اَلْعِشْقُ نَارٌ يُحْرِقُ مَاسِوَى اللّٰه

ديوان دردعشق معہ سوانح عمري

فقير سوڀيا صاحب عليہ الرحمة خليفہ حضرت پير صاحب

السير عليہ الرحمة

حسب الحكم

حضرت پير خواجہ محمد الدين صاحب اويسي سجاده نشين درگاه

حضرت صاحب السير عليہ الرحمة

بفرمائش لعل خان عالماڻي درگاه سوڀيا فقير

خادم الفقراء فقير محمد عثمان سومرو سگ دروازه پير جهنڊي شريف

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العلمين ○ والصلاة

والسلام على سيدنا محمد وعلى آله واصحابه

اجمعين برحمتك يا ارحم الراحمين

حمد و ثنا کان پوءِ بيان ڪجي ٿو ته فقير صاحب جي سوانح حيات مختصر طور

سپرد قلم ڪيو ويندو ۽ اُميد آهي ته اهل بصيرت هن مختصر احوال کي دلچسپي سان

مطالعو ڪندي ... جي يادگيري کي تازو ڪندا - بنده ناچيز خادم الفقراء ۽ اردو جو ماڳ آهي ته اهل

علم آهي - انهيءَ ڪري اهل بصيرت جي خدمت ۾ عرض آهي ته هن ڪتاب ۾ جيڪي غلطي محسوس ڪري ته خادم

الفقراء کي معاف فرمائيندا - هي ڪم لکڻ نه ٿو اچي فقير لعل خان عالماڻي درگاه سيوهڻ فقير جي سان ڪجهه ولوا ۾ مشغول آهي

سوانح عمري

خاندان

فقير صاحب جو خاندان رياست بهاولپور کان هجرت ڪري ملڪ سنڌ ۾ قيام پذير ٿيا - جن مان مشهور خاندان ان قوم جا القادري آهي

ٻاله ۾ عرفان جو جوش هو - ممتاز هستي دريا لطيف جا رهبر ڪامل و اکمل عليه حضرت صاحب السير عليه الرحمة

جي ڪليان آهن - بدشتي مادري ٻولي رياستي آهي - پر سنڌ ۾ رهڻ قبول ڪري ڪري سنڌ جا

ٻولي جو ڪمال به ڪيو اهو - انهيءَ ڪري شعر ۾ رياستي ۽ سنڌي ٻنهي زبانن ۾ تصنيف

فرمايو آهي - فقير صاحب عشق جو ازاهو هو جنهن وجهه ڪري هميشه مست رهندا هوا

ڪڏهن ڪڏهن لٽي جي حالت طاري هوندي هئي - مستيءَ جي

حالت ۾ شعر جاري ٿيندو هو - انهيءَ واسطي ڀيهي

استعارو ڪنايت سنڌي رياستي زبان

۽ قليل جليل الفاظ آهن

اهجت

جون ۽ وقت ... يا ڪي جي خبر نه رهڻ ڪري هيٺ

نالو

ماءُ جي جو نالو ڪيل نسو لو فقير آهي ۽ پيءُ جو نالو واحد هيو

ولادت

فقير صاحب جي ولادت ڳوٺ داڻو واري ۾ ٿي - داڻو واري ڍنڍ ڪي اسٽيشن
کان اتر طرف اڌ ميل (۱/۲) ۽ ۲ ميل جي مفاصلي تي آهي - پاڻ ۾ هڪ ڀيڻ ۽ چار ڀاءُ هوا -
پنهنجي ولادت جي تاريخ صحيح پتي هٿان نه آهي البته تاريخ وفات کي مد نظر رکي سن ولادت ۱۳۲۵ هه قياس
ڪيو وڃي ٿو - فقير صاحب چار شيشه دار ڪمن سبب داڻو واري کان هجرت ڪري گرنه داڻو واري ۾ مراجعت ڪري رهڻ
ٿيا - فقير صاحب جي رشتيدارن جي مهمان اچي تا پيءُ ها عزيز رات وٽ قائم مقيم آهن -

ظاهري تعليم :- پاڻ ننڍي عمر ۾ ناظره قرآن شريف پڙهيا هئا - فارسي گلستان بوستان جي طرح حاصل هوا -

حُليه مبارڪ :- فقير صاحب جو قد مبارڪ درميانه هو - ڪڻڪ رنگو ۽ جسم عضوا اعضا بڪمال خوبصورت هوا -

لباس :- فقير صاحب دستار ۽ پهراڻ ساڻ ننگي پهريندا هوا - ٿهندا سادو پڌرو اهوا - عمر ڀر سادگي
پسند فرمايا هُوئن ۽ سلوار تسيله جي پهرينه اهوا - کٿي هن سادگي کان بيزار نه ٿيا -

غذا :- فقير سادو کاڌو پسند ڪندا هوا - موسم جي لحاظ کان هر قسم جي ميوات ۽ طعام ملندو هو سو کائيندا هوا
تڏهه ۽ پاڻي وڏي محبت سان پيئندا هوا - پاڻ پيلي سنا انسان جي زيارتن ۽ ماشڪي جو ڪلاڏو سر ذوهون ورکه
پان ۽ ٻيڙي اچي ڪندا هوا -

دست بيعت

فقير صاحب زماني جي ننڍپڻ ۾ مستانه خيال هوندا هوا - اهو ڪري پاڻ امت ۾ هجوش محبت
رکندا هوا - اهي جوش جذبو ڪي فرد جي خاطر جو ڪين سادا سفر اختيار ڪيا هُوئن
هلڪي پهاڙ ۽ ويرانن ۾ سير ڪيا هوئن - ۽ ... ادا شريف تا ايئن پهتا - مگر اهو
جي محبت جي لطف نه آئي - حالت مجبوري اهي ٿيو هئن
جن اچي واپس وطن پهتا - اهي درد عشق
جي علاج خاطر تلاش مرد حق ۾
جي پئي ڪيا هُوئن

هڪ ڏينهن ڏکڻ کان
هڪ اسٽيشن کان لال پير نالي
مهيسي جي گهر آيا - اتي هڪ آدمي رهيل ڏينهن جو
هڪ آدمي جي وضو آهي - يا ان اتي نيڪي ويٺا هئا -
بزرگ جو وضو مبارڪ ڪري هٿ مبارڪ جو مل الله
مرشد هوا پڙهيو جو ڪلام الله جي صورت
انهن لفظن سان پڙهي - به دفعو نالو آهي
سڀني جي صورت ٿا سولو ڏاڍو وڃي مرات
پوءِ هو ڏکيائي ٿي - سچو وارث روشن
اصلي صورت ٿا پيا - عطا
حاصل ٿيو - فيض الله - الوقت
اصل الوقت جو ڏٺو وري لوڪ هو ڏٺو ۽ وارث آهي
يا الوقت جو ڪنڊ ورهيو ۽ ڏٺو مالوڪ
انيا ڪيو ته سولو - بزرگ ٿيو الوند ڀوڳ
فقير صاحب عرض ڪيو ڏالو - اهڙو ويل سو
جيڪو ڏٺو پيو ڏٺو - اڃان ڪري آهي
جي ڪيو آهي جو ياسل آهي الرحمة السالڪ
عليه رحمة الله - جو صاحب کي ان جواب ۾
السالڪ انبياء الله - جو ساهو - علي رحمة
خدا جي عارف عليه
بابت اصلاح

خواب ۾
دست بيعت فرمايائون
۽ فيض باطني حاصل ڪيائون
حضرت پير محمد عارف عليه رحمة خواب ۾ ارشاد ڪيائون جو
ميان سوڀا موٺ آهيان جو - جنهن خواب کان پوءِ اٿيا ته
الوهيت جي پاڪي هڪ پريشاني پيدا ٿي - ۽ خواب واري صورت کي
تلاش ڪندو رهيو - جنهن اوهان کي مسبب الاسباب آهي
اهڙو سبب بڻيو جو حضرت محمد عارف عليه رحمة سفر ڪندي
سنڌ ۾ تشريف لاتائون - ۽ جنهن جي صورت ڏسڻ ملي ويا - فقير
صاحب پير محمد عارف جي صورت خواب واري صورت ڏسڻ لاءِ آيا
ته هڪ ڏسي - يعني صورت ڏسي صورت ملي ويئي - جنهن اوهان کي
جا شڪرانا ادا ڪيائين - ۽ پير محمد عارف عليه رحمة جاوند جي
عرض ڪيائين جو دست بيعت ڪرايو - حضرت جن فرمايو ته
حالت ناز اچو - فقير صاحب حالت ناز ۾ مبارڪ ڪري وڃي ظاهري
فيض حاصل ڪيو سلوڪ واپس سنڌ ۾ آيو ۽ فيض محل
والا ماڻڪ ڪيائون - گهڻا لوڪ فقير صاحب جي صحبت
۽ برڪت سان فيض محل والا جا اعتقاد مند ٿيا - حضور
جن فيض جو سنتا روح جو ڪجهه لکجي - ۽ گهڻا حضرت محل وارا
جا مريد ٿيا - ها ۽ فيض محل والا
جو روح زمين ته آهي
هڪ علائقو سنڌ ۾

حضرت جن والد
جوڙيو موسيٰ جيسيم
ڪري ڪٿي جو واسطو هو، ادب ڪري ڪيائين
فقير ڪريم ڏنو صاحب کي پاڻ پوري ڪٿي، فقير صاحب جي
جيسين اهن هو، اهڙي ڪٿي ڏئي ڪئي کي جملي والد
آهي ڪري پاڻ آهي - هو ڇڏي هو پاڻ پوري ڪئي ڪري
ڇڏهن جنهن کي پيري کان آهي - اهو ڪنهن جي
ڏاڍو ڪيو واهه فقير ڪيائين جي ڪيرو ماڻهو مخلص جي
فقير صاحب جو آواز - پاڻ سا هو - آواز

مجلس سماع:-

مجلس سماع - مذاق ڪري سماع پاڻ آهي
وڏي جيترو ٻڌي ڪري واري وارا جي هو ڪڏهن پاڻ تي
جيڪو سماع جا وڏا هو - آهي پاڻ ڪري هو ۽ ٻڌي وارن سان
ٻڌي وٽ ٻڌڻ ڪري - جيتري هو هو - ٻڌو آهي
شاعرن جي ڪلام کي ٻڌڻ ڪري - ٻڌي وڌيڪ سنبت ٿيندا هو
ان ٻڌي ڪري ٿو ڪري - سماع ڪري عبادت ۾ مقام
هو ڪڏهن سماع آهي - ٻڌي عبادت هميشه مشاهدو
جان ڪي مست هوا - پاڻ مجلس سماع ۾ ٻڌي ٻڌي
وار ڪلام هوا - ٻڌي ٻڌي - عام مجلس سماع پاڻ روزو
جيڪو والد جو نعوا - پاڻ عبادت ڪري هو - ٻڌي هوا
ٿڪجي ڪري آهي - ٻڌي سماع ڪيا

عبادت:-

ٿوري نيند - نماز - الله هو - آهي
ماڻهو عبادت ۾ - پاڻ سان سماع ڪئي ٿي
هو پيدا هوا - پاڻ ٻڌي سماع ڪيا
تلاوت ۽ سماع
پاڻ مشاهدو

سنت نبوي جا
سختي سان پابند هوا - پاڻ سان
هميشه عصا - تسبيح - گوڏڙو - مصلو ٺهندا
سرمون قيام ڪندا هوا -

عام حالات:-

ڇڏهن فقير صاحب خانقاه
مبارڪ کان ٻاهر پاڻ جي واپس وطن اچڻ تي پهچي
غريب نه ساڙهن ڪو - مگر فقير صاحب جي طبيعت ٿي
دارن ساڻ ملي ۽ ٻڌي دل کي قرار آيو - بحالت مجبوري
جنهن جي گهر عاملن سان پير پاڻ عاملن سان گڏ رهيو
گهڻو ڏينهن کان نعمت لوهي وار ۽ پير پاڻ جا محبت
ٻنا لوهي ڏنا ۽ لوڪيا لوڻ - اهو پير پاڻ فقير جي گهڻي
دل رهي ٿي - ۽ فقير صاحب گهڻي پاڻ طرح رهندو هو
فقير صاحب جي اهڙي عاجز گهڻو اڪيلو رهندو هو
پنهنجي عبادت ڪندو هو - هڪ ڏينهن هڪ
گوري ۽ هڪ لاش ڪيو ڪيائين ٿي - اهي ڪري
هوءَ ان ڏينهن فقير صاحب جي پيءُ پڇيو ته ٻڌي پاڻ جا
ڀلا - هڪ ڏينهن جا جيڪو ساري فقير صاحب
هڪ وڏو هيٺان پٽي پاڻ ڏنا محبت
لوڪ اهڙو ٿيو ڏيئي
هڪ آدمي

بيهوش ٿي ڪري پيو
بيهوش ٿيو - جڏهن هوش ۾ آيو تڏهن
ٻ ۽ ڇه ڏينهن سان - حقيقت بيان ڪيائين ته پنهنجي [illegible]
هوش ۾ آيو ته [illegible] ڪئي ۽ عشق جي ڪشش ۾ پيو
ٿيهي وري فقيري ورتي ۽ معافي ورتي ۽ فقير صاحب وٽ
سارو احوال ظاهر ڪيو - ازان پوءِ ظاهر ٿيا - جنهن جي
سو ڏاڍو الاءِ لوڪ ڪمال انسان صاحب جي دل ۾
انهي [illegible] ڳالهه ڪري - فقير صاحب پاڻ
لوڪ [illegible] ڪماري ٿيو - ته هن پير
[illegible] ڏنا ڪمال هئي - ته مڪان
ڪيو [illegible] هڪ مڪان صاحب جي ۽ هي ڳالهه
خيال رکيو - جي اهڙو ڪيائون - هي ڳالهه
وسلي [illegible] جن اختيار رهي اچي پاڻ
ڏنا پاڻ [illegible] - ۽ هي مڪان فقير صاحب جو
ڏنا [illegible] پاڻ ڪرايائون هڪ مڪان نالي محبت جو قبرستان
پاڻ [illegible] - ڪري - ازان پوءِ آيو حالت
موجود آهن - ڪي حال ڪئي ۽ قرآن شريف
هئي ڏنا مان ڏنل ته مسڪين ۽ محبت شاه عالم
ونيل وري - ورڻ عالمانن جي زيارت ۽ مجلس
مجلو - ۽ ان پاڪ ماڻهو - هڪ سلسلو جو ناله
[illegible] واسطي اهو [illegible] ته ڪري حالت
[illegible] هيستائين امانت جو
[illegible] سلسلو

فقير صاحب ڪاڏي ويو پڇيو
صحبت ۾ گذاري - ۽ اهو جو دنيا جهان ۾
۽ ٻاقي زندگي فقير صاحب جن
لاءِ رهيو
محمد شاه کي سڀني روضي الله راولهم ڪاڏي ڪڏهن ڪو
فرمان فقير صاحب جي روضي الله دونن ڪيو هو
جي مزار روضي الله موجود آهي - فقير صاحب
عالمان جي پير پاڻ سان گڏ مشترڪ حصو زمين خريد ڪئي
[illegible] ۽ الهي پير پاڻ جي حوالي ڪيائين - ۽ هڪ ڪوهه به کوٽايائين
رهڻ جو هڪ مڪان به ٺهرايائين - ۽ اراده ڪيائين مسجد ۽ منبر جو
ڪرايائين - مسجد واسطي سرون گڏ ڪرايائين ۽ روضي جو بنياد
پاڻ پنهنجي هٿن سان شروع ڪرايو - ماڻهو جي وقت ڪان ٿورو
زياده ديوار ٺهرائي ته موت کي اچي دار البقاء وارا ٿيا
فقير صاحب پنهنجي عمر ۾ شادي نه ڪئي - ٻيا اولاد ٿيا - الهي
ڪري فقير صاحب پنهنجي عمر ۾ پنهنجي پاڻ کي جوڙ وقت اڪيلو
مولانا ڪي رهو - ۽ سجاده نشين مقرر ڪري ڏي راه محبت ۾ هوا
الهي عشق ڪي ڪري ڏي آيو - فقير صاحب ذات ۾ ڪو ڪري ڇڏيائون
ٻاقي جو پير پاڻ کي هوا اهڙي ۾ گڏي حال
پاڪ ڪمال ڪئي سنگتي جو سجاده نشين جو
قابل ٿئي ۽ گڏي يار

اُنهيءَ ڪري
ملڪيت يعني زمين عالماڻي
فقير لعل خان جي هٿ ۾ رهي جو ننگر ۾
عرس مبارڪ اُهو هلائيندو آهي –

اخلاق: – فقير صاحب خوش خلق نيڪ خو – نهايت نرم
طبيعت جا هوا – وڏن جي عزت ڪندا هوا ۽ ننڍن تي شفقت فرمائيندا هوا
مهمانن ۽ هم نشينن کي عزت سان ويهاريندا هوا – سڀ سان نهايت دلجوئي ڪندا هوا
هر هڪ انسان کي نيڪ نظر سان ڏسندا هوا – غريبن مسڪينن تي رحم ڪندا هوا
پاڻ هميشه سادي زندگي گذاريندا هوا – سنت ۽ درويشي جي
عادت: ذڪر ڪندا هوا – غريب نواز ۽ مهمان نواز تمام گهڻا هوا –

ارشاد: – فقير صاحب عشق جي دريا ۾ اوهو لطف اٿائو
جو ڪوئي سمجهڻ وارو سمجهي – هڪ دفعو خواجه سلطان احمد الدين صاحب
عليه الرحمة عام مجلس ۾ فرمايو ته منهنجي فقير صاحب جي مزار ۽
وارو سجاده نشين ۾ ڳوٺ – پاڻ فقير صاحب بيان ڪندا هوا
جو فقيري باتين بيان ڪري ٿو سو سکيو ٿو آهي – جو جو احاطه تحرير
آهي تحرير ۾ لکڻ بابت آهي – اهي ڳالهيون زياده گفتگو ۽ هوش جي آهي
پاڻ شعر ۾ عيان ڪندا هوا – جيڪو بيان ڪري ٿو سو عالمن ۾ ان آهي

وفات: – فقير صاحب ڳوٺ عالماڻي ۾
۹۰ ورهيه جي عمر ۾ تاريخ ١٢
دار الفنا کان دار البقا ڏانهن رحلت فرمايائون – انا لله
وانا اليه راجعون
اهي تاريخ

هر سال فقير صاحب
جو عرس ٿيندو آهي – فقير صاحب
پنهنجي عمر ۾ حضرت پير محمد عارف صاحب عليه رحمة
جو عرس مبارڪ ١٢ تاريخ جمادي الاول ڪندا هوا –
فقير صاحب جي وصال کان پوءِ عرس مبارڪ اڄ تائين هلندو
فقير صاحب جو روضو مبارڪ ڳوٺ عالماڻي اسٽيشن ميرپور
ماٿيلو سکر سيڪشن ۾ آهي – اسٽيشن کان عالماڻي ٢ ميل
مفاصلو آهي – مگر سوارين جي سهوليت آهي

وفات کان پوءِ جو حال: – فقير صاحب
جي وفات کان پوءِ روضي جي سبب جو ڪم فقير صاحب
جي پيارن جي حوالي ۾ هئي – هڪ دڪان مسافرن واسطي ٺهيو
ويو جنهن ۾ مسافر آرام ڪندا آهن – روضي جي اندر
مزارون آهن اوبر جي طرف فقير صاحب جا والد
طرف پير محمد شاه ۽ آرام پيا ڪن ٿا – اعتقاد وارن واسطي
اڄ به فقير صاحب جن زنده موجود آهن – فقير صاحب
جي جاءِ داد عالماڻي پيرن پٺيان جي قصبي ۾ آهي
فقير صاحب جا عرس جا ڏاڍا جي ڏينهن نشان
ڪيا ويندا آهن –

آداب پير محل واڌو جا

فقير صاحب

هر سال عرس ٿي ٿيندو هو

خانقاه شريف تي ڏاڍا وڏا ميلا ٿا - ٻيلي ٻانڌن کي ڏٺو جو

پيا دور سفر ڪري ايندا هئا - شريف فيضيل عظيم الشان عالي سڀجهيا اهوا

ٻڌي واسطو خانقاه شريف ڪهوائن هي جي الله پيرن ڏاڍار اُگهاڙو

پنهنجي خانقاه کي ديکاوين مجلس ڪي مجلس مان اسيجهيا اهوا پو

جي ۾ خانقاه مرشدن جي مجلسن مع الله فيه قل

پنهنجي ڪين اهوا - وقت آزادن ڪي مجلسن والهه ڪي ٻڌا سيجهيا

حلاليت شلباني - سب ماحان محل خانقاه شريف

ٻجهاڻين مع الاقتداء - زياده ڏينهن ڪان اهوا -

آلڪ ڪري ڏينهن رهندا اهوا -

عشق مجاز و حقيقت

هوا - هميشه بالادب رهندا اهوا

رهندا اهوا - عشق مجاز جو شيءَ آهي

عشق ۾ عمل - عشق مجاز جو ٿيو - جو آزاد

فقير سولو عليه الرحمة نيڪي ڪين لطيفا ڪيا الغ - جو عشق

ڪنهن جو صوفي جي نازبرداري ڏني ۾ آهي - جو هو

مجازي جو مجازي وصيت آئين ٻڌي جي ٻنهي ڪنهن ڪان اُٺي

مجاز جو داستان اهڙو آهي - جو پاڻ جا ٻڪ ڪا صاحب

مجاز ان کنهن کي معلوم آهي ۽ اهو الحقيقه

صحيح ڪين آهي - جنهن جي پيشاب الحڪار ڪير سالڪ

عرفان جو معلوم آهي - سالڪ ڪامل سالڪ سِرّ ٿيئي

ٻجهڪ آهي فقير صاحب سالڪ هميشه دال حقيقت

ان لاءِ اڪلف معرفت الف

ٻجهندو عرفان

بحر درياءِ محبت مجاز جو

ماهر هو - بحر وچ پاڻ مجازي محبوب

جي تعريف ۾ لکيا ڪافي جي آخرين مصرع ۾ فرمايو ٿا

سو پيا سڀجهه صورت سڀني کي سبحاني :. فرموجب عرفو

مجلوڻ نراني :. عجب نازنينان سي ملڪ کهلن ٿا

پو معلوم ڪنهن ڪنهن ۾ :. ڪنهن جو عالماڻي :. سترهن ٻيان

رتاني :. ملڪ شاه جيلاني :. ميٺن دم دم سڏن لسان

ڪنهن موري دانا :. مولا پاڪ جا ماڻا :. سو ول سائين دا

ماڻا :. ميٺي موچان ميسان - ۽ فقير صاحب پرائين

پرائين نظارو پهنجي ڳوٺ ۾ ڪيا ٿي - جهنجهري هميشه

مستان مزاج رهندو هو - عاشقن جي قصن ڪهاڻين جي

ڏاڍو مشتاق رهندو هو - شعر جو سلسلو جاري

اُهي وقت ڪان هلندو - ازان پڻ صحيح عضو عالماڻن ۾

نظارو ٿيو - اُتي پاڻ ملا حليم شاه رهندا اهوا -

ولوهي واري وستي اسماعيل ڪوري شاه ڪن

رهندا اهوا - اُتي هڪ مائي صاحب ٻنهيءَ وزي

محبت رکي واري رهندي هئي اُنهي سبب ڪري

فقير ملهب اُتي رهڻ اختيار ڪيو ڪجهه وقت اُتي

اُهن جي محبت ۾ گذاري ٿو - مگر قضا الهي

جو مائي صاحبه پيا محبت واري دنيا فاني

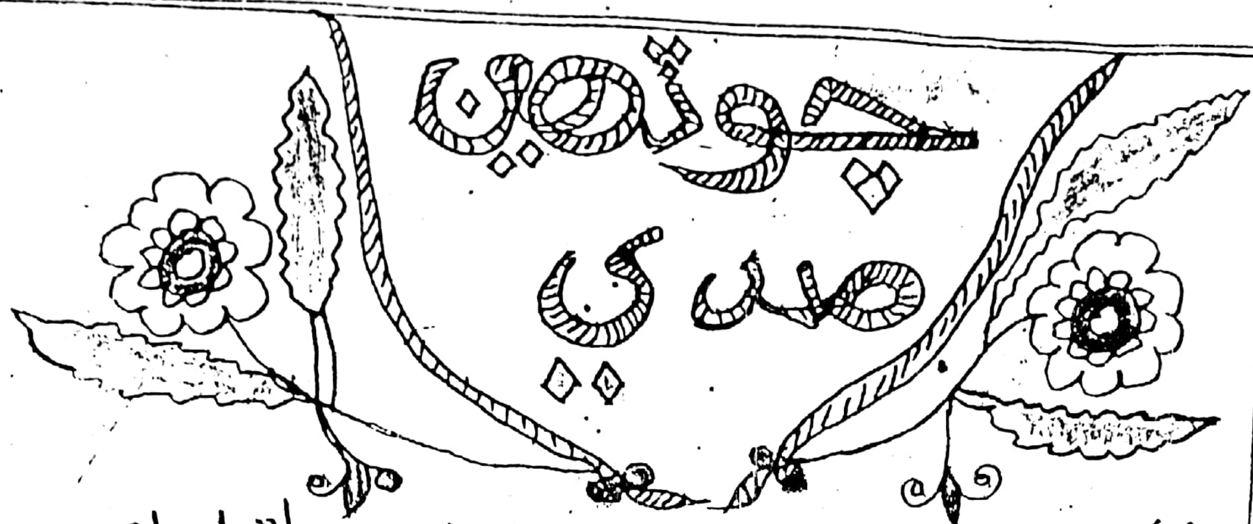
ماڻهو ڇڏيا ويا -

پوءِ فقير صحبت
انکان واپس عالمائن ۾ اچي
رهڻ اختيار ڪيو ۔ ملا حليم جي محبت ۾ باقي
دم حياتيءَ جو ساڻ وفاداريءَ جي ڳالهه ڪئي جو اڄ تائين اُتي
روضو مبارڪ درگاهه نروار نشان موجود آهي ۔ ٻنهي وفاداريءَ جو ثبوت
ظاهر ڪيائين ۔ پاڪ آرام بخش رتيا ۔ اهل محبت وارن جي خدمت ۾

ضروري گذارش :- تفضل باري تعاليٰ آءُ ڪلپسند آهي ملڪ اُن ۾ ڪجهه
عرض ته پانهنجو ديوان دردِ عشق مونکي بالڪل پسند [illegible] جي فرمائش
ڇاپي جي بالڪل ڳهي غلطي هئي جو سنه ۾ دان اردو [illegible] جو اميد ته منظور
ڇپائي پاڪ انهن ٻن ڀيڻن ڪهڙي درگاهي لعل خان عالماڻي جي [illegible]
هي ديوان دردِ عشق ٻه ٻاره سنه ۾ قلم ۾ درج ڪيو ويو آهي جو [illegible]
پورو ۔ قلم سنڌي ۾ هوندو مگر زبان ٻولي ۾ پاسي لکي ڏني آهي جيڪا
فقير صاحب جي مادري ٻولي آهي ۽ آواز اُتي لکي ڏنو ۽ [illegible] سنڌي
پاڙي جي پڙهڻ ۾ سهوليت پيدا ٿئي ۽ بلڪل مقصد ڪي ٻه دماغ ۾ آيندا

التماس :- جيڪڏهن هي ديوان دردِ عشق ۾ هوندا
سهو پيدا هجي ته عفو فرمائي دعا خير جي
ڪندا ۔ پڙهندڙ صاحبان کي عرض آهي ته
ديوان دردِ عشق مطالع فرمائي
بنده جي حق ۾ دعا خير فرمائيندا
والله المستعان

الراقم فقير حقير محمد عثمان سومرو
ساڪن ڀان پور

اُٹھ گیا شرم حیاء
تیرھیں گئی چوڈھیں آئی
ھڈ تے چم وچ پئی جب آئی
چوڈھیں صدی دا تھیا آواز
چنگے بھلے دا کرن نہ لحاظ
چوڈھیں صدی دا اُلٹا احوال
جیہا پکی جیہا مال
چوڈھیں صدی دا ڈیکھو چال
ڈر دے مارے کرن نہ گالھ
پئی غریب تے پتر تے خان
کردے چوریاں چاون قرآن
پئی نیک تے بتر لغور
رات ڈینہاں زنا دا چور
چوڈھیں صدی دا ڈیکھو قہر
چولیں قبیلی پئہ گیا ویر
وعدے کر سخن نہ پالن
دوزخ جاسین نالے

چوڈھیں صدی لٹ اداء
لٹ ڈیکو ترک وڈو ڈائی
مولا نہ اوکے سنگون ساء
جاھل پاڑی بے نماز
مُنھن تے ڈیون منڈے لاء
ننڈے وڈے دے وات وچ گالھ
چگی ریت ڈیون ناھ
ماء پیو کون مر بیندی جال
پیٹے پیرن ننڈے ساہ
ظاھر باطن تھئے شیطان
وچ کچہری کوڑ دے چاء
ڈنگی پٹکی ڈنگی لٹور
غرق تھئے وچ ھو دھوا
ڈادا پاء ھیٹا سایر
وڈھے دے ڈیکو پیٹ پراء
جاط منافق کافر کالے
پئی سڑ یسی باری باہ

هک جو هوون حاجی یار
کنہ ون پهون کرن پچار
هک جو هوسی شمر داوڈیرا
شیطان کر لیسی دلون ڈیرا
هک جو هوسی پی ڈدی بلبائی
سو پاسن تون ایهه کمائی
بادشاهین چوڑ یا زور
بنن ساڈ چوڑن چور
زمیندارین چوڑ یا ذرم
وڈی کونڈے نہ آوے شرم
چوڑ چغل دی گالہہ موچاری
گالہہ اُنهان دی سپا سُنہری
هک جو هوون بنگی پیون شراب
هتھ وچ پکنا رے وجاٹن رباب
گیڑو ساوے کرن فقیر
نال بیگانیان پهوٹن کنن کیر
پیر پیارے قلاندے کانڑے
پٹے آکن هن کنوارے
چوڈهی صدیا دے ڈیکو سکر
گالهین کردے وچ کفر
هک مذهب چوڑے پکے مذهب نبائی

مُنهن منے تے الله رخوار
مولا شالا کرے بچاء
کوڑ کروڑ دا اڈیسی دیرا
چگی رتی وینے سمجهاء
پُتر تکی اونهی نیاتی
پیشاین نال کرن زناء
رنڈیے حاکم وڈی خور
بیشک چوڑ یا اُنهان نیاء
کوڑ کروڑ جنهان دا کرم
والو ڈینهان وچ رباء
کوڑ و بیناکی وچ کچهری
جاڑ نہ لهندے اُتے شُرفاء
نہ پڑهن کلما نہ سلام جواب
آکن بینے هون الله
جُمل جماعتان بن گئے پیر
هر کوئی آکهی هن اولیاء
گهنن ڈ الله چڑهن سونهارے
نکاح تے نکاح ڈیون پرناء
پاک نمازی بن گئے حُر
نال شریعت هے گناه
حنفی شافی ڈے پار نہ پائن

نیک بختیں نال جنگ مچائی — کر گئے عالم علماء

ھک جو ھوسی ننگر اڑی — پیٹی پیٹی دی ھوسی پاڑی

الاوس منڑس پتس ڈاڑھی — وڈا کر کے ھل ھلائی

ھک جو ھوسی ڈی دا یار — اُھین نال نہ کیسی پیار

جو انڑکے تے سس اتے مار — نکل مار پا ڈلوسی کیا

جتاں ھوسی رن دی یاری — اُھا آکھ سچی پیار دی

دین دنیا دے جھگڑے ساڑی — خاص رنگیلیاں بے بھاء حیاء

چھوٹے زناں دی ھکا موڑی — سس سہرے کون آکن کوڑی

منڑس اُھاں دے کلر ڈوڑی — سیھے گھنن کے ڈکی چاء

چا چا مار ن دے پاروں — کوئی نہ تیوے منڑس دی واروں

منڑس کون آکن تیکون مارون — چاتی قیامت آئی ھکا

ھک جو ھوون ڈیر پیچھائی — ڈھان پائی منھن وچ چائی

پال اُھاں دے سکی پائی — ڈیریں پتر ڈلوسی پہ الاھ

جو دھیں صبری دا پیا سایہ — پیتو پتر وا اتنا ھمسایہ

پیٹیں پراویں شرم وچایا — ھتیں نال ڈلون ناہ

منڑس اُھاں دے بے حیاء — نال بیگانے نہ کن ناہ

جیویں ھووے ماء داویاء — ول ول ملن کے پاکر پاء

سچ سوچے کون کیتا سد — آوڑ رولون ڈوھیں گلہ

کوڑ کر وتے بتہ امت — چنگی ڈیویں نیک صلاح

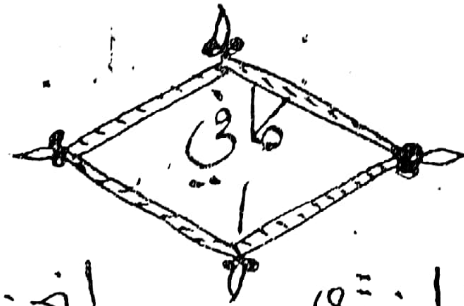
سوچے ڈتس ایھا مت — ناحق نہ رووین ھر دم رت

زیک تماشہ ایھو وت — صبر جیھا نھیں دوا۔

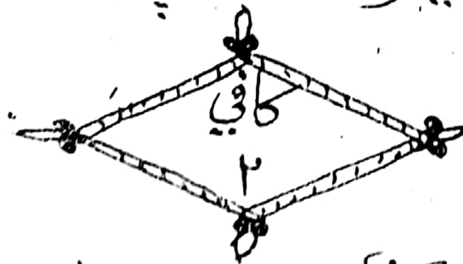
سو یا سن توں اہو بیان | کہہ کلموں پڑھ قرآن
مولا بخشی دین ایمان | راضی تھیوے آپ خدا

لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ
صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

کافیوں بزبان ملتانی

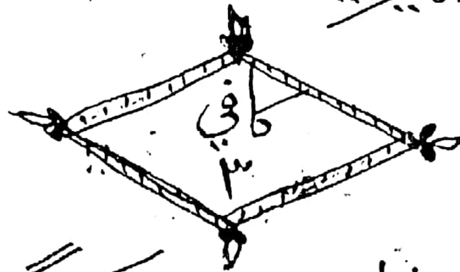

آمل ویکھو سئیاں نی | رانجھن ویڑھے آیا ہے
سینگیا سئیاں ڈیوو مبارک | برہ براتاں ڈھیاں نی
جہاں رانجھن پھیرا پاوے | مشک عطر سب لیاں نی
لوں لوں دے وچ عشق ماہی دا | گالھیں کیڑیاں دیاں گیاں نی
اکے سو یا لیج ھادی لوں | پکے جھن دے پیاں نی

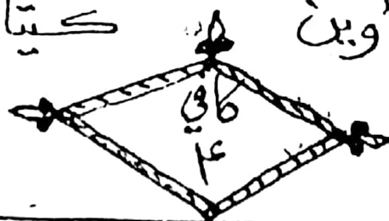

اچا دور اس رانجھن آیا | بسم اللہ پون ڈرایا

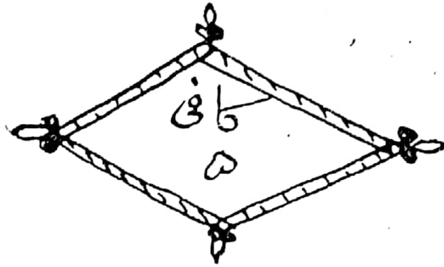
جھن ڈھاڑے رانجھن آیا — ہویا تخت سوایا
قدم قدم توں تیوان صدقے — لک کیڑا گھول گھمایا
موتی جواہر منہن محبوبان — لعل ہیرا چمکایا
سر لولاک کلنگی پا ایس — تیا سبحانی سایا
تخت ہزار اچوں ڈکر اہیں — جھنگ سیال پچایا
گھر چوچک دے اصلوں ہویس — چاک کڑن دا رایا
سوہے دار تساڈے دا — سبھی غلام سڈایا
لتی مو نجھاری گئی ڈلگیری — مولا محب ملایا

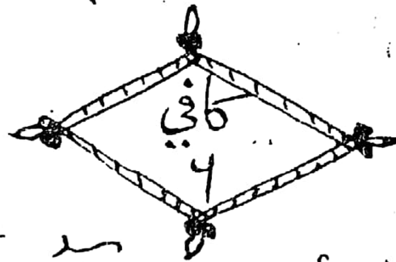
اچا وہ واہ حسن تمارا — کس گیا جیؤ ہمارا
ابراہیم اتراہ اتے — وہ بڑک لایو تڑکارا
رحم تسیاڈے دا انت نہ کوئی — کلیا باغ بہارا
سولی تے منصور چڑھایو — مار انا الحق نعرا
کل اہیندی معلوم اسنوں — وچا چلیا سب وارا
جے ول ویکھے شوخ نگاہوں — قمروں دست کنارا
کربل دے وچ شاہ شہیداں — ڈتا عشق اشارا
بلبل دے وچ برہ تساڈا — مار چڑھیا نقارا
سر سوہے دے پلی پلی آوین — کیتا پرم پسارا

اکھیں سجن دیاں دید اِن — دلبر دیاں - مریلیاں - مریلیاں
قوت جنھاں دا خون جگر دا — سینے ماراں - سنگیلیاں - سنگیلیاں
شاہ گدا آکرن ادائی — سئے چوڑیاں - چوڑیلیاں - چوڑلیاں
غرض نہ رکھ یاں شاہ گدائی — ماراں کوٹ - حویلیاں - حویلیاں
آکے سویا مُنھن محبوباں — سئ سُوھن - سُھیلیاں - سُھیلیاں

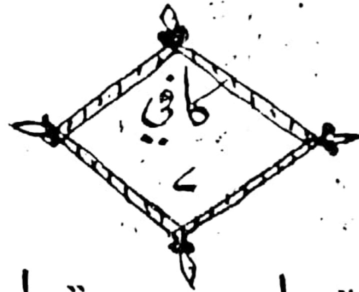
آوس ویڑھے یار اساڈے — نت نت کانگ اُڈائیند یاں
ویکھو ہماری حال ہمارا — ایہی نہ کرتوتہ یار پیارا
ورد وظائف نام تمارا — ہر دم یاد کریند یاں
کوکاں چاکاں کر کر پیاں — تئوں بن ڈکڑے ہر د سئیاں
دامن دی لاج پال توں سئیاں — ہوقے بان جلیند یاں
سوہے دیاں نسے سوہیں الاھاں — لُوں لُوں دے وچ ماراں دا نھاں
پکڑ کڑیاں تیریاں راھاں — پاندی بُھت پچیند یاں

آمل ماہی چر نہ لائیں — آویں اگن ہمارے رے
سُتے سُتے سُنیں پکڑ اُنیھاں — ماراں دا ہیں نارے رے
نحن اقرب آپ آکھیوئی — ڈیو آیہ اشارے رے

جے میں جاناں لُک لُک جاندے ، ڈوہنیاں لیل نہارے رے

سوہا سوز سینے سک تیڈی ، آتش عشق اُبھارے رے

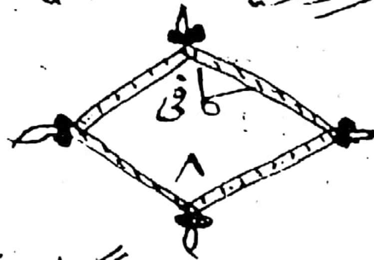

اساں پردیسیاں نال تکراری ، ذرا اساکوں ہیسانا

اساں پردیسی گھر نہ پھندے ، ہتھیں جاگیر اساں جیسانا

تیڈا تکیہ ہے اساکوں ، شرم رکھیں میلے ویسانا

آکھ سوہا وچھا ضروری ، آیا سیٹھا ڈیسانا

اللہ بھیجیسی میڈا یاں آساں ، گول ماہی کوں وچ لمساں

کر توکل تلاں وڑساں ، حرف ہمارے دا پلیل پڑھساں

ہتکی مول نہ رہساں

پھرتے پیراں نوں آیا ، ڈک کشالا چم کرایا

سول سوز پا سہیساں

تساں سئیاں نہ ڈیوو ڈرا وے ، پا ہتھ پکڑ کر گھت کلاوے

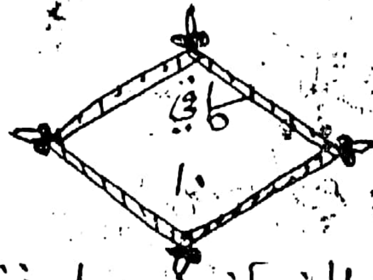
پل پنیور نہ بھساں

سوہا کر توں کیچ تیاری ، سک سمل سوز سواری

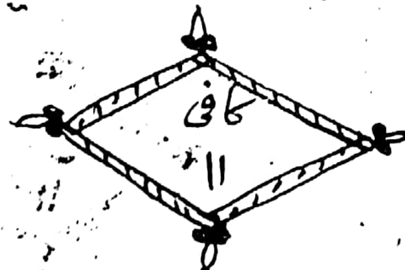
پنھل پنھل گھساں

کافی
٩

اوسیاں نہ مٹھڑے دیوو سنوں — پڑ گئے پیچ اولڑے نی
نت نت بول کمانڑیں نمانڑے — گل دے چولے گاڑے نی
سیج وچھیندی عمر گذری — اجاں نہ شیندے بخت سولڑے نی
عارف کر دا بے پرواہیاں — نت نت ناز نولڑے نی
سوہنا سوز سنایاں کہیں نوں — بیٹھی کوکاں کلمڑے نی

آیا عشق حسن سلطان میاں — پلی نفع تے نقصان میاں
بن کے آیا میم مثال میاں — سر دی سر انسان میاں
عاشق سمجھن الف تے دال میاں — منہ مٹھا بے جمال میاں
وسری امر نہی دی گالھ میاں — تقوے تقریر دی قال میاں
نہ کو حال رہیا نہ کو قال میاں — نت جوش جگر تے جال میاں
رہے کفر نہ اسلام میاں — نہ اتھے صبر نہ آرام میاں
سوہنا سر تے نہ ہی آرام میاں — شاہی لذوتے شان میاں

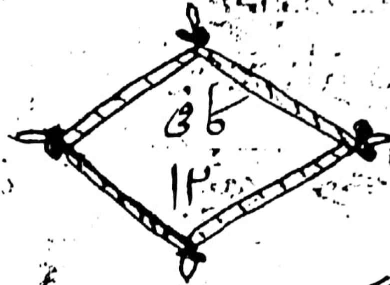
اکھیاں لگیاں نال تیرا انجھن دی — نہیں میرے سمجھاونڑ دیاں ...

روئندیان روئندیان رجندیان ناهین بدلیان وسن جیوین سالوڻ دیان

راتیان ڏینهان ڪرڙي پلیندیان ٫ واٽان ہماري تیڏ کے آنوڻ دیان

جے بنسین ھلان جل جل ونیندیان ٫ نھین میرے ھتاوڻ دیان

آکے سوپا صفتان سیڙي دیان ٫ حق گالھین گڻ گاوڻ دیان

آکھ واجا گھن گھن گھور ٫ سانون لگڙي پرم تکور

وحدت والا وجے نقارا ٫ ارض سماوچ پیا پسارا

ظاھر باطن مارسین نعرا ٫ کل گھنے پرم کیي دور

جوڑ جمال آیا جسماني ٫ سانون وسري مون ھیاتي

برھ آیا ھتھ کھکاتي ٫ شاھي شاھ داویکوشور

نحن اقرب اللہ آیا ھر ٫ وسرے خفي جلي جا ھر

نوح حسن دي لنیا شھر ٫ ظاھر باطن کرکی زور

پرم نگرکی ویکو نیر ٫ نکو سیڑر ھیانہ یار

نکو سوپل نکو غیر ٫ ھرھر جلوکے آون آور

اسانون زوري برھ بجایا ٫ اسان وسئون نہ نینھڑا لایا

کن فیکون کنون اگے اگیرے ۔۔ دل اساڏي پيرے پيرے

پيچي جهان بنايا

الستي آواز کنين پيوسے ۔۔ ڏک سک سيو جهم جهم لوسے

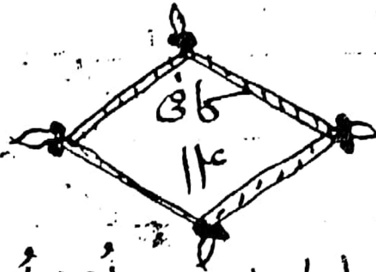
ذهن اميثاق سنايا

حال جياں وس انهان دے ۔۔ اسان اصلون طالع انهان دے

جيها انهان دا لايا

سوہے جيها لکين هزاران ۔۔ در هماري کرن پکاران

پيچي دم دم درد سوايا

سانون عشق لگا هڻ بارا ۔۔ لون لون دے وچ نينهن دا نعرا

عشق اسان تي عين عنايت ۔۔ دردان والي کول حکايت

سوز سکايين سارا

عشق اساڏي جهولڙي پايا ۔۔ هوش عقل سڀ پل گيا

کيتا عشق اشارا

عشق اصل وه لامکاني ۔۔ بنکی آيا صورت انساني

ني محکم الدين همارا

نينهن لهوڙيا کيتي احواني ۔۔ گهت کي داهان شاه شهواني

سوپيا کون وچارا

کافي ۱۵

ساﻟوﻧﻦ ملي ٻيٺا يا زمان نت نت گﻨﻨﺪ يان وار ميان

چوڙ نه دلبر دليس پرائي ڏکي ڏينهڙي گهارڻ آئي

هيئين وهن هزار ميان

پرديس اساڏي پيش کيتا ڏي ٻره در پيش کيتا

پيچ پيچ ڪران ٻچار ميان

ڪڏان ڪول اساڏي ٻيٺا هو منيان گاليين سُيان ڪهندي هو

هن ٻهان ڪيلون وسار ميان

ويڙهي اساڏي ڪر ڪاولڏي نال سوني دي مهر ملڏي

آن ڪر و گفتار ميان

ڪافي ۱۶

اکيان تيريان ديه ان تيريان جگ وچ جادوگري

اٿهي ول اکيان خون ڪرينديان ناز نواز دي نال مريديان

اندن يان ناز بري وه بري

چڙهه چڙهه پونديان بي پراهيان رمزان غمزا اندي نال سپاهيان

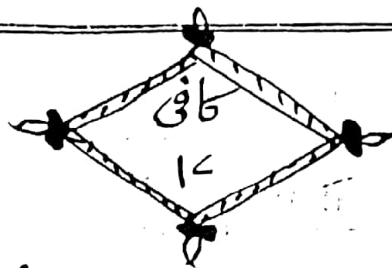
غرض نه ر کهديان دلگري

ابرو قوس کش ڪي ڪمانا مژگان تير مريديان کانيان

رخسار ٻيچاڙن بحري

سر سوني دي چڙهه چڙهه آون زوري اسيني سماون

هين نيندديان زاري زاري

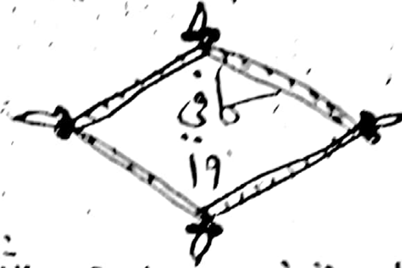

اُنّی قاصد وچ ماہی ڈو — کر کجھ حال سناونڑ دی
پاہنڑاں پنّی کر نال کھڑیں — جیویں میں روواں زار رووین وے
کریں عاجزی نال الاونڑ دی
کِتّ نت نے بول سہاگ والی ؛ ڈکی گن رہے رات ڈہاگ والی
پن سیج سُنجی وچھاونڑ دی
مشکل ڈگیم عشق اویڑا — کاونڑ آوے سار اویڑھا
وسرے ویس نہ ڈتڑی گُندھاونڑ دی
کڈاں اگوں اساڈے آسائیں — کر کئی کرم فقیرا پائیں
یا ڈکر وسوہے آناونڑ دی

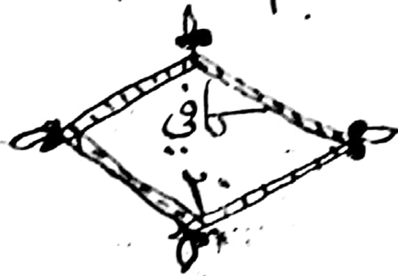

ایہا بازی وچ بازار ڈٹھم — پئی ہے ہئی کیتم ہزار ڈٹھم
کیڈے خانی دے خان گئے — کیڈے دل دل نے دلوان گئے
کیڈے مشک تے زعفران گئے — پئی لُچاندی للھکار ڈٹھم
کیڈے جاہ تے چین گئے — کیڈی لعل تے گل شگفن گئے — سمن
کیڈے خوشیاں تے امن گئے — پئی بلبل دی پکار ڈٹھم
کیڈے قمریاں دے آواز گئے — کیڈے ناز پریاں دے ناز گئے
کیڈے حسن حسین شہباز گئے — پئی کانواں دی کرکار ڈٹھم

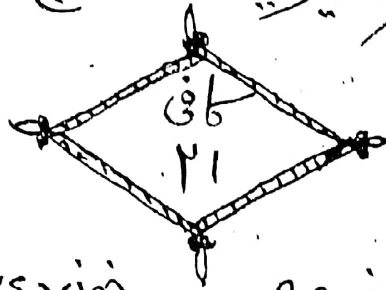
کیتے کے کو نوانت ہُماءِ گئے — کیتے کے شاہ شاہین شاہ گئے
کیتے کے مجلس تے سماع گئے — پیچی کانواں دی قطار ڈٹھم
اِہیں بازی دی عجب حال ایہا — ہکی رنگ نہ ہکی حال ایہا
سو پا سمجھ تے محال ایہا — پیچی دل تڑپ بے قرار ڈٹھم

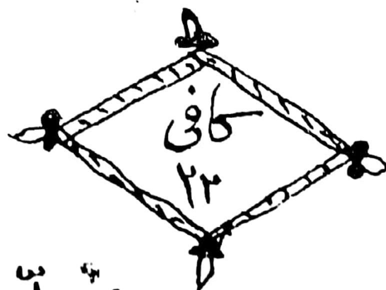
آیا عشق گلی بازار ڈٹھم — جلوے جوش ہر جا ہزار ڈٹھم
فَاَیْنَمَا تُوَلُّوْا سہی کیتوسے — ہر ہر پاسے محبوب جتوسے
جتاں کتھاں یار لدوسے — پیچی ول ایہو اعتبار ڈٹھم
کل چمن دے اکے گل ڈٹھم — گل گلزار دے وچ چل پل ڈٹھم
اُتے عاشق مٹے بلبل ڈٹھم — پیچی باغ سارا بہار ڈٹھم
نکو غیراں دا غیر ڈٹھے — نکو ویراں ویر ڈٹھے
صاحب سیر کنوں سیر ڈٹھے — پیچی دل اندر دیدار ڈٹھم
سئے سہنیاں دے ول ناز ڈٹھم — ڈٹھے ول شہباز ڈٹھم
کنوں رمزاں ڈٹھی راز ڈٹھم — وچ چشماں دے چمکار ڈٹھم
سوہنا یار یقین ڈٹھم — جنداں صورت احمد الدین ڈٹھم
ایہا طالب اُتے تلقین ڈٹھم — وچ سیر اہیں اسرار ڈٹھم

آمل سیڑی تانگھ یاری — نت نت کانگ اڈاران
حضرت سیڑی جو رنگ لایا — پاک پیغمبر دا سر سایا
شہر بجر وچ فیض کیتا آیا — کلیاں باغ بہاران
نور احمد سائیں نور نورانی — ویکھ حسن تھئے حور حیرانی
پری پتنگ دیسا اردیوانی — جلوے جوش ہزاران
نور احمد ہے نور مولائی — سر تے چت اویس سدائی
نینھن تیرے چا نوبت لائی — تن من طلب تنواران
سویا ہے سائیں سگ دربانی — روز ازل دی تیڈی بانھی
کرم کرو تساں پیر سیرانی — ہے لاج تیرے گل یاران

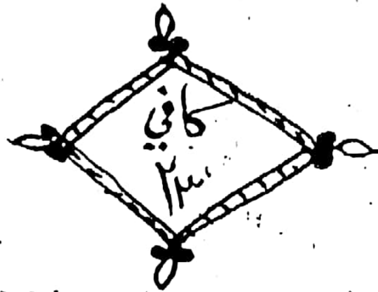

اکیاں ماہی دیاں وو — خون دی خاطر پلیاں ۔ پلیاں
شاہ گدا کوں قید کریندیاں — بند کرن چا گلیاں ۔ گلیاں
نال حکم دے ملک دیس تے — کر شتابی ولیاں ۔ ولیاں
زلف سیاہ سیاہ ہیں دے — جن جگر وچ رلیاں ۔ رلیاں
سر سوہے دے چڑھ چڑھ آون — ہلے کھن نہ جھلیاں ۔ جھلیاں

سانوں عشق مرائے ولّے
توڑے ولّے نہ کوئی ولے

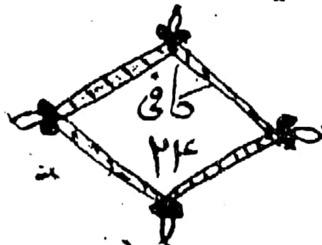
گلی ماھی دی ھر دم وسو — توڑے ڈوھ گناھوں پلے
مین ماھی دی اصل دی آھی — انگ لکیا ھا ر لی
علم محفل دا کے سوین سیاھی — عشق بھادر کلھے
سوپا عشق جنھاں دے سینے — کون اُنھاں کون جھلے

تل

اکیاں تیریاں خمار یاں — سانوں ول ول پاوندیاں
ویکھ سیتی قید کرہندیاں — محبت گھت مھار ان
شاھی شاھ ستاوندیاں

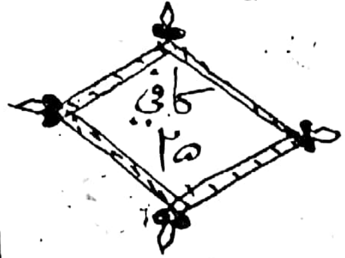
جن انسان ڈوھین قربانی — حوراں پریاں ھزاراں
عاشقاں اولے گھولے جاوندیاں
سر عشاقاں دے چاڑھن فوجاں — بے حد بے شماران
لوں لوں نیں ماونڈیاں
آکھو سوپا ھر ھر ویلے — چڑھدیاں شوق شکاران
خونی خون کراوندیاں

تل

اساں کن نہ پکھن ڈیندے ھو — ھک مولا پاک منیندے ھوں
گلا غیبت بار ربہ پاندا — سپو ساھ پائیندے ھوں

طعنے تُنکی لوک ملامت — چم کر سر تے چیندے ھون
العشق نار سبھی سبھو — کبھر کے مچ مچیندے ھون
سویا جیں قون شاہ اویسی دا — سبھی غلام سڈیندے ھون

بخت پریا شاہ بختین اساڈے — رانجھن ویڑھے آیا ھے
آمل ویکو سئیان سیالین

جھنگ سارے دا ننگ اُھین کون — جنھن کُلی بار اجایا ھے
تی منتیا ریلے دا مالک — جنھن چوچک چاک سڈایا ھے
چاک چراغ ھے سارے جگ دا — جنھن شمس قمر شرمایا ھے
آکے سویا مین گھر سیری — قدم مبارک پایا ھے

برھ والا باب — پڑھ قاضی کا کل لوئی
باب برھ دا جنھاں پڑھیا — لتا حول حساب
باھر برھ دی اند ریڑکی — سینا پیچ کباب
دین کفر دی حاجت ناھین — نعو ذوھ ثواب
آکے سویا حضرت سیری — ذنتر اشوق شراب

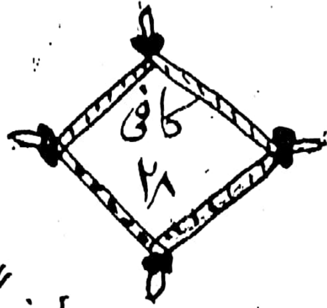
کافی ۲۷

برھ براگ آیا سر ساڈے   دم دم دھشت ڈیندا ۔ ہائے

دست کناری آوے چوداری   سسئی ڈڑ ڈاڈ کریندا ۔ ہائے

گاہ در چاہ گاہ دریاء   گاہ در باہ سڑیندا ۔ ہائے

سوہا سک سیاہ ھمیرڑے گھاء   درد بچیا رُوئیندا ۔ ہائے

برھ لائی تن باھ   جان جگر جل جھڑ جھڑ کان

کیئی موڑے کیئی زخمی   کیئی وچ فراق فسا ۔

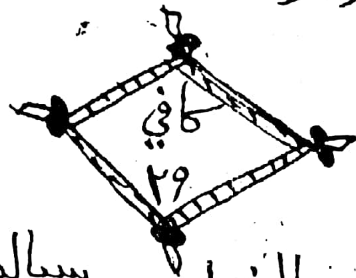
قتی پڑی وچ پھٹ قڑ قڑ کا

مژگان تیر کمان کش ابرو   لگی کلیجے گھرکا

سوز سینے وچ سڑ سڑکا ۔

سوہا سمجھ مشکل پیوسے   جانے ھک اللہ

روز اساں تے دڑ دڑ دڑکا

بن رنگپور جھنگ سیالیں دا   سیالیندا یا سیالیں

گلی اساڈی کون جو اوسی   اگلا اُھیں وچ پیر پوسی

چنگا ول بے چالیں

نال جوگی دے جوگیاں تیساں   لاھ سیالاں دے ولیں ویساں

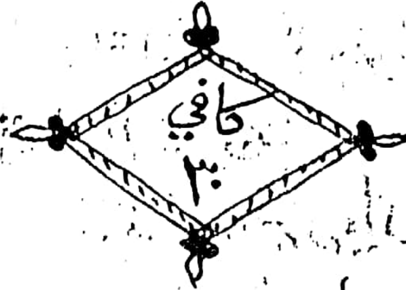
پنّي کيڙيا نديان طول نهالين

ڪي فيڪون دا اجڙان هوپاڙ ڙايا :: مٺا ماهي دا مُئين تنهن ڏيهن چايا

ناحق مريندي يان والين

سڪے تنوں پا سنوں سپ نشاناں :: ٻڪي ماهي دے مُئين پيان

روز ازل ديان ڳالهين

باد صبا وڃ آک ماهي کون :: ڪڏان ڪر ليوا وٺدي

گلي اساڏي کون چا اوسي :: اگن اهين وچ پاڙا يوسي

برهه تساڏے ديان ننه ڏڙيان :: دم دم آون موجان چڙهيان

جاوين سيلا وهے سک سانونڊي

برهه تساڏے ديان پڙکن باهين :: دم دم دردون کيهان دالهين

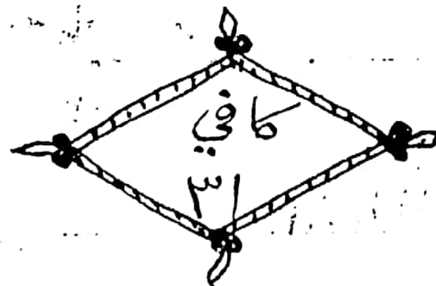
نهين نيينے سماونڊي

جيڪے ڪيتو وعدے نال اساڏے :: سپے ڪرو برحال اساڏے

هڻ ڪيوين ڪيتو دل چاونڊي

ڪڏان سنو فرياد اساڏي :: ڪرو آڪائي ياد اساڏي

ڪر وسوپے دے اگن نسهاونڊي

باھجی تیڈی دربار دیاں — مارن توڑے جیواون سائیں

لا تقنطو فرمان تساڈا — لتا دل ارمان اساڈا

ھن بخش گناہ کریال سائیں

فاینما تولو مشھور کیتونی — رمز کجھی کون ظھور کیتونی

تیڈی قدرت ہر جا جمال سائیں

نحن اقرب قول تساڈا — لتا شک تے حول اساڈا

ھن کول گھونگھٹ کر گالھ سائیں

تھوڑے نصیب دیدار اساڈا — ویکھاں محمد یار تساڈا

سرط سوہے دا ایھو سوال سائیں

پے درد اینونڑ درد نھین — سوہیں کروں تہ اھاں

جس ڈھاڑے رب قاضی تیسی — کرسان بنڈ کی باہاں

عشق تیڈے دیاں تیڈیاں دلبر — ڈیساں دردوں داھاں

تھوں اپنا ڈکے دا عیوض تیسی — کیتے اسہڑتے ماھاں

آکے سوہا خبرا نہ پوسن — اجھواج کسی صباحاں

بن کنیں پوندین یار دی مٹھن وتاں — کن ان یار اگوں آوسی

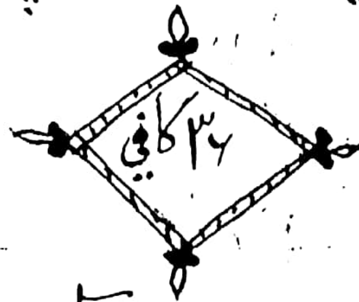
لٹاں کلیاں لٹ ڈاہریاں | وروڈکراں مئیں زاریاں
ھئے ھئے نُوں کانندی ماہیاں | سڑ حال چا گل لاوسی
بلبل کرنی مئیں پکار دی | دل دوست بنا نہیں ٹھہردی
کھن وات پالاں یار دی | کڈاں اوسی غم جاوسی
غم کرن غمازیاں | بلبل ڈیون اوبازیاں
جوسی پچھا ملا قاضیاں | ھن ڈول ھوئی ھاں ساء وسی
سوپا سائل صبح شام کوں | ماھی ماھی مدام کوں
جنھ جان لباں تمام کوں | کڈاں پوئی پیا گھر یا وسی

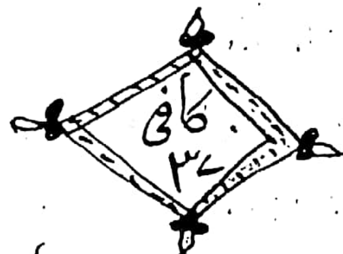
پڑ کی باہ برہ جی بلبل | جان جگر گئے ڈوھیں جلجل
باہ برہ دی جو ڈے اُلٹی | روہ پہاڑ تڑ تڑ کھنی
عاشق مارن شہر وچ جنی | جھلے نہیں پئیون ول ول
ابراھیم داوسم گیا اڑاہ | کتی نہیں برہ دی باہ
سک نساڑکے سینا تے ساہ | دکھ دک پوندے پل پل
سُٹا نوح دا طوفان | اکیں زورو رھن روان
کر جوشوں نت جولان | جیویں ساون مینھ وسے جلجل
سوپا عشق دا ھے دستور الوین | جلیا جوششوں کوہ طور الوین
سولی چڑھیا منصور الوین | پھتا مقصد کوں گیا رل رل

کافی ۳۵

پائی جھاتی ھو بھو | پل نہ عاشق تون ادا
اقرب وارو ڪر نظارو | رل نہ ناحق ڪو بکو
اصل سبھڻ پاڻ پنھنجو | ماردئی جو دُو عدو
حاضر ناظر محب منھنجو | ساڳي صورت سُو بسو
سو پیا آڪس سڀ وارن کي | پاڻھین ڪنھ ارو برو

پلپل مئنون سال برابر | آوو ڍولا دن ماندیان
اصل ڪنون مئین تیڏي پاھي | یار رسنیالین نہ مھربانی
مئین ڪن اسنا سیج وچاند یان
چین نہ ڇیڪو تیڏي مئین لائی | سُوھی سالون ڏڏي گنه ائي
مئین سنج صبح سڏاوندیان
مشعل ڳلي واوا واڻي | پل گیا مئنون آن تي پاڻي
روز وچال وچاؤندیان
اگڻ سلوڻي ڍکي یار تون آوین | سڏ ڪر اپڻي ڪول بلھاوین
چولي انگ نہ ماوندیان

پکي آیا ڪھین پردا | یار نہ پرکوئي ڏردا

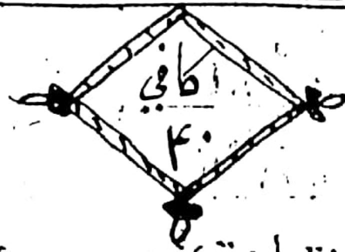
نہ رنگ نہ روپ ڈتوسے　　نہ جاہ جُھگا گھر دا
نکو پلڑ نہ پر پکی دا　　چینجوں موتی چڑدا
نکو مُلک وطن سینوسے　　نہ ویس وروح ولھڑدا
نکو زر نہ باز پکی دا　　ہوتن نہ ماہڑے مردا
سو یا مست الست ہمایشہ　　سو نھاں نھیں خمردا

پیش آیا پریت　　مٹھڑے پنڈ پیڑ النون
تیوں پیر پرزڑے پٹون　　ریلا ڈبولے توڑے رت
شہر پنپور سُبح کیتوئی　　زورا کرکی جت
کاف کشالے ورہ وہالے　　آئے سُبحی دکے ست
آکے سو یا متر سان ناھین　　کیتھی گروتوڑے جت

تساڈے باغ بہاران تساڈے　　اساں اج آئے کلھ چلے
وطن اساڈا پرے پربڑے　　وینداکوئی نہ ولے
وچھیتا سانوں ہے ضروری　　گھنٹا رھیوسے رلے
روسن سانوں یاد کریسن　　جگر جہان دا چلے
سو یا سرط شرط پند اھوئی　　دم دم دلڑی گلے

پردیس کنوں دلیں پلڑیاں تیاں ن — ساڈیاں واگاں وطن تے ولڑیاں تیاں

ساڈی وطن تے نت نت تیاری — دم دم کنیدی جان پیاری

واتیں وطن دیاں کلھڑیاں تیاں

حب وطن دی غالب ہوئی — رحم کرم دی طالب ہوئی

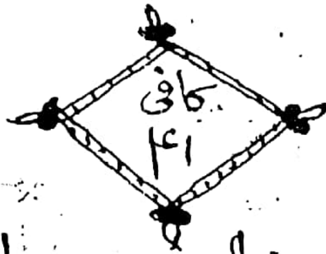
حالیں سجن تیڈیاں چلیاں تیاں

عقل عنبیں گلاں کوں لبساں - سانگھی سجناں وس ریساں

جیکوں چند ملیاں تیاں

سوہنا پرکھ کوں صاف صفائی — سانڈہ نہ ھلسی دم دغائی

خاک متی وچ رلڑیاں تیاں

تیوں باجھ قرار جگ کماتا — سرط ھمساوی عرض نماتا

تیوں اوئیں نال کلے ھسدا — مئیں نال دلبر مول نہ ملدا

برھ بچایو دلبر ڈلدا — جان جگر وچ دردیں تاتا

٢ ماہی جوڑ نگم لڑہ تیرے — ول کر دیکھے ماھی ماتا ٢

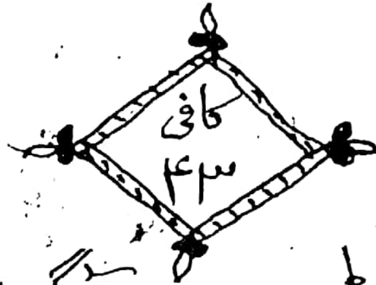
١ اے عشق تیڈے دے قیرے — وار لگا وچ بکیاں زیرے ١

٤ عشق تیڈے دیاں کولیم وھیاں نہ — گل وچ دام برھ دیاں پیاں

سوہنا پڑھ پڑھ ھوش گیاں — برسر سٹیم لکا لکاتا

پا جھاتی انہ رہیا تی ۔ کجھ اکیاں کون کول
یار بے پنجے سھی کر جانی ۔ تون پاء حسینی جول
بے سیپئی جاتے پاتئی ۔ ھادی نیتا ئی کول
بے بان والیاں نپ ختاباں ۔ ڈوھ ثواب نہ تول
ایڈے اوڈے پن نہ گوڈے ۔ ناحق روح نہ رول
سو پا سمجھ اھیں گھونگھٹ کون ۔ بے پا سے نہ گول

ڈوک میڑے تن لا ونڈی ۔ آگ اچی سوا تڑا ھ اڑی ھے
جولی چنگ لگی تن جولے ۔ ھجروں پنج کباب مئیں کوئلے
ھیں میرے وسنا ونڈی ۔ سوزوں سوجند جان سڑی ھے
درد فراق چڑھیا سئے چلان ۔ سر مشتاقاں آون کر گھلان
وائی تنہاں رت کا ونڈی ۔ ظالم اسانتے کائی فوج چڑھی ھے
دم دم دام برھ سئے واری ۔ قھروں کیں اولا کتاری
ناھیں میرے ترھتا ونڈی ۔ سانگ سینے وچ زوری لڑی ھے
آ کے سو یا سئیاں اٹھو ۔ نام اللہ دے پلڑ کے پاٹو
کرو بریں پر جا ونڈی ۔ جان لباں پر آن اڑی ھے

کافی ۴۴

تخت ہزارے دا شاہ   پلی پلی آیا

ہیر ہیر پچھ آیا   ویکو ویس ونجارے دا

کیہا تے چپ چپایا

رنگپور آ اوٹھ الاوݨ   آہا قول قرارے دا

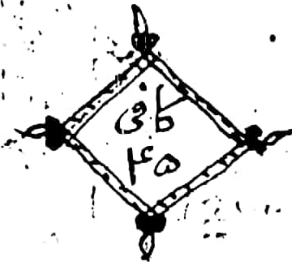
سب مطلب پا یا

ہیں وچینت املک موہیندا   ویکو ناز نظارے دا

کیہا تے برہ بچایا

احمد احسن آکھ سنیدا   والی عرش منارے دا

تیا سوہے دا بخت سوایا

تیڈی

تیڈی کھس سھناں چا رنجور کیتا | وچ ملکاں دے مشہور کیتا
وچ گلیاں دے میلے ویس وٹاں | ڈوڑ ڈوڑ لگا کلے کیس وٹاں
کتھ ان دیس وٹاں پردیس وٹاں | خویش قبیلے چا دور کیتا
عیش آرام ڈوہیں لٹ گئے | جانی ہوش عقل ڈو وہیں گن گئے
سوز تے سوز سالوں سنڑ گئے | ڈک دیر دین چا منظور کیتا
تت پالاں تیڈے وانیں اونڈیاں | کراں گالھیں لوک روا وٹدیاں
تیڈیاں سکاں سینے سما اونڈیاں | درد وین پُردستور کیتا
کتھاں آپ تلوے گول سوہنا | جند جان گھتاں سپو گھول سوہنا
گھن کول منا کجھ بول سوہنا | تیڈی جدائی چا چکچور کیتا

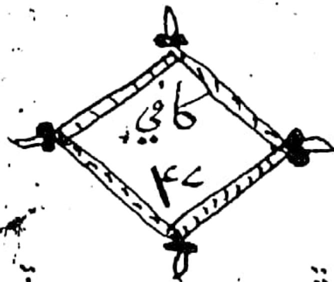
توڑ کے پوند کے هون پوند کے هون — ان پوندن جاء تے شموند کے هون

نہ ملک نہ وطن اساڈا — جاہ بے جاہ کنون والاند کے هون

اتہ اوتھ اسانگ پیوسے — غم هزاران کوند کے هون

حال اساڈے دا محرم ناهین — کلہ کے هون توڑ کے روند کے هون

اکے سویا سمجھن مشکل — گالھ ایہانت گوند کے هون

تون ناحق نہ مار زبان ڙي — مین اهوت پهل هے خان ڙي

جت سڀ جت والڙيان — جيکي اُنين چراوڻ والڙيان

اوتہ اصلون هن نادان ڙي

مین اهوت پهل لج پال هے — جهندي ازلي قرب کمال هے

اوتہ صاحب سر سلطان ڙي

اوتہ کيچ شهر دا والي هے — جهندي سهڻي عجب جالي هے

اوتہ لوڙي نام نشان ڙي

سُنڙ کے سات لذايم ڙي — ول منهن تئون پلڙون نہ چايم ڙي

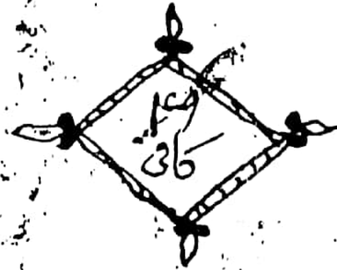
پيچي کوڙ کے غير گمان ڙي

والي واگ وليسم ڙي — اوتہ سوپے نال نپائيسم ڙي

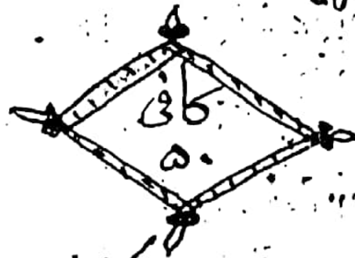
اوتہ شافي کل جهان ڙي

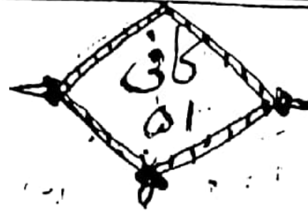
تساڈے عشق اگے جانی ۔۔۔ میٔنوں حیران چا کیتا
نہ رھ گیا ھوش دین مذھب ۔۔۔ موھن مستان چا کیتا
عقل تے ھوش دا بیڑو ۔۔۔ مُلک ویران چا کیتا
تساڈے نام دا ورد ۔۔۔ امن امان چا کیتا
سوہنے صورت تساڈی نوں ۔۔۔ سہی قرآن چا کیتا

تیڈے ناز نظیر ۔۔۔ ھوش عقل سارا اگم کیتا
تیں جیہا نہ جایا نہ جوسی ۔۔۔ تیڈے شان امیر
تیں جیہا نہ کوئی عرب عجم وچ ۔۔۔ لوں ھین ماہ مُنیر
سوہیں عاشق قید کیتو نی ۔۔۔ نال زلف زنجیر
دل لڑی سوہنے دی الف تے سینو ۔۔۔ احمدالدین فقیر

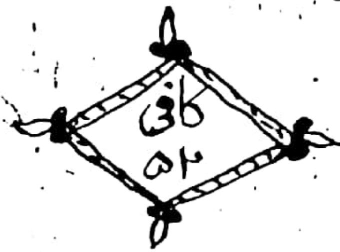

تیڈے ناز کیتی دل پارے پارے ۔۔۔ اکیاں روون زارون زارے
نحن اقرب قول کیتو نی ،، موسیٰ کون وچارے :: لن ترانی ڈس تو ڈسیا ،، ھر جا ھل ھزارے
نیڑے وسیں ڈسیں ناھیں ،، بلبل تراں پکارے :: نال سوہنے دے کرم کبھی ،، ھوون کول تمامے

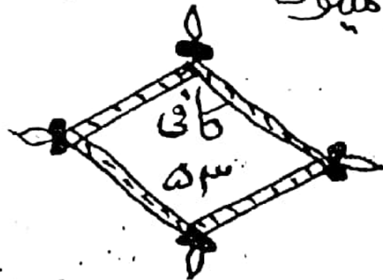
توڑے جانڑ نہ جانڑ ڈولا
ستانت آوین آلڑ میڑے
ویڑھا پاڑا کاوڑ آوے
چوڑکی جانڑ ئیں وچ ڈیہہ لشارین
سو یا نمانڑا دی نے وکانڑا

مئین تیڈی یار
نالاں پاواں تیڈی کانڑ ڈولا
جیواں کھڑی طرح ڈولا
جانڑ جگ وچ یارڑ ڈولا
کھڑا انہ کر نمانڑی دا مانڑ ڈولا

تیڈے نین گوڑھے متوالے
شوخ نگاہ ویکین ھر ویلے
زلف سیاہ تیڈی ویکو
سو یا عشق ماھی دا مینوں

بن پیتے کیف کلالے
پر بیرمار ن پالے
کرن خون اُپھلے
سر آن پلو سے پیلے

تن من تانگھ اُسیری مینوں
جی کوئی کولے اللہ رحولے
سک سجن دی چھک اسانوں
آکھے سو یا سک سیری دی

جنھن رمز پیارے تن لائی ئے
باہ برھہ پڑکائی ئے
قوک النبی لائی ئے
روزوں روز سوائی ئے

کافی ۵٤

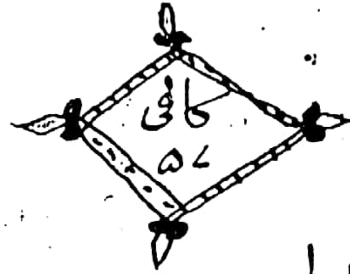
تخت ہزاریں اشاہ آیا ویس وٹائی
گلی گلی وچ پھیریاں دینداں بخو واجا مرلی وچیند ا
کرتا رنگپور وچ رنگ لائی

مکہ وچ مرلی گل وچ گانا حوراں پریاں تھیاں مستانیاں
آوے عجب چالاں چائی
ہیر دی خاطر ویس وٹایس ویس وٹا کر مطلب پایس
کرتا شاہی شان چپائی
اس جوگی دیں نہ عجب اداہیں آکے سویا سمجھ ناہیں
نہ ڈیٹھی اگاہ اندر دی کائی

توں گون ماریا کیوں گونی توں فہم فکر اوسی
چیھن دیا ھئیں توں اصلوں بندی کار نہ کیتو سائیں سندی
عملیں باجھ نہ چھوٹی
تینڈے سینگیں شاہ نبھایا بے شرمیں تیکوں شرم نہ آیا
بُتیں نہ بنی قتی
سمجھ سویا توں تئیں سیاٹا ملک بیگانے داکر نہ ماٹا
ایہا عمر وسیندی ٹٹی لتی
کافی ۵٦

ثابت پڙا رهجاويگا — حب لاڏ چليا وڃارا زرکي
رمز کي عمر کي چلگئي دم زرکي — راجل کون ريجهاوي گا
اوت جاوت چلگئي راگت — بيست کون بجاوي گا
بولت جولت چلگئي دولت — ڏيانت ڏيان دجاوي گا
ڏيانت خيانت چلگئي امانت — سوپل کون سڏاوي گا

جاڳ سوهڪ مولا جاڳ — رين ڏکي بن راڻي
طول تماليان چين جو باليان — ناڳ وجون ڳل ڳهڻي
دريانه ديرکي درد ويکيين — مار پا محل ماڻي
ڪرکوئي ڦيرا ڪاڪ تي — وسن پاڻ پراڻي
سوپا سيج نه پاوي ساڻو — بن سوڊل يار سياڻي

چل چل اوڙک چليسون پائي — بالکل اٿ نه رهڻا هي
کل نفس ذائقة الموت — ذرا مارنا پهڻا هي
مکر فريب دي جاه نه کائي — ناهه اڳون نه نهڻا هي
سيج سولا نذي سون کوهاني — کوهه الله کي وهڻا هي
سوپا هوهوشيار هميشه — بارا لکھو سر سهڻا هي

کافی ۵۹

جاني جدا كون ميل خدا — هوت ست الم كيچ ڏاڪي وسيان

حال نہ پڇي ماءُ پيٽڻ — لوڙڪ روان ڪر ڪر ويڻ

سانتي سنگت پيءُ نہ ڀاءِ

پيپوز وسايا سڪ پڇلدي — رهڻ نہ ڏيندي ڌڪ پلدي

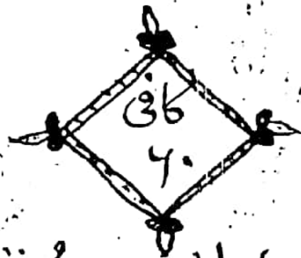
قابو ڪيتا برهه بلا

ڏک ڏونگر ڏکي ڏيون آولي — ڪوندي پاڻي نہ سمل پلي

دم دم ڏيندا اينهن ندا

سڪ سوپي کون رهڻ نہ ڏيندي — دهشت بردي پيئي مريندي

حامي ٿين وشاهنشاه

جنان عاشق رمز پڇاڻي — اُتي ٻُلي ملا ملواڻي

عقلون گتي ملا قاضي — هوڙ هراون ساري بازي

عاشق رهن رضا تي راضي — وانگ پتنگ جلاڻي

ملا پڙهدي کوڙ ديان ڪانگان — دل وچ دوهتي ڏيندي بانگان

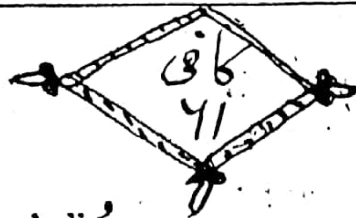
عاشق جلن سيني سانگان — ڏيندي سر سڌائي ڻي

ملا پڙهدي ڪاغذ ڪالي — مڪر زني نور هاندي ناله

عاشق عشق حقيقت والي — انا الحق الائي ڻي

سوپا عشق جنهين سر آيا — رو رو رت حال وڃايا

هادي سانوڻا گل لايا — لوکان هُل هلائي ڻي

جتھان عاشق پیدن سہرے
اُتھ نعوکار نہ کیرے

جتھان صاف چٹن سرواہیون
اُتھان عاشق بے پرواہیون

جتھے مانجھی ملھ ملھایون
پا پڑ منجھ پاڻ تپیرے

جتھان عاشق آون جاون
نہ پیرا اُتھان کئی پاون

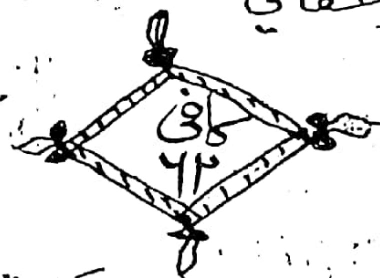
او وحدت وارا گاون
ھُن گھور گھسیاندے گھیرے

جتھ شاہی ہے شہبازاندی
اُتھ جاہ نہ ملا قاضیاندی

جتھان خون خنجر ہے غازیاندی
جل جلوہان جگر جل جیرے

سو پاسہت سن اسلطانی
جتھان پیر سنجی سیرانی

اُتھان روشن نور حقانی
ھن درد والیاندے دیرے

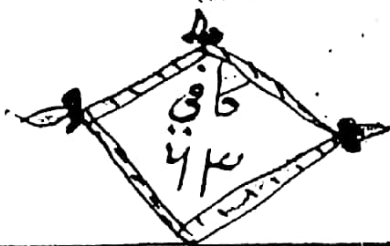
چاک کیتی دل چاک
۱ کیوین کران میں اوس نہیں چلن

۱ لوکان لیکے چاک مجھینہ
ساڈے لیکے حق پاک

سر مامین ہے نور اکیاں دا
چاک دے قدمادی خاک

ماہی جیہا نہ عرب عجم وچ
نعو ارض افلاک

محکم الدین سوہے ما ھوتا
کیون تیوان غمناک

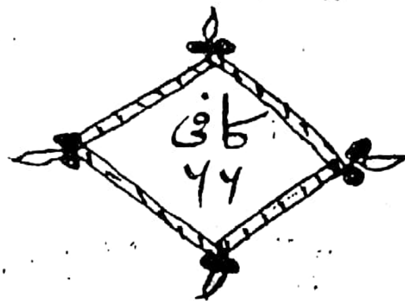
چل وے جوبن بے بقا کیتی نہ اصلوں تئیں وفا
ھُو وے جوبن بیٹھا ماٹے آپ جیہا کوئی نہ جاٹے
ھستی وچ پیو نہ سما
ھے وے جوبن بیٹھے لائے وھم پیو ملک سارے
توں پلائے شاہ گدا
اساں آکیا ھیں سلامت پیچ گیوں کر قلامت
ھٹ ھٹ تے کر نہ جا
نال سوہے دے پول کیتو توڑ نہ نیتو رول ڈتو
وینہ کے واری نہ وداع

کافی
٤١

خوہ کرینہ یاں نہیں ڈردیاں وھردیں ان دلبر دیاں
عطر عنبیر مشک ملیندیاں لعل لباں تے سرخ چبیندیاں
پیچی لوں لوں وچ نظردیاں
مست وتن کنھن اوبڑے پٹ پٹ کاوں بکیاں زیرے
شی شہباز اڈردیاں
فلکاں تے چڑھ مارن فلکاں ذم پئی وچ محبت ملکاں
حوراں پریاں بردیاں
سر سوہے دے چڑھ چڑھ آون حکم اپنا آپ ھلاون
نازک نیاں ھن کردیاں

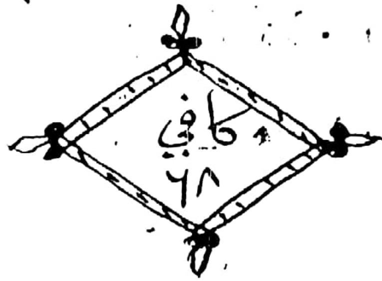
دیوان دا گھت دام — کیوین دل لٹی ھئی
دیوان وچ دیدان اڑیان — نکو صبر آرام
سرو استھڑا اسھڑا سائیں — قامت تنھنجی قام
راتیان ڈیہان تانگھ تساڈی — اکیان نندر حرام
سوہے کے تو جے کیڑو — مستو مست مدام

دل دیوانی کیتو دلبر — نہ صبر آرام میان
نین نیٹا نال اٹکن — کان تھری تھریا چٹکن
عاشق شد کے پٹے جو قرکن — کیا صبح ول شام میان
ناین نادر کیف پیتو — سیف سیفان دست کیتو
عاشقان دی دل نیتو — گھت کی دیدان دام میان
حسن آیا ھلان کرکی — عاشقان سر فوجان چڑھ کی
خونی خنجر دست ڈرکی — ھے قتل کا کام میان
سرط سوہے دا سوز سرود — تون پیارا پاک پرور
تون ھے ساقی حوض کوثر — پر پلا لو جام میان

ديدان لگيان نال ماهي دے — نهين مينڈے سمجهاوڻ ديان
رون رون رجديان ناهين — بدليان وسن جيوين ساوڻ ديان
جے مٿين جهلان جل جل ونڃديان — نهين مينڈے هٿا وٹڻ ديان
راتين ڏينهان كرتيں پلينديان — واتين سجڻ تيڈے آوڻ ديان
آکے سويا صفتان سيري ديان — هڻ گالهين كڻ گاوڻ ديان

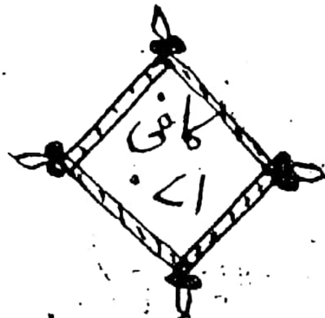
دل تانگهے تخت هزارے — تئين كاهل هوئي اس كارے
هير رانجهن دي اصل كنون — ڏينهن براتِ پئي سيج سينگارے
دانهان درد ميرے ديان دلبر — لنگهيان عرش منارے
اسرافيل ته رانجهن هويا — ڏے فوكان مرلي مارے
آکے سويا دل ول نه ولدي — آئي هت پيا رے

ڏک ڏونگر مينون ڏوڙ آئے — هادي هوت ملئے سے ڙي ماء
سن كر دانهان دردين واليان — والي واگ ولئسي ڙي ماء
نالائق نال لائق كركي — خوشي نال النسي ڙي ماء
حوض كوثر دا ساقي سوہنون — دستوں جام پلئسي ڙي ماء

كافي ٧٠

دلڑی دیوانی ہو رہی — سچ موج مستی دی چڑھی
لوڑھیا موہن مُکھ میل کر — پلپل پلک دی پیل کر
وینکان سدا روز لیل کر — سک سوز وچ جندڑی بسڑی
عجب الے خبر اشیاں کی — قاتل برہ کی کات کی
سختی مثل سکرات کی — جان لباں پر آ اڑی
معلوم ہے لاچار کی — اس برہ کی بیمار کی
درمل ڈیو دیدار کی — لوڑھیا برہ دی چالڑی
جھگڑا لگا اگ عین کا — سمجھو سویا دو نین کا
دلڑا دکھیا دن رین کا — ربا ملندی کہڑا گھڑی

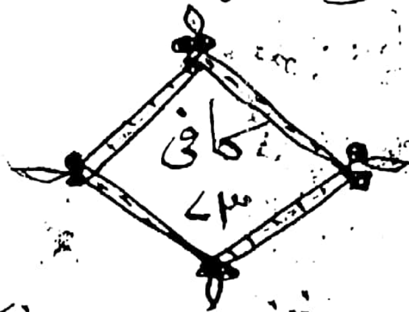

دن رین ڈیہاں پئی روندی ہے — روندی نے غم کوندی ہے
سانوں رات ڈیہاں اپٹنا ہے — جو لکھیا نہ مٹنا ہے
سک سوز کنوں نت سہنا ہے — کونج وانگوں کرلاوندی ہے
دل بھجدی تیل قلیل کنوں — اڈ گئی عشق الیل کنوں
نہ چھٹی نینھن دلے نیل کنوں — بلبل دھندی پوندی ہے
کوئی قاصد آوے خیر کنوں — آ خبر سناوے سک سیر کنوں
دل چٹی وچوڑ ویر کنوں — جند جان لباں تے آوندی ہے
سنو یا سول تیڈے آسین تئے — ندیاں رو رو تک نالاں تئے
ہن کر لے سانوں ویڑ تئے — گلدی گالھیاں گوندی ہے

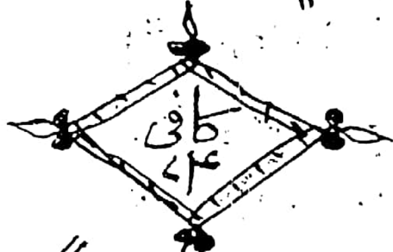

هوتیان

ذاڑو وذاڑ وو ذاڑ ... کیهی کیتی میڈے نال جتیان
جیهی کیتی مُٹی نال جتن ... لڑکا لاڑ نہ ماڑ
العشق نارٌ سهی سیہا تم ... گیا سینے کون ساڑ
راتین رمز بر ک روح وچ ... گئے چشنیہا کون جاڑ
سویا یکر ٹوں سوروں سڑا ... مان سٹن کاراڑ

دیھیا سیحا سردار تیھ ... تھجو شان اعلیٰ سردار نبی
احمد احمد ھے یا نیاں ... میم بھنجوں محبتیا ربی
کوڑین آھن قلب ۾ ... تنھنجی قرب جا کتار نبی
والشمس والضحیٰ ... واللیل اذا اعتبار نبی
سوہنے جی سکران ۾ ... لھا الھ لگ ستیار نبی

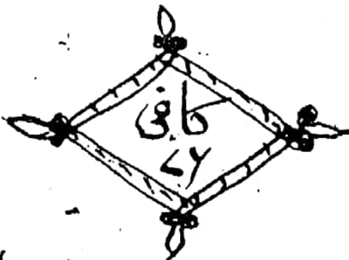

رانجھن آیا ساڈے ویڑھے ... لگیان دلیاں کون ٹھنڈڑے
مٹھین رانجھن دیاں رانجھن میرا ... کیڑے کرن بکیڑے
عشق تساڈا بے حد ظالمی ... کاوے بکیاں زیڑے

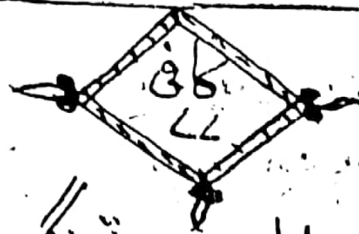
روز ازل انہیں لاں سے ... کیا جاتن ایہے کیڑے
سوہنا آ کے عشق والیاندا ... اگوں تیں مسیڑے

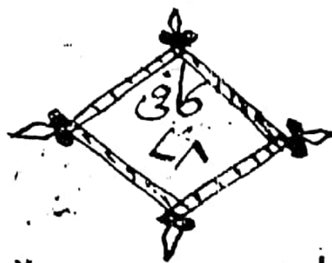
رُخ سنے کیو جانا ... دیگر تہ بسیار کیا ہوئی
الستی آواز کنین پیو سے ... قالو بلیٰ تکبیر کیا ہوئی
برھ کتاری ساتوں ماری ... لگی تقدیر کیا ہوئی
ڈوھ گناہ دی خبر نہ کائی ... پل گھڑی تقصیر کیا ہوئی
کول کتابان کرن نصیحت ... دل اتوں دلگیر کیا ہوئی
صورت احمد سوہنی سمجھی ... محکم من وچ پیڑ کیا ہوئی

ساتوں دم دم دا ا حلیدی ھے ... جنہ جان سیائی جلدی ھے
ساتوں اگ لگی جنی جوڑے ... وسرے نت تے بولے
یار ڈتی ھے ھلاھل ھولے ... سوھے سھاگ دی بلدی ھے
سینے سیان مل مل آ توں ... مل آؤں تے سمجھاؤں
توڑے جوڑ مثال سناوں ... اتاں ہوش نہ بات عقلدی ھے
سوہنے سمجھ نہ نیفنر آلایا ھے ... یار برھ سر آیا ھے
آپے رو رو حال وجایا ھے ... اتاں نہاں ہوں مول نہ ولدی ھے

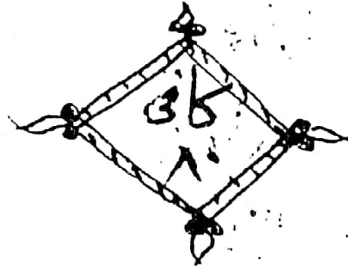
زلف سیاہ مینڈے ماھی والے   ڈنگن ناگ ایانڑی
اے مظہر عین جمال ویکو   مینڈے ھادی دا قرب کمال ویکو
ایھے ناز مینڈے من بھانڑی
لیلیٰ۔ منزل۔ کالے۔ سیتی   والیل اذا یغشھا سچی
اے محبوباں دے مانڑی
زلفاں دے ڈنگے لک ھزاری   کیئی مُئی کیئی آزاری
ھُن انھیں ون نہ جانڑدے نی
زلفاں یا قاھیاں پلپل دے وچ   عاشقاں دی گیی ولولہ یوچ
سوہے جیھے کئی نمانڑی

سدھڑے چاک دیاں چالیں   اساڈے من کوں بھاوندیاں
رانجھا اگلی اساڈی   سڑ سڑ مر دیاں سیالیں
مھڑے ملامت سنج صبح کوں   ڈیندیاں جوجے والیں
کلہ اھسں انال اساڈے   موھیا مٹھڑیاں گالھیں
ویکھ سوہے دے عیب سیالیں   ڈیڑا قول لوں پالیں

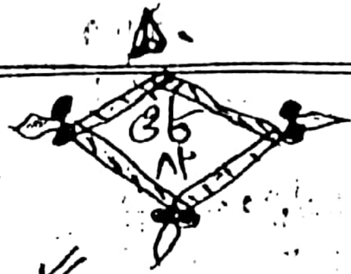
زلف سياه سجن دے شيان ... سانونہ دم دم دام قسا وندے
کتاں ول ويکي شوخ نگاھوں ... کتاں قم قم قرب کماوندے
کتاں اساں نال گلہ اھسا ... پيچ پيچ حال ھم پاوندے
سئے آکي سوبا مست پيالے ... سانون زم زم يار نلاوندے

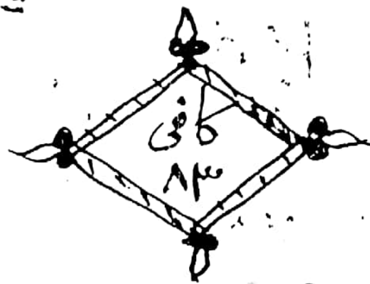
ساڈے ويڑھے آيا کر يار ... کنھين ويل
سک وسار يا سوھے سانون ... نغو تيل قليل
اٸين نہ آکھيا کر يار
اتں کتں مول نہ پاوے ... نغو ھار حيل
کبھو نہ الايا کر يار
گھونگھٹ پاکي اولے ھونديں ... عاشق عشق اليل
منھن نہ لکايا کر يار
سوھاھے تہ غلام اصلا ... کر ملنك اميل
ھس گل لايا کر يار

كافي ٨١

عشق آيا جنھن سر ساراں ... نھيں کھنں ے ولاونڈاں
عشق سنا ھے يار برھ دا ... جيندی ے جي تہ جلاونڈا
جيکو قاتا ھت برھ دے ... دم دم کم کھاونڈا
خيال برھ دا سمجھ سوبا تون ... مشتاقاں دے مراونڈا

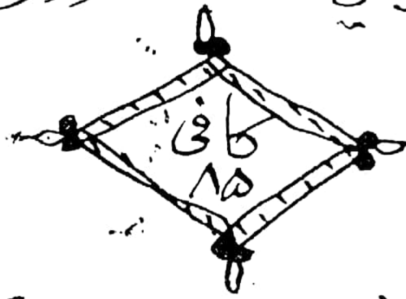
سجݨ پیر دے حال دا محرم ... کہیں ساڈی نہ آندا ہے
ڈیوان دل کوں دلداری ... کراں حیلے تراں تاری
ازل دا بار سر باری ... رووݨ کنوں روح نہ واندا ہے
پرے پچھی لگی وتاں ... ماہی میلے کوئی منتاں
تیوں دل کوں سئے گتاں ... ہزاراں سول سہاندا ہے
منجھایا مار مونجھاری ... گئی سک دے غم ساری
آیا سر تے برہ باری ... وچھوڑا خام کاندا ہے

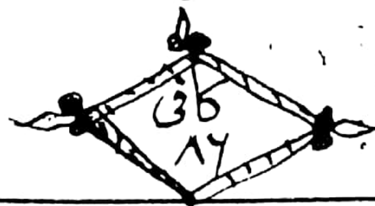
سمجھ سہی کر ماؤ پیاری ... معنے مشکل چاک دا اڑی
احد سے احمد آکھ سناوے ... صورت بشری بن بن آوے
میم کی چادر مکھ پر پاوے ... شان لہٗ س لولاک دا اڑی
تخت ہزارے دا شاہ کے آیا ... گھر چوچک دے چاک سڈایا
مطلب کارݨ ویس وٹایا ... خرقہ پہریس خاک دا اڑی
شاہ کنعانی ملھ وکاݨا ... شہر مصر دے آیس ٹھکاݨا
نال زلیخا دے آسماݨا ... برہ بچایس پاک دا اڑی
سوناں سمجھ نہ جاتا سیالیں ... رل مل کریاں کئی گالھیں
مئیوں موہیا اُس یاں چالیں ... اوصاحب ہے افلاک دا اڑی

کافی ۸۴

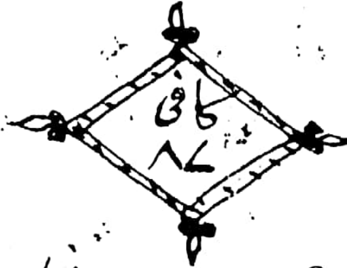
سهڻي ڏيان گالهيان من کون موهيندا يان — ول ڀا ڏيوندا يان ٻرهه ٻچيندا يان
ملڻ تيڏے سون ول ول — پاندي ٻچان مئين ٻلبل
اميدين ڪڍان تون جاني — پاندي ٻچيندا يان
ٻلبل تيڏيان ٻچاران — نيڻ هنجهون هزاران
ويکان سدائين واٽين — ڪانگي اُڏينديان
ويکو حُسن دے شعلے — جان جگر ٻچ ڪوئلے
پڙکن ٻرهه ڏيان ٻاهين — سوزون دل سڙينديان
سوڻا سڪ تان تاران — ويک ٻرهه ٻار ٻاران
ٻلبل ۾ پور ڪيئي — روزون روئنديان

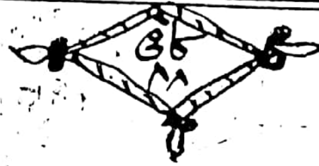
سنوا خبار اڪ آخوند — ٻرهه کي بات بياني کا
نفل ۾ کيا نفعو نا ٿب — کيائن ڪنت وتر واجب
سولي پر سر سلطاني کا
متابعت محبوب کي فرض — سنت سردار کي عرض
هر مئين کيا ٻاني کا
سوٻا سمجهه اسمجهن کو کر — کرم اُس کا سيلو بر سر
دوا درمل دلاني کا

سنیم سب سیال تان مئین رانجھن چٹیا کیتا آخا آخیال تا مئین رانجھن چٹیا
رنگپور جھنگ سیال سبھیان نال ماہی دے نیھن نبھیسان
مڑن محض بحال تاں مئین رانجھن چٹیا
رانجھن میرا نور پر نورانی سوہنی صورت پاک پیشانی
جھنن قرب جمال تان مئین رانجھن چٹیا
ست سیال ماہی چم چانم باغ بہاران پیلے جانم
بن کیتا پامال تان مئین رانجھن چٹیا
سوہنے صلی اللہ توں ماہی چٹیا حور ملائک سب کہن سٹیا
شاہد ذوالجلال تان مئین رانجھن چٹیا

دسا نوزوری برہ مچایا اساں وسئوں نہ نیہڑا لایا
کن فیکون کنوں اگے اپڑے دل اساڈے یار دے پیڑے
پیچی جہان بنایا
الستی آواز کنین پیوسے دک سک سیلو چم چا لوسے
رھن امیتاق سنایا
مار لی جنیار فی وسن اٹھانندے انسان طابع اصل تنہا ندے
جیہا اٹھاندا ایا
سوہنے جیہی لکین ہزاران درھادی کرن پکاران
پیچ دم دم درد سوایا

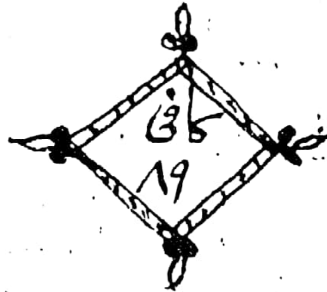
سوھنے جوگی تڑ آیا   ڑساڈے ساہ سیبانا

نخت ھزار نخت اُھینا   تیا ول چاک پیانا

ھک دم کارنا گلی گلی وچ   قردانی کی لغمانا

نال جوگی دے وسان رسان   سیتا کی ڈیھ ڈاڈانا

آکے سوہنا گولی تیان   کرسان مول نہ مانا

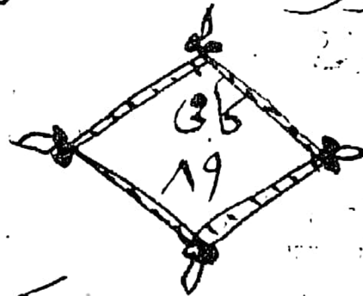
سدا دل یاد ھے پنجتن   علی حامی ھمارا رہے

تون ھین نور نور اللہ   منور رخ منارا رہے

اسد اللہ کہن تجکو   پیغمبر کا پیارا رہے

تون ھین گلشن بہشتی گل   بدن کا دل بہارا رہے

دستوں سوہنے حوض کوثر   کرو کرم قرارا رہے

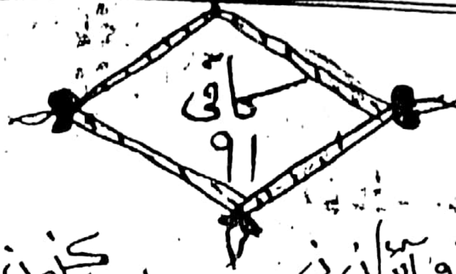

عشق جنہیں سنہر آیا   ویکو لوکان ھل ھلایا

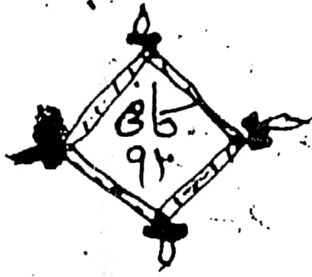
عشق زلیخا شاہ یوسف نوں   وچ بازار وکایا

شمس الحق دی کل لتونی   ویک شرع دا رایا

عشق سوہنے نو طرح طرح دے   زیر سوز بیکایا

سانون خبران وطن ڏو آئيان ني — پرديس ڪنون دلين جا ٿيان ني
خاصيان خبران آنديانائڊيا — سُڻ ڪي دلڙي هوئي ماندي
وس ڪنون گاهين گيا ني
ڳل وچ ڪفني منهن ڪمائڻ — ويک وريام پينهن نمارڻ
تئي وال لکين سُني سٿيان ني
لڏ گئي ويکو سات سويلي — شاهه ڪد اگر تئي ني اڪيلي
چوڙڪي هوهويان ني
سوپا سبهم تئي سياڻا — ملک بيگاني ڪرن ماڻا
اوڙک جاهين پرائيان ني

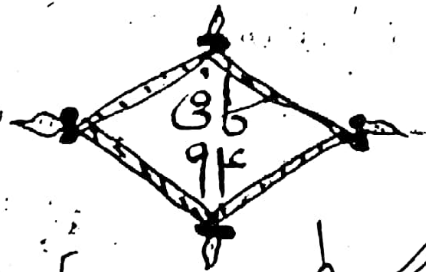

سهڻا يار سڄڻ — ڪڏان آنوا گڻ
فالان پئيندي ڪي مين تهيان — طعني ڏيندي سينگيان سيان
آڙي يار کي سيبي لکيان — ڳل گيا آتڻ ڪتڻ
وسري هار سينگار سيان — لوڪان کي سئي گفتار ميان
پاوي نه پوري بهار ميان — لوڙي هوندي باغ چمن
سڪان بنيني ديدار ڪيتي — تيڏي ملني گفتار ڪيتي
تيڏي محبتي ما بيمار ڪيتي — مشڪل هي هڻي نه بيچڻ

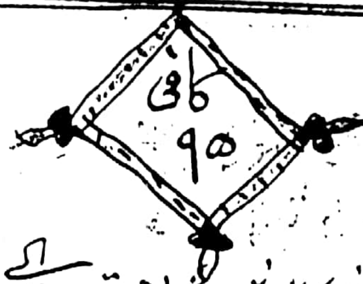
کڈیں آسو یہی ڈے کول سائیں
منا بھر کر بول سائیں
حال دیاں گالھیں چول سائیں
وسے اُجڑیا میڈا وطن

ساون برھ لگا پلپل دا
وہ چولا چنچل دا
چولا ھے ابراھیم خلیلی
سکر موزی ویکھ بخیلی
جان جگر وچ جلدا
یاون چولا ھے کنعانی
پھریا ھے وت یوسف جانیا
نازترا کنڑ گلدا
یاون چولا یار یمن دا
گل گلدا ابھار بدن دا
ویکھ حسن ولول دا
سویا ویکھ سیجھ دا ماتا
بےھوس کیتا نیتہن نماتا
عاشق روز ازل دا

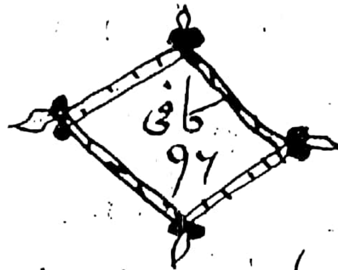

کرکائی گتہ گدار دی
یار پیارا نال اساڈے
دردان وچون درد وڈا ھے
اُمیں نہیں ول آونڈی
دریا ازل دا ماری ذرّیاں
سیر وھے جلوین سانوںڈی
سویا ھو ھوشیار ھمیشہ
پند ایھا سر چاوںڈی

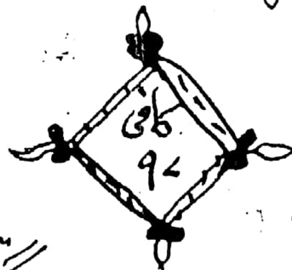

سدا عشق سلامت هووے

عشق جیہا نہ کوئی عیش اسانوں ــ توڑے جگ سلامت هووے
عشق جیہا این جگ اون جگ ــ توڑے علم امانت هووے
ورد وظائف پڑھدے پڑھاون ــ توڑے کشف کرامت هووے
سو یا دیدار ماهی دا هووے ــ توڑے قائم قیامت هووے

عشق اجل اسرار اللہ کا ــ خبر جنهیں سر آویگا
خیال اُهینیدی خبر نہ کائی ــ اپنا آپ نیا ویگا
هم بکم هو گئے عاشق ــ ولدی کون سناویگا
دلبری آئی دست ماهیے ــ قائی کون چھڑاویگا
سو یا عشق جنهیں سر ــ سهجوں ساجن پاویگا

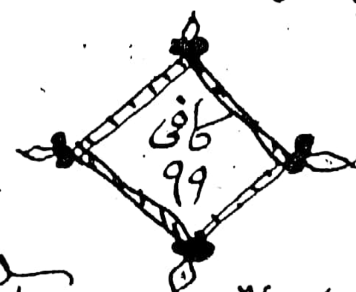

عارف سر سلطان ــ اگٹ موڑ کے آیا
حند جانہ حیران قربان ــ اگٹ موڑ کے آیا
اگٹ آیا ساهم سیبایا ــ گیا سو غیر گمان

مرشد معنے سمجھن مشکل — محکم الدین ایمان
بھٹے ملامت لوکاں والے — چُنڑتے سُو طعنے طعان
سوہنا سر سکھن ہے عمر گذاریم — اللہ ملایم آن

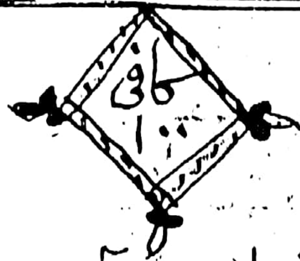

عجب برہ تساڈیاں باتیں — کھاندے کفر نے دین ہو مسکین ہو
احد نے احمد اک سناوین — ساری صورت سین ہو
کڈاں ہو جنگلاں جنگل کرنیدے — کڈاں عامل آمین ہو
کڈاں ون چڑھدے تخت سلیمان — کڈاں ون زیر زمین ہو
کڈاں کردے سیر آسماناں — کڈاں ون چاکر چین ہو
سوہنا یار یقین پچھاڑک — میرے محکم الدین ہو

عجب نہ برہ تساڈیاں باتیں — آپ اللہ اسرار ہو مختیار
کڈاں ہو وٹھارے وچ کربلا دے — کڈاں بازار تنوں بیزار
آپے روندے آپے منیندے — آپے دلیں دلدار
کڈاں بنسر بول لبانتے لیندے — صورت سب سینگار
سوہنے دے وارث والی — آپ سہرے سردار

کافی ۱۰۰

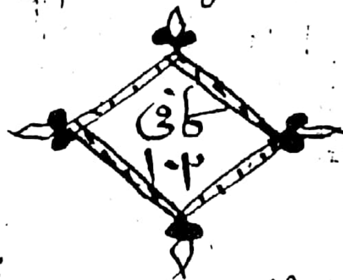

عجب تماشا شوق تساڈے شعلے ۔۔۔ آپ ہوئے ہر حال وچ کالھ
آپے روندے آپے ہنیندے ۔۔۔ آپے بلوتی بالی وچ بال
آپے سونے آپے سونارے ۔۔۔ آپ جڑ ہوتی سنگ سال وچ سال
کتی انہیں برہمن پوجی ہو ۔۔۔ کتی انہیں ون ڈرمی سال وچ سال
آکے سویا بانہہ برہوں دی ۔۔۔ سبھم محض محال وچ محال

عشق دی آتش جھن تن لگڑی ۔۔۔ نہیں کھیندے چپا وٹدی
عشق آیا منصور دی جھولی ۔۔۔ انا الحق دی ڈس لولی
پیچھے سولی سر چڑھاوندی
عشق زلیخا دے کیہا کم کیتا ۔۔۔ کد کنعانوں مصر وچ نیتا
پیچھے یوسف یار وچاوندی
شمس الحق دے عشق جو آیا ۔۔۔ قم باذنی حکم ہلایا
پیچھے شاہ دی کل کلاوندی
عشق مجنوں سر کیتا سعیا ۔۔۔ ناز لیلیٰ دے ہوش گنوایا
پیچھے بر وچ کرنگ سکاوندی
عشق ہیر دے کیتا وارا ۔۔۔ رانجھن چھوڑیا تخت ہزارا
پیچھے درتے مرلی وجاوندی

سوہنا ویکھ برہ دیاں چالیں ، اول جگر دا شیاں گالھیں
ول کرے بدنام ہلا ونگ ہی

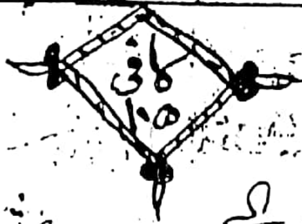
عین عشق دیاں ڈاڈھیاں ڈم ڈم ، شوق مریندا شعلے
بکی تن اگ پیچ رنگ رنگ ۔ برہ وگ وگ ۔ آوے کر دست سنگولے
بکی تن اھ برہ دی باھ ۔ ستاوے سک ساھ ۔ برہ پنیندا اولے
سوہنا نسنگ محبت تنگ ۔ ویکھو وہ رنگ ۔ تاز جسم کا چولے

عشق ڈاڈھا ڈک ڈیندا ھے ، نال حکم دے مریندا ھے
سہا لوئیں کر جھٹ ۔ منجھا وہے مت ۔ رو وائے رت ۔ نہ ظاہر ظلم کریندا ھے
آوے میرا یار ۔ کرے سینگار ۔ گل وچ ہار ۔ حسن حیران کریندا ھے
سولی کر سینے ۔ مہر کریم ۔ سوہنا مسکین ۔ پاتھاں تک عرض کریندا ھے

کافی ۱۰۴

کارن ہیر فقیر فراقی ، رانجھن رمزاں لیندا ھے
تلک متے نے گل وچ گانے ، درد بکیا پنیندا ھے
رنگ و ردے ویکھ جینے ، انگ بھبوت رمیندا ھے
سوہنا درد منداں دی دلوچ ، پاھیں برہ بھیندا ھے

کوئی آوے سر ڈیوے ہے　　عشق کڑا میدان محبت

جلوے جون جگائے جوشون　　دانشمند گئے سبے ہوشون

گھر سوز سرود سناوے ہے

عشق دیاں غامل کامل　　دین کفر نہین اوندا شامل

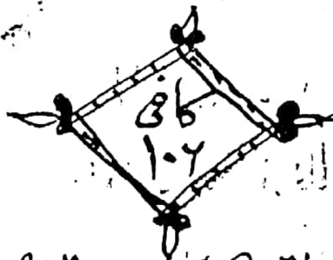
سب شتر باج سنڈاوے ہے

چئون نشانہ وچ جوغانہ　　مرنا مشکل جنگ جوانہ

نینھن نیر سر سٹاوے ہے

کسن قبول کرن بن گانے　　هن منظور اُهے من پانے

سمجھ سوپا گل لاوے ہے

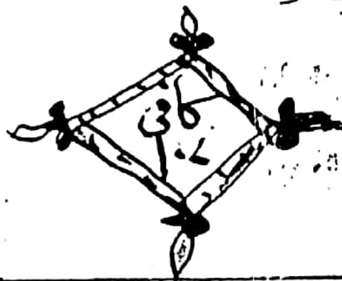
عشق اپنا سر ساں اساڈے　　ڈاڈھ کھین نہ ڈردا

چڑھ چڑھ وینا عرش عظیما　　پاء نہ پر کوئی ذردا

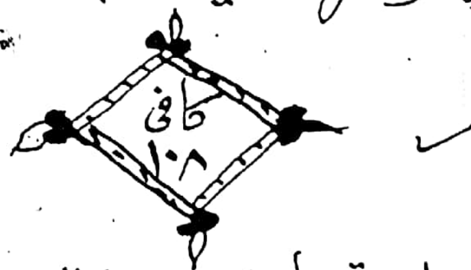
شاہ شہباز ان کوڑ دیوالی　　ماس هڈ اندا چردا

نان کا دهشت نان سونها　　سونهان هے گھر گھردا

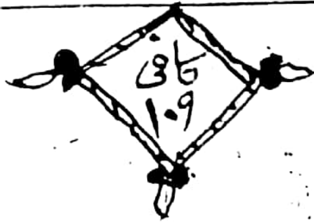
سوپے جھڑا لکین هزاران　　درهادیا ڈکے بردا

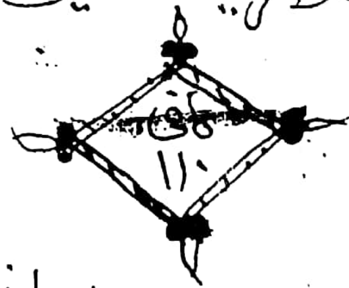
کیہا ساڑ اُٹھان سیالاں کنوں — ویڑھے ویک کی رانجھن یار میاں
ستاں ڈے رہیا سب منسوں — پاوے نہ کئی گفتار میاں
لوں لوں ڈا گیا سوز سہنٹے والا — جا برہ کیتا بیمار میاں
جیت پت چولی میڈی جیت گئی — گئی پاہ برہ پڑکار میاں
تن من جل گیا میڈا جوش کنوں — جنداں لٹو لگی لا حیار میاں
سوہے سیج کیڑیاں والے بن پئے — ساڑاں ہار سینگار میاں
پاوں کانہیں پیلے رانجھن والے — جتاں گھنڈیاں کرن گھنگار میاں
ھکو حال میڈا سہنٹا رب سہی — کیتی لوکاں پئی پچار میاں
سوہے سر سیڑی تنوں قربان کیتا — جا لوچاندی آر میار میاں

کیہا ڈتڑا ارول رقیباں — نہ نہ ہاسے کول حبیباں
گزر گزاراں نال خوشی دے — عجب نال عجیباں
قسمت ساکوں جا نکیڑیا — راہوں ملک مصیباں
گلیاں وچ ماراں دا [illegible] — کوکاں وانگ نقیباں
در دکھوں چڑھ ممبر آئے — خطبے وانگ خطیباں
باہ پکڑ کی ناڑیاں ویکن — پیو سے پیش طبیباں
مرض اساڈے دا سہنٹ کوئی — ازلوں آپ نصیباں
سوہا دل توں مول نہ وسرے — قاتل قرب قریباں
مولا اساکوں فقیر ملا وے — تیوے غور غریباں

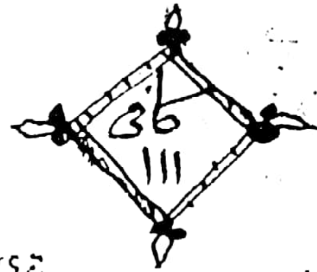

کر یار ملڻ دي کاري — نت موت وڃڻ کي لک ماري
هي هي حيرت ڏکي درياء وچالي — آئي جند پيا ري
سو حکم گهڻ تون هٿ هماري — تر پوکي الله تاري
مشعل بيت محبت والا — آيا بار برهه سرباري
درد ونڊان کون تيئن بن جاني — کون ڏيو کي دلداري
گهلي واءُ وهو ترکي والي — سُڌ بُڌ رهي نه ساري
عماني عبار هزاران — آئي اندوهه اندهاري
سانگ تسا ڏکي سانگ ستيم — گهڻ سوز سيم ليکاري
اڳل سوڀي ڏکي اهڙواري — تيو کي صدقي جان پياري

کيا هي دين نه مذهب — اسان هون نئيهن ڏي لوڪر
هي هون سڀن کي سلامي — نه جالون ڪفر اسلامي
هوهيا محب مدام مدامي — هوکا منصور سولي اوپر
نه جالون پيهه کتا هون — سبق پڙهيا برهه بابون
وسريا ڏوهم ثوابون — کبي هوهوائي هر هر
عجب هي ذوق ذاتي کا — صفا سيني صفاتي کا
پيالا پي حياتي کا — دلون از دوست هو حيدر

عقل تے ہوش گم ڈٹھونہیں — برہ دی ذات نہ سونہیں
ڈکائے درد جا ڈونہیں — سدا سوہا سکی سرور

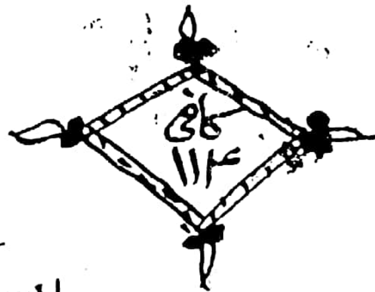
کاجا رمز وکایو ساڻوں — سینڑوں لوں لوں رانجھن کھنڈی ہے
توں سردار ڈلیندا ای ولا — میں ہاں نمانڑی ڈھولا نہ ڈھولا
دوست گفتم آ تیندا اولا — مہروں پاگل لہندی ہے
سیہن تیندے دیاں موجاں چڑھیا — ساڻوں ماہ دیاں مارن ڈڑیاں
گھمر گھیر ڈاڈے اڑیاں — ڈیو وہتی ہٹ ماندی ہے
عشق تیندے جا ملامت لائی — مٹھڑا ڈیندی جائی کائی
بحر حد اسائیں کرنہ جدائی — پل میری نہ سہندی ہے
ہووین اوین کندی نہ گئین — سوہا سوالی سڻ توں جیوین
عشقوں جھول پیالا توں پیوین — طلب تسا دی رہندی ہے

کیا ہوا میری جان — کر توں میری ماء
ناحق مینوں جھڑکاں جھڑین — درد دل نہ کر توں ڈیکان
ماہی اساڻوں گالھ سنائی — ہوش عقل حیران
سوہا اساڈا ڈوہاں جہاناں — محکم الدین ایمان

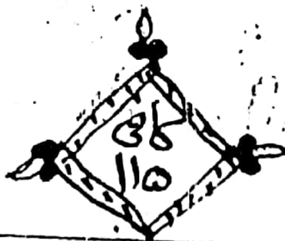

کڈاں دار رھوں بیدار رھوں — بے خبر بے اختیار رھوں
کڈاں نیڑے ہوں کڈاں دور اساں — کڈاں شرع تے شان شعور اساں
کڈاں سولی تے منصور اساں — اساں انا الحق اقرار رھوں
کڈاں طالب ہوں مطلوب اساں — کڈاں عاشق تے محبوب اساں
کڈاں منزل وچ محبوب اساں — وچ خیال خمار رھوں
کڈاں فقیراں وچ فنا اساں — کڈاں رهبر راہ نما اساں
کڈاں صاحب ہوش شراح اساں — وحدت دی وایا رھوں
کڈاں سوپے نال سوال اساں — کڈاں حال کنوں بے حال اساں
کڈاں کامل ہوں کمال اساں — وحدت دے وٹھار رھوں

کیا حکم ھلایا
لم یلد ولم یولد
فاذکرونی اذکرکم
لا تحرک ذرۃ
سویا حضرت سیدی سائوں

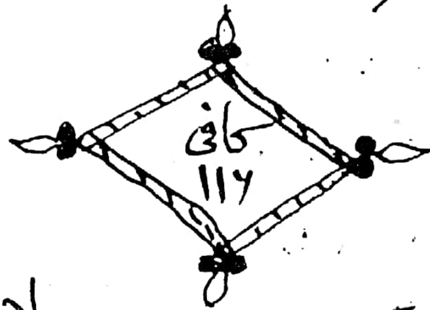
ایسا عشق اساں سرایا
نہیں کھندا جایا
فالق الوین فرمایا
ایسا حکم ھلایا
سارا سر سمجھایا

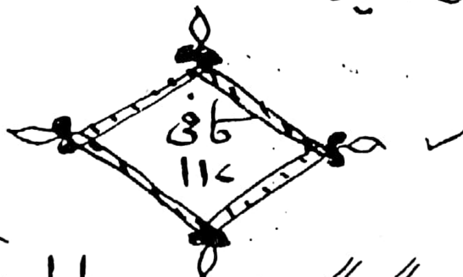
یہ کافی آپ نے وقت وصال بنائی تھی

کیچ شہر ڈے یار کیا پچھیں سن توں ہل ہلائے، جیہڑی گیا خبر انہیں کو بیا نہ کوئی جانڑے

ہجر فراق کیچ شہر دے ۔۔۔ ڈاڈے سور سمائے
گیا جیہڑا کوئی نہ ولیا ۔۔۔ ڈاڈے رنج رنجائے
شاہ گدا اتھے خاک وچالے ۔۔۔ سٹ گئے طول ویہائے
کیچ شہر داوارث والی ۔۔۔ اوڑک لد سدھائے
سویا درد حبائی والے ۔۔۔ تیندا انہیں پرائے
جو کوئی لکھیا مول نہ مٹدا ۔۔۔ کیا آکھاں میں ہائے

کیتے قول قرار ۔۔۔ یار دل کیوں مٹردی
تیڈے کارن میں جم جایا ۔۔۔ سر نینہاں دا بار
وس نہیں وو بجھدا اساڈے ۔۔۔ ہور نہیسی لاچار
یار وچھوڑے سڑ کے اسانوں ۔۔۔ تڑساندیاں تار
سویا دل ہے وس نہ میڈے ۔۔۔ ہتھ لک ہزار

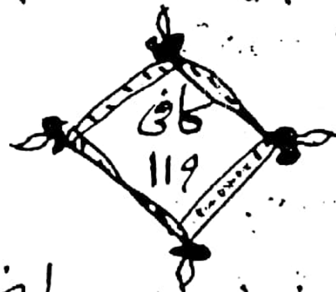

کڈیں رخ تو نہ جانی گھونگھٹ لاہو ۔۔۔ پلپل پائیندیاں جھات ڈھولا
نیڑ اے ترس کرو کیوں وینہدیں ۔۔۔ عجب اے تساڈی بات ڈھولا

کدان آیسی سبھ وصالت والا ‏ مارہا وچھوڑے دی رات ڈولا
عشق تیرے دا بھمڑ مینوں ہے ‏ ظالم ھجر دی ظلمات ڈولا
بخشو سوہے نوں روز ازل دی ‏ باری برہ دی برات ڈولا

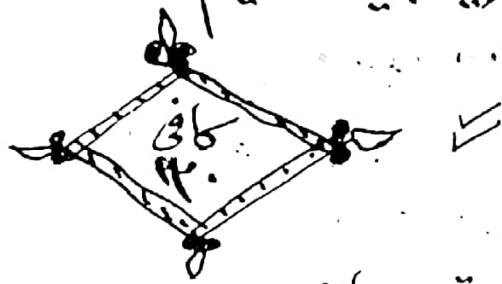
کدان نظر مہر دی مینوں ول پالو ‏ نال خوشی کل بول ڈولا
سینگیاں سیاں مینوں نے گلدیاں ‏ چاک چھکایو نے چول ڈولا
اس زمانے دا اور نہ کوئی ‏ توں بن ڈولن ڈول ڈولا
ودہ وچھوڑے دیاں باریاں بلائیں ‏ روندی تکون نہ رول ڈولا
سوہے تکون عشق تساڈے چھٹیا ‏ پاہ ڈکانڈے ڈول ڈولا

کیتر یاں مینوں اکھ ناہیں ‏ رانجھو نال ونیساں واہ واہ میاں
قاضی قیامت والا کھج لڈے رکیں ‏ گال ھوئی وس خدا میاں
مسئلہ کول ویکھو قرآن کنوں ‏ نہیں درست نکاح نے نکاح میاں
روز ازل کنوں جھنیدی مینوں ہوئی ‏ دل رھندی نہ کھنی اداء میاں
رانجھن نال میندی رگ رگ رلی ہوئی ‏ کون کرے سو جیدا میاں
نال جوگی دے مینوں جوگیائی تیساں ‏ یکو لے ویس وتا میاں
کلے کیس گیی مینوں بہوت ھوئی ‏ مل لگانوں سانگ سما میاں

دل کوں تہ دام پیا کن فیکوں کنوں :: شرط عاشقان کوں ھے منع میان

سو یا سکھ سیھن سبھی ھکی نیم :: حل کھیا ھے قالو بلیٰ میان

گیون وچ دیس تیون پاتی :: سجن کیتونہ آونڈی

گن ارن ڈیھن فال پئیندے :: پچان پاندیا اوندے ویندے

گھڑی گھڑی کانگ اڈیندے :: کرن بولی بُت اوڈی

وسار ئوچا ھکی واری :: ایوین ھوندی نہ ھے یاری

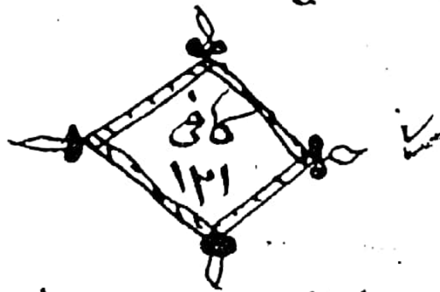
ڈیوں دل کوں نہ دلداری :: ھتون سنجی بسھاونڈی

توں مل بینوں ھکو دیرا :: تہ سیم آکے تیئوں کھرا

کیتوئی ول نہ کوئی قیرا :: ھتوں برھ بھیا ونڈی

سوئے دی دل گھٹی ماندی :: رھائے ٹھین رھندی

گھڑی پل ٹھین سھندی :: اگن کر پیر پاونڈی

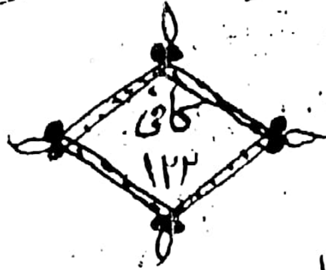
گولیان ھوت بھل وچ لھسان ڑی :: ایوین چپ کر نہ بھسان ڑی

سدا تانگھان لگیان آوڑے :: لوڑے آون لکان لوڑے

تیون ھمراہ گئے گوڈے :: اوڑک سر پیر ترسان ڑی

ستی کوں چوڑ گیا ماھی :: ھجر وچ لوڑہ گیا ماھی

غمان وچ بوڑ گیا ماھی — ڈبوین غوطے مئین کوسان ڑی
توڑے جنگان ھوون جھگیان — ھٹائے مول نہ ھٹیان
ڈیون توڑے سھسین جھمان — سیوں سر تے مئین سھسان ڑی
سویا کر کیچ ڈے تیاری — اوکی منزل برہ باری
دک سوز سنواری — رُلی نہ روھ رھسان ڑی

لئي دلبر یار وچ اولے — سنایس گالھ ہک ھولے
کن فیکون دے سانگے — تران مئین تار سب لا تگھے
اے دل قالو ابلیٰ تانگھے — اُتایس شوق دے شعلے
سٹرن سک سوز دیان وتیان — نت مل مل کر گھڑیان گھتیان
قتی تیز کے عشق دی قتیان — چکایو چاک نہ چولے
ملامت لوک دی چایان — سبھن دیان سب مغان رایان
گیی گل پاند مئین پایان — سنبھے حال بہ کولے
سویا جبن جان توں جانی — کران قربان قربانی
ملیو سے پیر سیرانی — موھیا جھن ملیے ڈلکے ڈولے

لگی ہے لعنت لا ہرا کے — محبت مستی آتش جالہ

چڑھی کان کرشمی کانیاں — ٹانگے نت نظر لیسانیاں

ھے مرط میدان پسارا رے

کر زور اولا عاشق سرانجھ — ویک برھ دے چکمک چنگے

سوز آیا سرسارا رے

باکی باز برھ دے بحری — جلوے جوش آون چوڈاری

ھے نیہن نت نعرا رے

برھ میچ مچایا اگ دا — کر جولان عاشق سروگدا

دار سو پاسہ دارا رے

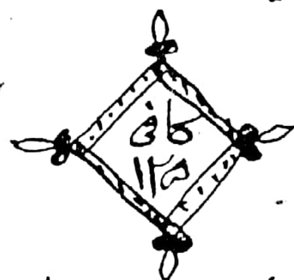
لوھی کرتا تون کل — آکتیا ان تون مل

چنتریا ند دے وچ چمن کیتوئی — ولنہ لتو کائی کل

ڈیکھن دنیا دے کتنے ھوس — آنہ گندا ریون رل

سک تسا ڈی سینے اندر — جان جگر گیا جل

سو پاسا سائیں عرض کرائین — بلا عاجز تون گل

مک مہتاب بیتاب کیتا — سانون حسن ڈٹھے بہار واہ واہ

آھو چوڑ بیابان نٹے — بلبل ویک چمن کنون بڑے

ويک چشماں دے چھلا روہ وا

هوش عقل هوئے گم انساني — حوران پریان هین حیراني

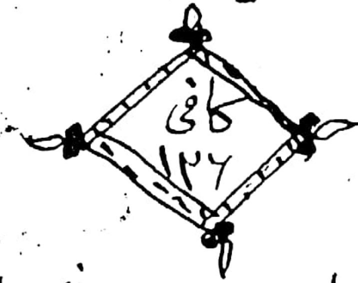
روپ کلیا رخسار واہ وا

شمس قمر ڈو نهین هن بردے — کل ملائک پئے سر ڈھردے

ويک صورت سینگار روہ وا

سوہنا ویکو نقش الهي — گل گل دے وچ رقص الهي

وہ اُولیسی اسرار روہ وا

محبت دے میدان وچ آلے — مشکل پیر پاوݨ یار

پیر کوہ ذي جاء جتّان — سارا اُتّ سماوݨ یار

زهر پیالا محبت والا — کم کھنیدے کاوݨ یار

چوتّ خودي نون بیخود تیوݨ — اپنا آپ وجاوݨ یار

سوہنا ویکو جاہ قتلدي — اوکا اِتھان آوݨ یار

مے پی مست میہ انان رہے — کر عاشق ائلی ائلي

جان جسم وچ باقي جھاتي — جاندان هوگئي هے ظلماتي

دم سارن نے غیر گمانان رہے

شير هلينڊي سر شمشيران ڪر پروان پڙي ڏڪي ڦيريان

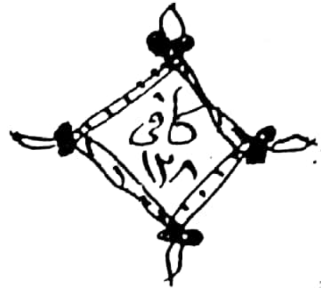
ورلڳ پتنگ شمانا رهي

سنيان سوز تي ڪان ڪبابي پيتي جام تي شوق شرابي

هي مست مدام مستانا رهي

سوا جوشان جان جلاوڻ پا پير پڙي ميدان ملهاوڻ

رک موتو يادي يارانا رهي

منهن موڙان ڪيون ماهي يار ڪنون سجڻ هويا اڳي قالو بلي ڪنون

هجر مار فراق نيتا درد جيتي نه ڪنهن دوا ڪنون

ماهي يار مليا مُئي جي اُخان قسم هي ڪلام الله ڪنون

برهه ماهيدا قاتل هويا ڪنڌ ڪيان ڪيون قضا ڪنون

هڪ سڪ ثابت سهڻي يار سيتي بن ٿيوان نه جڳ فنا ڪنون

ماهي نال ميرا ڪوئي نيهن لڳا جُل ٻُل ٻئو ڳئي سنڳ سياه ڪنون

ڪهيڙيان ڪنون مينڊا ڪهيڙا هويا ماهي منڳ لڌم درڳاه ڪيون

سويا سب سيالين دهشت ڏيون ڏر نهين دوزخ دي باه ڪنون

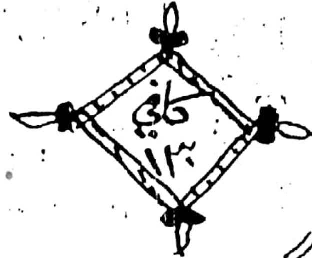
مين دامن ڳڌ اسهڻي پير والا جند چٽي ڏوهه ڳناه ڪنون

ڪافي ۱۲۹

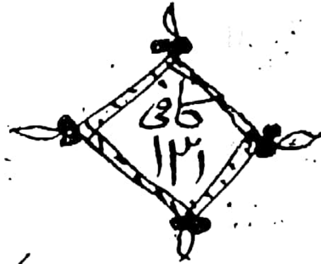
ڏني محبوب ڪهي صورت موهيا جنهن ملڪ ساراهي

عيسى نه محتاج موسى سڪندر ڪيا پي دارا رهي

حوران حیران حیرت وچ ... ملک فلک بیچارا رہے
شمس قمر ڈونھیں بر دے ... کیا پرپاپتی تارا رہے
سویا عاشق بیٹک توں تے ... جنھن اکونیں وچ نعرا رہے

من مانند املاح دی تانگھ ... وچھڑی تنس تنوار
عشق تیغ لے دی گھڑی گھڑی ... بانہ لگی پیڑ کار
شعلے شوق تیڑے دا ... ڈیوے دم دم ہت اتار
آکے سویا رنگ پوڈھیں رھتا ... نینھن تیا نروار

مینڈا ماھی آیا بن ٹھن ... گل گلزار بھار چمن
مینھن مھتاب یوسف ثانی ... ویکھ بیتاب حوران حیرانی
چھ گفتار داؤدی ذھن
سر پر تاج اویس شھانان ... ملک محمدی حسن انسانان
کیا بانجھ بنجار شام یمن
اھمد دے وچ نور محمدی ... ثنا ھیں شاہ حضور محمدی
خجل بتیک عطار سمن
سویے جھڑ لے سوین غلامی ... صاحب حسن دے سوین سلامی

.... ویکھ دیدار کیتے لکھن نہ لکھن

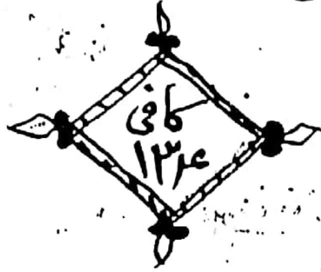
مست شراب سجن دے دستوں پیندے ہوں نت جیندے ہوں
دم دم خیال کلالین والا وات نبی کافی ویندے ہوں
لوک سڈیندا مست شرابی اساں جو کجھ ہو سوہنیندے ہوں
قاذرے قاذرنے بڑھ اولے دک سک سیتی سیندے ہوں
سوپا سر سجن تُوں صدقے سبح صبح نت ڈیندے ہوں

مذہب عشق منیندے ہوں اساں پیر پڑے نہ پیندے ہوں
نہ حنفی ہوں نہ شافی ہوں نہ مالک حنبلی کافی ہوں
خادم عشق سڈیندے ہوں
نہ سنی ہوں نہ شیعا ہوں پیا پیا کر جیا ہوں
غیر نہ دل تے اُنیندے ہوں
عشق مذہب پاک الٰہی بے مذہب سب گمراہی
وات ایمانت ویندے ہوں
نگر وچ مکان اساڈا عشق ہے عین ایمان اساڈا
پیا نہ کجھ سمجھندے ہوں

سویا کیتیں تلقین اساڈا ... مرشد احمد الدین اساڈا

سر ڈا نت نت نوینہدا ہوون

موھیا سجن تیری چالی ... پچھوئی نہ حال بے حالی

زلف دے ناگ ہن کالے ... وڑھن کارن ھن اُٹھلے

مرسیں کے ونگ نہ ٹالے ... بجھائے وال حیا والی

جب ان ڈنگاں گیندیاں ہے ھو ... مرتی مرجان موھنیں دی ھو

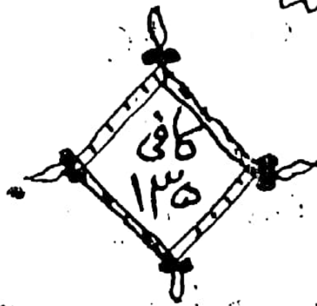
سوان عاشق مرسیں کے ھو ... تکی تلوار کس خالی

کرنیں کے ھار سینگاران ... حسن دیاں باغ بہاران

اکھیں چشیاں کجل داران ... لباں پر لال ھے لالی

لوکاں کے نال ہم کلے ... سوہیے دکے نال نہ ملن کے

ھتوں کاوڑتے ول ولے ... حُسن مارط کس مالی

مشیں ھوساکی نہ ھوسان ... قسم سچی رسول دی

آدم ھوکی ھوا ھویم ... تدّ ان کشالے کوسان

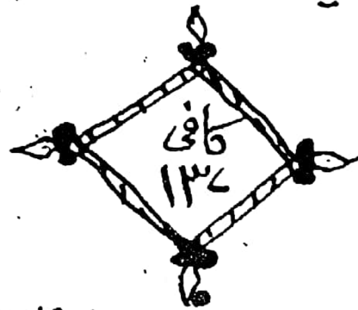
انا الحق دی بولی بولیم ... ایوین قاھی اوسان

اذنی والا عذرا وسی ... کیوں نہ کلڑی کلوسان

سویا سمجھے حال یوسف دا   آپ بازار وکوسان

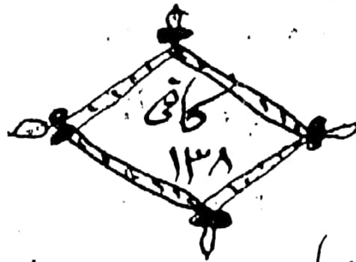

ن ڈیوو پیٹان متیان   نھوڑیا نینھن نیائی نوں
نھوڑیا نینھن نکالیاں پیسان   ملامت دی پری چیسان
وگ ولیس سب وھیسان   ملیسان ڈوڑ جائی نوں
ن ڈیوو ھے پیٹیان متیان   تپایو ن تتی تتیان
نھی رت ن رکھین رتیان   چوڑیا لوں لوں لالائی نوں
لکیا وچ لوح دا ہے مینوں   گناہ سب تے ڈوہ مینوں
سب کشالے کوہ مینوں   لکان کڑی خطائی کوں
سویا سحری سڑ سیندیا ھے   الو ڈینھاں مریندیا ھے
کراھین وچ گھر سیندیا ھے   جوین آتش کباھی نوں

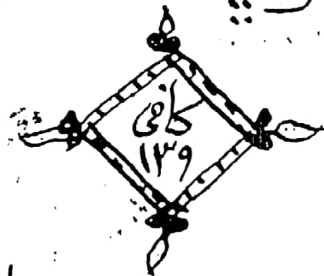

ن جانم ھے بیھل ولیسی   وچیسم حال حیلے ڑی
جاوں سیتی ستیا عالی دائی   پلھالے ڈکے ڈتا مائی
سولان وچ مت ن ماء پائی   پیچان کھڑے قبیلے ڑی
شیسان بول بسر کون   سوھے سر کیس کسر کون
منیا مین برہ بسر کون   کریسان وس حیلے ڑی

ڏتيان الله درداں جھوکان   سنايان حال کيا لوکان
جوين اے سٹ ڏيوے جھوکان   پليسي لاج ويلھے ڙي
سويا سکدي رهي جند ڙي   هجر وچ آيي جند ڙي
دکان وچ گل گئي جند ڙي   نکيتس قال قيلے ڙي

ناز يرے دے ناز نوايا   سانوں مٹھا لوک سارے دا
دل اڙي ساڏي تار زلف دے   قابو کر کے ڦسايا
چاتي الله ر باتس جھاتي   آکر سور سنايا
نينھن لا دل وچ خوش تيوسے   ڏوڙا ڏک سر آيا
قالو بلےٰ دے قول سويا   سائين سارا بار سهايا

نوڙيان نويان گالھين   پيا لوں برھ سنيدا
دردين والیاں کول کتابان   شب روز روئيدا
ضبجھوں هارن نت ڏھاڙي   بلبل سبق پڙھيندا
هر حياتي تيئوں دھتی ڏوان   سانوں سور سکيندا
سويا سمجھو خيال اهيندا   زوري مار مٺيندا

نمانڑیں دا بیجھڑے سہڑا   دم دم آوڑا

اولی آھیاں گھولی آھیاں   جان جگر وچ جولی آھیاں

بھنڑا تیڈا جاوڑا سول سہاوڑا

جیہی آھیاں تیہی آھیاں   نالائق کیہی آھیاں

دامن توں نہ ہتھ پاوڑا عیب چھپاوڑا

اوڈی آھیاں پوڈی آھیاں   تیڈی پاجھ وھوٹی آھیاں

بگیڑا انہیں نبھاوڑا وعدہ پالڑا

املی آھیاں کملی آھیاں   بیشک ہاں سملی آھیاں

سوہے توں نہ جاوڑا لیکن ونج گاوڑا

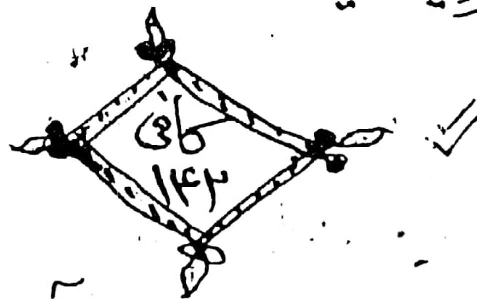
نت ویکن اکیاں کرڑیاں کڑیاں   چاڑھی عشق تیڈے دی چڑھیاں چڑھیاں

نال نصیحت دشمن تیوں   مکتب برھ دے پڑھیاں پڑھیاں

ملن محال رھن دی ماندیاں   نت نت ویکن کڑیاں کڑیاں

آھن نال گنڑاں ھڑم   سکدے ساڑ وچ سڑیاں سڑیاں

آکے سوہا مڑ دیا ناھیں   ناتے نینھں دے اڑیاں اڑیاں

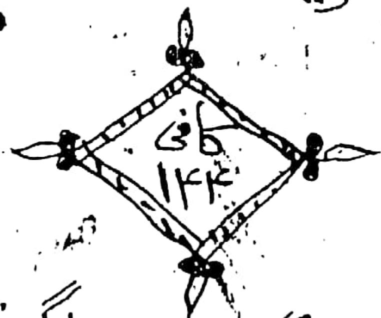
نت نت فالاں پئینداں   آوس ویڑھے دولڑا

تیڈے عشق کیتی ھل ھلاں — درداں دیاں چوڑھیاں چل چلاں
ھاں ثاثی مئیں کیں ول ولاں — بیٹھی ڈیھن گنہ ریندیاں
آکھ گیوں جانی ھن آوندا ہاں — وتڑھے پیر تیڈے پاوندا ان
ایہو سوز سینے سماوندا ان — بیٹھی ڈیھن گنیندیاں
ایہو درد نہیں گھٹدا — نال تھادی بولدا
ایہو چاک نہیں جولدا — بیٹھی نینھن پینیدیاں
جس ڈھاڑے نینھن لایا — سوہنے یار برھ سر چایا ھے
نیناں لڑیاں نیر وھایا ھے — بیٹھی رو رو لوک رُوئیندیاں

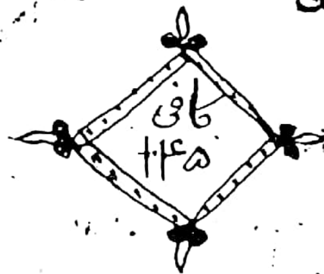
وھوا ناز میڈے ماھی دا

نازاں وچوں ناز چتینو سے — بے حد بے پرواھی دا
کول نقاب حجاب نہ کردا — حکم کرے چا قاھی دا
سوہن عاشق قتل کریندا — سانگا نہ وطنی راھی دا
حکم الدین سوہنے دا ھویا — الحمد پڑھوں نہ الھی دا

وچھڑے یار دے ماری — اگوں دل بیا نہ سھندی ھے
یار دی ماری ھے وچھوڑے — لکھی تقدیر کوں موڑے

ویکو قسمت گھتّے لوڑ کے | ایہان سختی کئی رھندی ھے
وچھوڑے یار ڈاہی تے ماری | آپیس سر تے برھ باری
ڈیوس بیا کوں دلداری | سوان غوطے پئی کاندی ھے
ھجر دے تیر اتنکیرے | کین بکیاں جگر چیرے
ڈیون دل کوں گھم گھیرے | گھڑی پھندی تے اُبھندی ھے
سو یا سمجھ نہ سمجھ آئی | لُٹیس ھٹ مار جدائی
قتی دلڑی سودائی | ملک کارڑ ماندی ھے

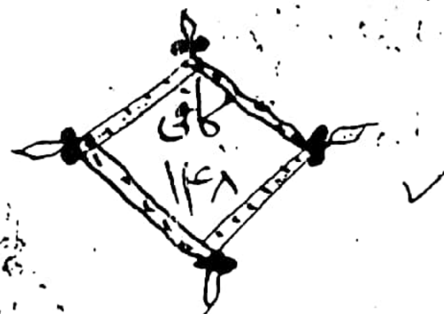
وہ پیر سخی سیرانی | وہ نور پریا نورانی
شک محبوب پیر میڈا | وہ طوبیٰ شکل شھانی
شھر نجشی دا باغ بھشتی | گھن تون قربانی
نیمن کی لوئین بلبل واجے | ملک حوراں حیرانی
فیض تساڈا ھر ھر جاگہ | جاء جنون انسانی
تاج اُولیٹی سر پر سُہندا | صورت یوسف ثانی
ملک محمدی حاصل اسنون | سیر زمین اسمانی
دست میرا سائین دامن وچ | بحکم ڈونھان جھانی
سو یا ھے نہ غلام غلامان | سگ سدا دربانی

ویکھ ڈیندا ازلی پسن پیتا ہے بیوس اکیاں ازیاں ازیاں
ٹھک ہو تڑکے مول نہ رہندیاں بت کمران کھڑیاں کڑیاں
سک سماوندی نہ سماوے دم دم درین تڑیاں تڑیاں
مٹھا طعنا سڑ تے چایا لوک لحاظ نہ لڑیاں لڑیاں
عشق دا گھنڈ پیا گل سوہے چپ گیاں سب چڑیاں چڑیاں

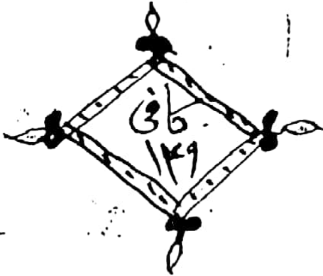

ویساں بیلے ھر ویلے نست کبی جھنگ سیال سیاں
ویساں رانجھن دی جھوک سیاں تو ڑے ھتھم سارا لوک سیاں
پانی چاک دی چال سیاں
توڑے جھڑکن ماء تے پیٹا برسر چائم سڑ نے منھا
کبھی نہ کرساں گالھ سیاں
مئیں تے رانجھن ھک تھیوسے نحن اقرب سمجھ لیوسے
وقتی نہ رھ گئی وال سیاں
سو پا سارا جہان ڈٹھوسے نقش اویسی نیشان ڈٹھوسے
وتنڑ نہ غیر دے خیال سیاں

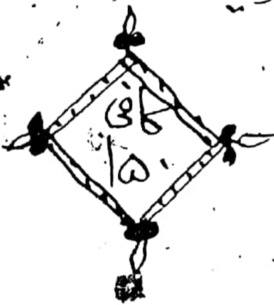

ویکھ حسن سردار دا رھندا مئیں عقلاں یاں پلیاں پلیاں

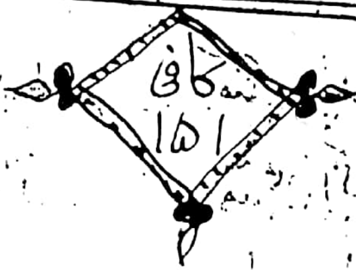
لوک سنڈیند اجاک منجھیند ا مَ — مَئین چپاہی دے ملیاں ملیاں
ڈوم تواب دنیاں کیہاں کتاباں — مَئین آگے چوچک دی ہلیاں ہلیاں
تقوے تقریراں ولیس وڈایاں — ہائے ہا بھن دے ہلیاں ہلیاں
سوپا سب سیالیں دی سوچ — مَئین ماہی دی بُلیاں بُلیاں

ویکھ حسن حیران تھیس — موہیا تیڈے ناز میاں
گلیاں وچ کتھ پکاراں — ہٹ سوز تیڈے دے ساز میاں
سک سمنہ جڑھی جو ظروفوں — تیڈے ہوش عقل دے جھاز میاں
من مجاز وسار یا سب کجھ — ول کیہا لوکاں توں لحاظ میاں
دلڑی اساڈی اگے کھسی ہئی — پیچھے الستی آ و ا ز میاں
سو پا سمجھن مشکل ہویا — رمز اہیند ا ل ا ز میاں

عشق قلندر سر تے آیا — ہے ذم ذام ذ مالیدا
بت بیوت سرپا برھنا ،، دکن دور نہیں درد دلوانا ،، ہے جلوے جوش جمالیدا
پر م ننگر وچ وچ کرنانگے ،، سنو رھید سٹیند سرد ے سانگے ،، ہے رہبر راہ وصالیدا
تارک ہو کے ڈوھ تو ابون ،، پیتے جام تے شوق شرابون ،، ہے یار تے مست موالیدا
سو پا بر ھنہ ہے مار مٹیند ا ،، میل ملامت سر تے ڈیند ا ،، پت خرقہ خام خیالیدا

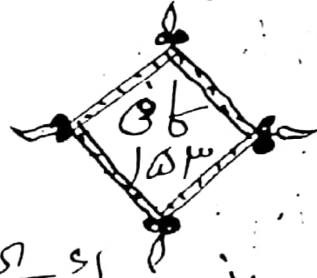

هے خوشی یار دے عشق دی — هک دم ڈیوو دیدار میان
خاک کا پتلا بنایو — سیں سارا اچا چھپایو
هک آدم دا رایا وویار — پھر جاهل هذار میان
جنهن ڈهاڑے پیدا کیتو — برهه بنالون بیج ڈیتو
هک حرف دے پڑهڻ سیتی — پیا برهه دا بار میان
جس نے تیرا بهید پایا — قتل اُسدے سر تے آیا
تیا حکم منصور نون — سولی سر سر دار میان
هک وار سوہے نون ملیوے — کول گهونگهٹ گل لیوے
قیر ماروڃا جیئارو — سب تیرے اختیار میان

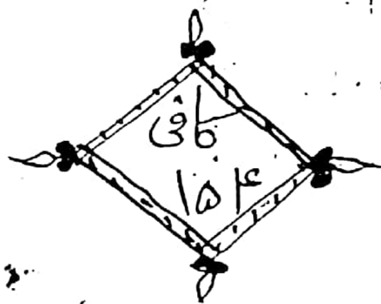
هک تجلا ویکوب عشق آ — دل موهی حیران
تو ڑے روڑن سئے دلیلان — دیدا پا جهون قال قیلان
نه ملک نه فلک حوری — نکو جن انسانے
عشق دا انت نان کوئی — جهن سر آیا سمجھے سوئی
نه لکهن نه پڑهن — نکو نقش نیشانے
کل کلان ابو شمس نوری — منصور چڑهیا سمجھ سوری
مست هوئے گاه کهڑی — سر کیتیا قربانے

سڻ سوپي دا سوز ساڙا ... بار برهه دا سر بار دا
رمزاهين دي سمجھ مشڪل ... نڪو شرح بيانے

هادي ڪيسي رمز چپائي رهے

ڪتان آدم ڪتان هوا — پئي گئي جان جدائي رهے
دشمن ساڏا پاس اساڏے — اسان ذات ڏيهان دل لائي رهے
پتران کون ڏکے منهن بلائين — اپني جان بچائي رهے
اس واقعه تئون لنگھ پيوسے — اگ دي خبر نه ڪائي رهے
انسان آوے سر ڪوهه ڪشالے — انهان غرض نه ڪائي رهے
امر بنا نيهن هوندا — اے گالھ ڪس فرمائي رهے
ڪياوس ابليس ڪياوس آدم — بازي ڪنهن بتلائي رهے
سوپے بات اِنها سمجهائي — هوا ڪس دي جائي رهے
آ[illegible] بنيا — نه بابل نه مائي رهے

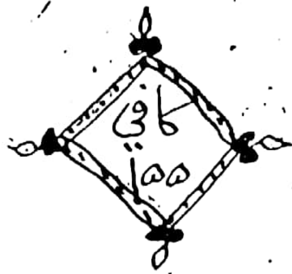

هلي گالھ ڪيوين لکاوان — باري رمزان لائيان ني
برهه ماهيه يان ڪليان بهاران — هر هر جاگهه هل هزاران
ويک رهيان سب سيان ني

خویش قبیلے جھٹن جھیڑے   چل پل پیہ گئی سارے ویڑھے
لعنے ڈینہ پان ماء پی جانیان نی

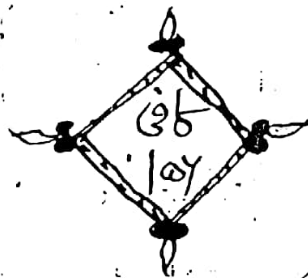
پی کرجام مست تھیوسے   هست عقلہ ی پل گیوسے
پن ڈینہ اس سیانی

سوپا عشق آرام وچیندا   کرنہ نام ملک بلیندا
پیچے کرکے پلیئیان نی

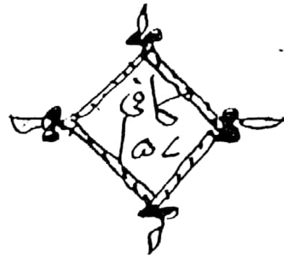
هری هری ماهی بنادم نان سری

کانگ اڈایان فالان پایان   راه پچایان بالبری
پچا جوسی آگلڑ اوسی   ماران تاڑی تان سری
باهر بلدی جان گلدی   ناهس دل دی وان وری
ڈیوان هو کا سنی لوکا   آیا موکا ما مری
کی ان آنهان مارن داهان   ویکان راهان رهبری
عشق آیا جادو لاهوش جایا   ناهس حاجت سامری
سوپے والے اک کشالے مولا تالے   ڈاڈے ذکر کے ڈامری

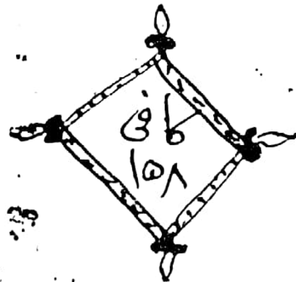

هے هانپھل ڑی چوڑ گیم   دریا غمان وچ بوڑ گیم

تتي منڌي ڇاوڻ راتڙي — آئي صندوقان واتڙي
اڄ ربيءَ كيپنديءَ كاتڙي — جند جان پنهون اکوڙ گيم
بسنتي آئي سوداگر کیچ دے — سر پا سنهري پيچ دے
مشڪ عطر ودے ویچدے — کهس هوت پنهون واڳان موڙ گيم
تتي آئي ڀڻ دے پئنيه ڙي — تل بر سونهان نه سينه ڙي
گل لگ مراڻ مئين کهينده ڙي — سارا زور پنهون هٿ توڙ گيم
سو پا شيج سارا پنهور ڏسے — گل وات سارا شر شور ڏسے
پنهون باجهه سارا لوك هور ڏسے — جند جان غمان وچ جوڙ گيم

هوتن باجهون ماءُ مئي ي — نه سهي ي هڪ دم
هٿڪو هوڙو مول نه سئيونه — مولا دي قسم هيامکو ميڙي
روسان رڙسان جبلان وڙسان — جان تائين هٿ چم
ادے سر صدق سو سو واري — جيوڻ کوڙا کم
جو لکيا باب سوپے دے — وچ مولا دي قلم

يار آياتي جوگي جڳ وچ — جادو من کون لا گيا
جادو گيري باز برهه دے — طرف ميرے چڙکا گيا

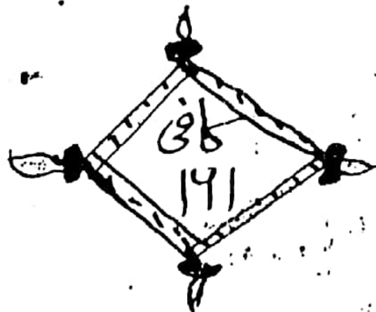
هوش عقل عیش آرام فوت — دفتر سارا چا گیا
عاشق کنبدا کے جان جگر وچ — نال پیار دے پا گیا
سوہا سوز میرے ماہی دا — سینے سب سما گیا

یار پیارا نال اساڈے — کرکائی گئی گنداں دی
دردآں وچوں دردوڈاہے — امید نہیں ول آونڈی
دریا اجلا مار کے ڈڑیاں — سینہ وہ جیوین سانوں دی
سوہا ہو ہوشیار ہمیشہ — پند ایہا سر چاونڈیا

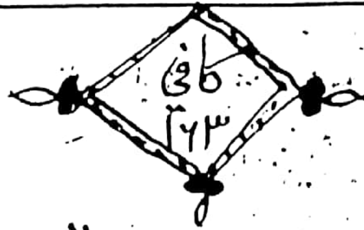
چاک میرے دل چاک جو کیتی — ماہی کنوں منہ موڑنہ ماہی
کیڑیاں والیاں محل ماڑیاں — بے درداں ڈو دوڑنہ ماہی
نال راتجن دے اللہ ملسا — سنگ ایہو ہرطرح توڑنہ ماہی
سب ذات کیڑیاں والی — کوہ وچ گھٹ گھٹ جوڑنہ ماہی
نال سوہے دے ماہی ملدا — سانگے ایہو ہرطرح توڑنہ ماہی

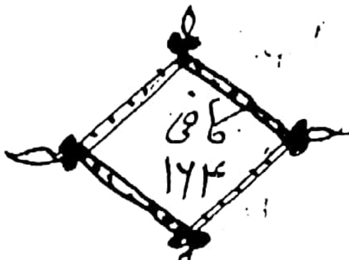
ظالم برهه ظلم نه کروے * کجھ خوف خدا کنون ڈروے
هے تنی نون لوکان تا یا | ڈوجھا تنین پی مچ مچایا
ماهی اکو ٹھ نه ڈیرا پایا | کوهه کاف برسر وے
هے لوکاندی چول چلدی | بیا تیغ تیندی سر تلدی
وچ وچوڑے وتان رلدی | راتیں ڈینهاں در بدر وے
هے آکے وچوڑے ماری | ڈوجھا برهه ڈتو بیماری
نت نت کران مئین زاری | ہم دم مولا دے در وے
سو پے جھڑے مسکین مرندے | بے ترس کیا کر نیدے
سڑ یانکون ول سڑ پندے | تیان آوئی خدائی قهر وے

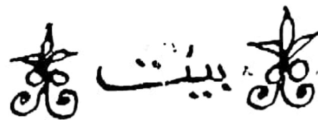
اسان چالی هون پیچالی هون | اسان محبت مست موالی هون
کتان آزی هون کتان نیازی هون | کتان بازیگر دی بازی هون
کڑے هر رنگ وچ راضی هون | اسان گھند گھڑیال گھڑیالی هون
کتان خانے هون بے خانے هون | کتان دانے هون بے دانے هون
کتان دردان وچ دیوانے هون | کتان حال کنون بے حالی هون
کتان صوفی صاف صفائی هون | کتان صحبت مست مولائی هون
کتان پیر امیر گدائی هون | کتان آپ کنون آپے خالی هون
کتان سوپا هون بے سوپا هون | کتان استغفار تے توبه هون
کتان وچ محبت مجزوبان هون | کتان وچ جولان جلالی هون

جنھن وچ آپ سمایا ھے ۔ نہ روحی منسب پایا ھے
نیناں دی نوک جگر وچ چوک ۔ ھسا کر لوک ھسایا ھے
زلف دی تار جگر دے پار ۔ نت نیناں نار روھایا ھے
سوہنا سیر وار تیتوں سردار ۔ اگوں ٹل یا جو آیا ھے

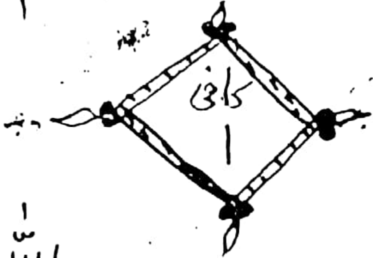
جند ان محسن کیتو ئی ساڈی دل نتوئی ۔ ھتوں کر ڈنوئی پیالہ پرم
آھا باب جیویں ملیا آدم تیویں ۔ منی مولا کیویں لکیا لوح قلم
جنداں سینگیاں وسعر سب گیاں ۔ ڈھہن وانگ لیاں باغ ارم
اُھو ڈینھن تیوے سجن جوں ملیوے ۔ مُوئی دل جیوے اللہ دی قسم
لگا نینھں چوٹے سناں پیٹ چوٹے ۔ جگر ٹوٹے ٹوٹے جیویں ھنڈچم
سوہنا یار آوے منا بھ بُلاوے ۔ اساں تیتوں منا وے ڈکاندی رقم

دنیا دونی تے طالب کتے ۔ پئے جیندے پیٹے ستے
قلب جنھاں پولوں باندر ۔ دراھیں نے دتے
آکے سوہنا راھ رہانی باجھوں ۔ سر تے جھلدے چتے

ڪافيون سنڌي

بسم الله الرحمٰن الرحيم

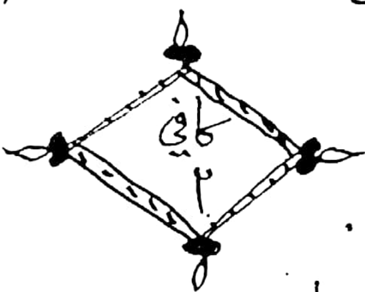
آهيون سوئي تقصير — الله بخشيندو

ڪي چون تا جاهل ڪاهل — ڪي چون تا پير

ڪي چون تا ناچ پڳني — ڪي چون تا امير

ڪي چون منڪر مشرڪ — ڪي چون تا فقير

سويا عاشق هردم آگتي — اٿن ساهه سير

اکيون اڙيون اڙ آنگي جاءِ — نه کنهن ڏسڻ ڳالهائڻ جون

اکيون اڙيون قابو ڪاريءَ — برهه جي بارمون باري

نڪو زور نڪو زاري — نه ڏيون ولڙيون ولائڻ جون

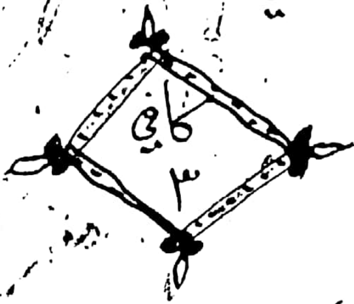
اهڙو ڪو سانگ پين سانگو — ڪا اتو ڏينهان اٿن تانگهو

او کيون چاڙهيون او ڪو لانگهو — منڻ منتان ملائڻ جون

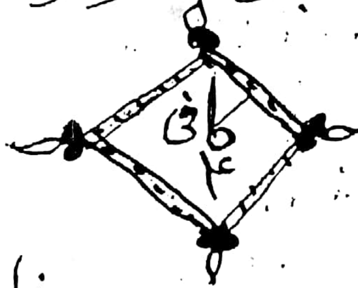
السني آواز سڻيائون — ڪن ڏڄو وڃ وڃائون

اولڻ ايسيچ پاتائون — نه کنهن حيلي هلائڻ جون

سويا سمجهو ايهاچا لي ... لهرن نت مست موالي
تين جي پار کون خالي ... عجب رمزان رلائڻ جون

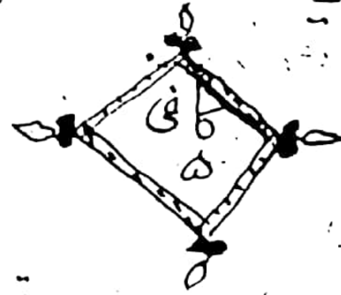
اول انسان جي آئي ... سوين سينگار پائين ٿو
تماشي ڪي تمنا ڪيو اسرار آمنا ... جڙين جند جان جيڪي
بدن بهار ڦلائين ٿو
ڪٿ هن نينان ڪي ناز نازڪ ... ڪٿ هن عين اُلٽ عاشق
نيز انشانا در حسن هيڪار هلائين ٿو
ڪٿ هن اڪبر آهين اعليٰ ... اڪ سب اسباب دا ٿالا
ديرا ديوان لاڪر حڪم هزار هلائين
سويا صورت سينگار سارا ... نت نوان فيهن نعرا
سمجهو سو جان پرسها سردار سنڌ ائين ٿو

اڙائين عشق جي آيا ... ڪنا ڪلور ڪار لٽ ٿيا
پيتا نون پيالو پور جو ... حق هو حڪم حضور جو
انا الحق آپ الايا ... ورئي منصور مارهڻ ٿيا
بدي آواز النلتي ... آهيا سي موج منجهه مستي

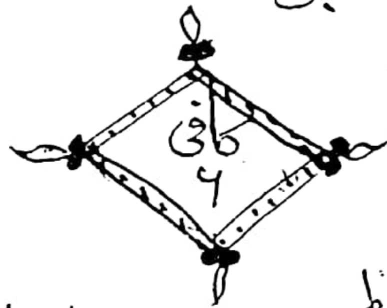
بدھ دابار رسن ۾ جاپا
وريا من کيا وعدا
ڏيئي سر سوز کيا اُن سعيا
سويا سر کيا سوز سيئي
ڏسي ڍمڻ ن اول جي

اگون سپ سور سارڻ تيا
شعلي کنهن شوق شهزاده
وڏيا وهيلو رووارڻ تيا
ٿوڙيا نرفگاه نيئي
اُيا کنهن گھوڙ گهارڻ تيا

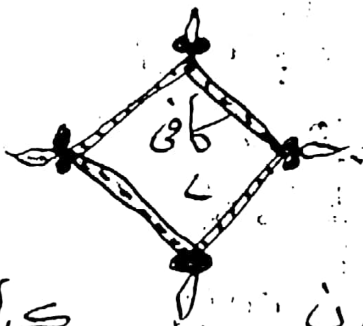
آ ڏي ول پکي منجھ پيهي
ڪنهن تُنکن مونکي تاليو
اُنڪي نهنڊ ڪي ڏين ڏهاڙي
جادو تنهنجي جيام جڙيو
ساعت ساعت سال برابر
تنهنجي فراقن فاني ڪيئي هان
لُون لُون منجھ آسوزا وهانجو
آسرط سائين سوال سوپي جو
برس ميهم امر اوهانجو

توسان ڳالھ کيان گڏ ويهي
تاب نه رهيو ڪوئي
ڳالھ ڪريان سيان ڪيهي
جان نه جيئڻ جيهي
سور سنيم هاڻي سيئي
ڏرڏن سان منهنجي ڏيهي
رڳ رڳ رت نه رهي
حال اسان جو هيئي
نينهن ڪريان منجھ نيهي

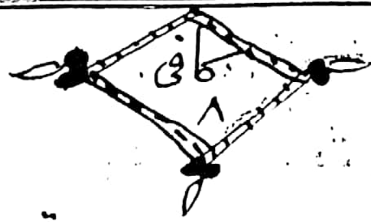

اکين منهنجين اُئين سلٽيو
اصل آواز روئڻ جو

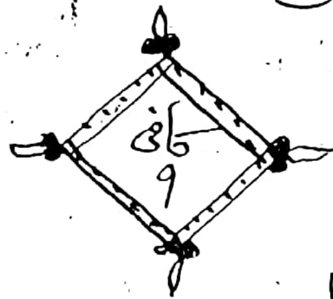
الستي آواز سڻايا لوءِ — جڳن مٺڻ ٻڌائون
منهنجي اکڙين سيکايا لوءِ — پڙهڻ ٻيا ز روئڻ جو
ٿيون بي خواب بي خبري — ٿيون بي تاب بي صبري
اٿن نه ياد بيو رب ري — ڪرڻ الفاظ روئڻ جو
لوڪن کي ڪل ڪا لهائڻ جي — جيئن نه چڪ ڏوپ ڌوئڻ جي
ري ليو کنهن ڪا لهه ڪا لٿڻ جي — مونکي سڪ سور روئڻ جو
سو پاهڪ ڏينهن اهڙ وانيڪ و — وڇوڙو وڌوا وچون وييڪ و
ڏيهه ونءِ تڏهن ٿين و — لڳن نيا ز روئڻ جو

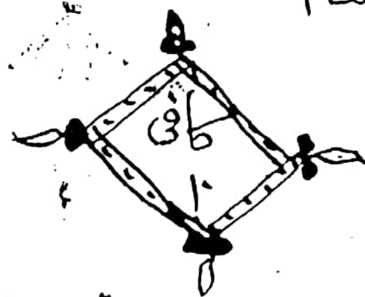
آهون کي دانهون — ڪريان ٿي هزارون
تنهنجي ملڻ جون — مونکي ٻلبل پيارون
نيهن لڳو ٿيس ساريءَ لاهون — برهه بر اڳيم چيٽڙين لاڪون
تنهنجي سون سيني — ڪيون ڪامل قطارون
اُني آڏي رات هيءِ هيءِ — ڪيان ٿي مون آهون
سڄڻ يار سندڙا — ڪر ودر دن سنه ودارون
تو ري ڪر روئي روئي دين گذاريان — تو لئي سيج سينگاريان
اهڙي سهڻون سويلي — نه ڪريدين دلبر صبح لهه سنيارون
سو پا سوز ساهرا ماڻ سي وسايان — ڏهاڙي جا ڏاڪڙيا ڪنهن کي سٺايان
سڀي يار سندڙا — ٿلي موٽڙ ڪي مهارون

آن تان ڪونه ڇيو — وڏو ويڻ هوتن سان
ماڪي مارائي مان مٺي — وعدو وچون ڪيو
اديون ڇڄڙي خيال سان — ڏمر ڪري ڪي ويو
پڪارينديس پنهل ڪي — پهڻ پنتي پيو
سو پوچهو ڪي حال منهنجو — اندر روح رهيو

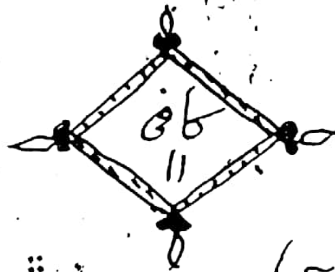

اکيون عجيبن ڪيارلي هوريون — جادو جهڙ نچائن ٿيون
اٿن ديري وير وڏهڻ ۾ — خوني خون ڪمائن ٿيون
گهڻن ڪردام زلف ڏي ظالم — ڏيئي پيچ ڦسائن ٿيون
سو يا سمجهو سُر اکيانه ا — سحري سهي ستائن ٿيون

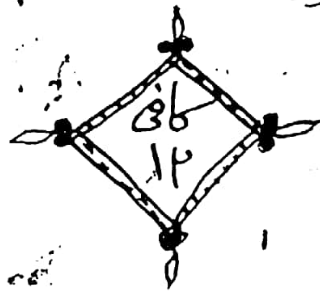

اکيون ٿيون مست پي مدوليون — ڏاڍي ڪهن شوق مان شوڙليون
اکيون ٿيون مست پي ملوليون — ڏاڍي بان ڪهين ڏڙيون
جڪي جا شڻ ٿيون چريون — ڏاڍي ڪهن ڪيف ڪا ڪوڙليون
ڏيهان راتيا ڏين جهنيون — برهه جي باز جون ڦيتون

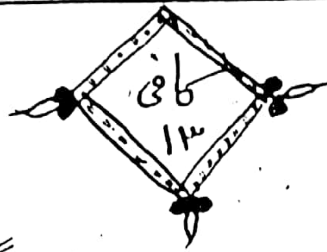
هٿايان ڪينڪي هنيون ... ڳلين ڪنهن لنوَ سند يون لوڏيون
اوکي وڃي جاءِ نہ اڙيون ... اُڏڻ ڀيران نٿي ڪڙيون
سوين سڪ سوز ڪون سڙيون ... ڏاهي ڪنهن چوهٿا چوڙيون
ڇهايان تو ڪينڪي جهليون ... ولايان ڪينڪي وليون
ڏاڍڪي ڪنهن جوش مون جليون ... سوپ ڪان زور ۾ زوريون

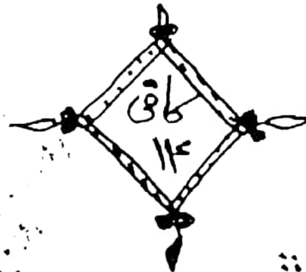
اڳڻ منهنجي سپرين آيا ... تو را نحي تي لکين تن لاتيا
گوند دغم ويا سپ وسري ... پلڻ مبارڪ پايا
باغ بهاران گل گلشن ڪاران ... سارنگ سپ سهايا
مئي دل منهنجي جنري ٿيئڙ ي ... مولا محب ملايا
سوپ بار برهه دا ازلون ... چُم اکين سر حايا

الله ٻڪ هي لاچار عمر ... منج مارن ڏاڪي
مونکي سارن هنجهون هارن ... ويچارا پنوهار عمر
مون جيئڙيون نہ ملير ۾ ... منهنجي ڪن پچار عمر
جنهين مونکي نپايو ... روئن زارو زار عمر
سوپو چوڪي ڪنهن مارن ڏي ... مولا مونکا ڀهار عمر

آئين سو تون پلي آئين — عشق اڳ اسان جي
عشق جي وڪ ميان — جھڙا ڪيس ڪمايائين
وري جا ڪمايائين
ڪربلا وچ ھل ھگامان — ڏاڍا حڪم ھلايائين
شاھ شھيد ڪرايائين
لکين ھزارين مام الھي ۾ — ماڻھو مست مرايائين
گھاٽ گھٽ پيڙايائين
سوليو اصل اعلام تنھنجو — پي نہ گالھ گالھايائين
پاڻ ڳجھي ڳل پايائين

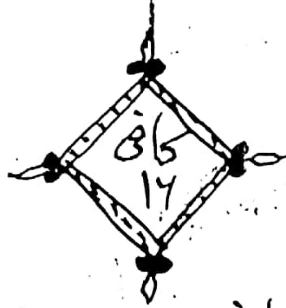
آھي نہ ويھڻ ڪوڙ — منھنجو تن ھوتن بنا
کھنبو ٿار ڪنڌس کڻيون — بن ٻاھين چوڙ چوڙو
وينس آءُ بہ ھوت ڏڪ — ڪول لتان ڏڙ ڏوڙو
سوليو چوڪ سڪ مونکي — لاھ لا ڳا پي جو لوڙھو

ڪافي ١٥

اي جبل تون نہ جھل — ھيڪر ڏسان ھوت کي
لڳر مٿي باھڙي — ڏويو ٻاھر اي پار وچل

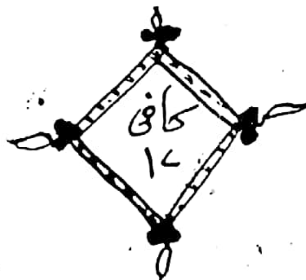
هلڻ سڙي جي سوز ۾
تعر پاسي تڙي وچ
سوين کي سڪ سيڻجي

تي نه خوار خجل
نه نه ڪندي سان ءِ ڪاف قتل
من ۾ آهي مرسل

ادبون پينر ماڙي آهيان
بنا هوت پنهنجو در ۾
باغ بهار پُهل ري ميان
بنا هوت تڙي جيڏيون
اٿم سڪ سوپو چوڪ

هوتن جي هلاڪ
ماڪ ڏاڏي سور سماڻ
آهن منڊي ڪماڻ
منهنجو جيءُ سئون نه هاڻ
پاڻهي مولا جياڻ

بار برهه جو بار اسان سر
ڪيي چوڻ تا شر شيطاني
مهڻ ملامت جڳ خواريان
مڙڻ اسانجو مشڪل ٿيئڙو
سويا عاشق سدا اسان ائين

چايا ملڪن ميار اسان سر
گلا هيي توڙ ڪيگار اسان سر
گهٽتي گهڻي جا گفتار اسان سر
هٿڪن تڪ هزار اسان سر
جا ڏڪي ويڪين ديدار اسان سر

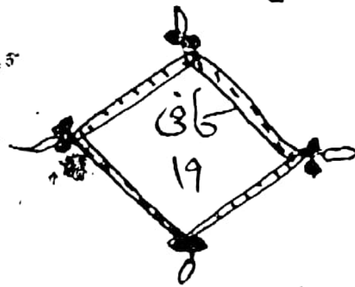

پيچ عمر قيد قضا يون ملڪ وڻ جون وريون ٿم واليون
ڪوٽ عمر ۾ قسمت آندي سانگ ڪهين هت تيڙس باندي

ماريون وحن ٿيون مونجهاريون

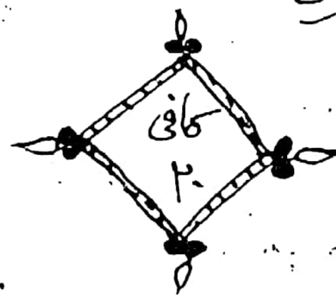
مارن جي هيس نماڻي، ورهه وڇوڙي ڪيس ويڳاڻي، ڪيئن ڪيان هت ويس وڏايون
پنوهارن کي ملڪ ملهيرين، ڳالهه ڪيجي ناهين پيرامريرن، ميون جيون شل ڪنهن نه چايون
سو پيو سار ڪين وساري، ياد ڪيون نت هنجهون هاري

گهڙيون گهارڻ مشڪل آيون

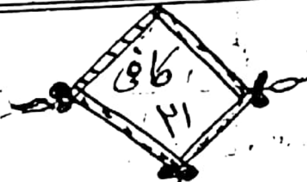
پلپل ۾ پنهون ياد پيون ٿا
او فو بعهدي اوف بعهد ڪم
ڍي ڍ ي ماڙن جي ڪن قضا ۾
سو پيو چو الهي مول نه وسرن

پلپل ۾ پنوهار
سچا قول قرار
دل کي ناهي قرار
سهڻا اُهي سنگهار

پلپل ۾ پيون ٿا پور
شالا هجن ويجهارهن
ڏک ڏت ڏوتين جا
سو پاسڪ سيني سانگن جي

پنوهارن جا
پل نه سهان دور
اٿم سان خوشي منظور
گهورڻان ڏکي ٿي گهور

پير محمد الدين جا تين چٽن چوڌارون

ملڪن ۾ ماتام ٿيو — حوران روئن هزارون

جا ليون ڏسان جوش مئون — درد ڏين ديوارون

ٿنهنجي شان شعور جون — ملڪن ۾ پيون پڪارون

سوپو چوي سڪ مون — بلبل ڪيون ٿا پڪارون

پاڙي پيون پار پرين جي — نينهن سٺايون نيون نيون

وٺ برهه نه ونن امتر ٿنهنجي — جيڪي عاشق چيون چيون

ڏکي سرتان سر ڪي سنڀالي — هاڻي وطن ڪان وليون وليون

پاڻ وڃائڻ رب سڃاڻڻ — سوز ماهي جون صحيون صحيون

پاهه برهه جي سر عاشقن جي — پاسوپو بهانه لٺيون لٺيون

ڪافي ٢٣

ٿنهنجي برهه جون پا ٿيون — من ۾ محبت ٿيون

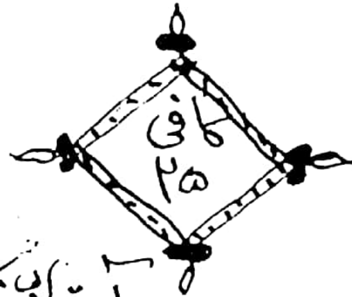
نيڻ نماڻا روز روئن ٿا — وهن واهه واهيون

عشق اوهانجي ڀلان ڪيڙيون — دست ڪتار ڪئيون

سوپا سوز سٺايان ڪهنڪي — دوست ٻنا دا لهون

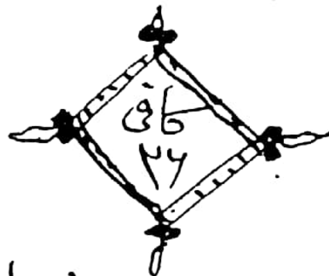
ڪافي ٢٤

تنهنجي جب حبا تي — ماهي ماڻ نماڻي جا
تنهنجي نازنين جي — ڪنڌ ڪلهي تڪاني
جي تو نه ڏسين شوخ نگاهون — تين مشتاق مماتي
تو ڏي ڏينهن ڏکن جي — روئڻ آئيم راتي
ڏي سهاڳ سو پيو چوڙي — دلبر پايو جهاتي

تنهنجي حسن ڪيو آ بيتاب مونکي

آڳون ڪان پرين گهريون منجهه زيري. وجهين عشق آرا ڪين ڪان پيري
پڙڪي باهه ڪيو بيچ ڪباب مونکي
تنهنجي ناز نگاهه هينئڙو منهنجو نيو — دفتر درد جو پلپل پڙهڻ پيو
ڏيئي ڏکن جو ويا ڪتاب مونکي
حسن تنهنجي جو فوجان پيون چوڌار چڙهي — دلڙي دانائي جي سائم وات اڙي
شوق شڪار ڪيو سائين شتاب مونکي ....
تنهنجي هجر وڌو منهنجو هينئڙو ڦٽي — سو پيو جئي آبر سر والي ڪي وٽي
محب ماڻ جو ڪريو احباب مونکي

تنهنجي حسن ڪيو بي اختيار مونکي

سرڪيان ني سوها لال لڪُوم رتڙا ڏڙيون درد ڪتيون سر چولن تا چِتڙا
لعنا تنها تنهنجا باغ بهار مونکي

فڪر فراق جا گل پايان ني چولان عشق اسيسي هويا لونا ڪڍيا ني اولا
ڏکڙا ڏاڍا سپرين هي هار مونکي

اکڙيون سوز سجڻ سهمون اکيان ڪنيان بي سر برهه تنا هي سهاگ سئيان
سور پرين جا آهن سينگار مونکي

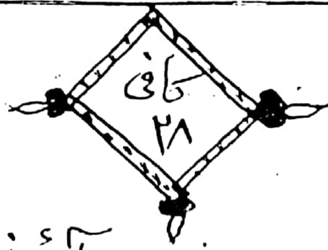
سانگ تنهنجي سجڻا سوپي سانگ بنايو چشمان فرش ڪيون پلپل وچايو
اڄ هه سيج سيوي ڏي ڏيدار مونکي

توکي قسم آ رب جليل عزرائيل مڙي وچ پورو مُنهي ڪون
پاڻي جو پي وچ ري نا هين ڪرڻ قبيل
هڪ سڪ سنجي پيو سور سڀي کي ڪيو آ اُج اليل
هڪ پياس پنهل حبي پيو ڏڏو آهي ڏيل
سوپيا سڪ سيد جي سيني پيو نا هين دل دليل

ڪافي ٢٨

تون ڏاتار ڪي ڏاتار نبي سڻ ميري فرياد نبي
ڪم آهيان گناهن ۾ لاهه بندي تون بار نبي
سڀي آهيان سيڪ ۾ ڪر وسؤن تون ٽار نبي
سوپي جي سڪرات ۾ طلهم لڳ ڪلهم الله لڳ سنيا ر نبي

تون تہ پکی پرڈیھی — آئین ھت سانگ کھین

ھُت ھوئین بےعیب عجائب — ڈوڙ متي منجھ پیھي

تنئین سودائین وانگ سھي

ھُت ھوئین منجھ پردے پاکے — ڈک لالیو ھُئڻ آپون آکے

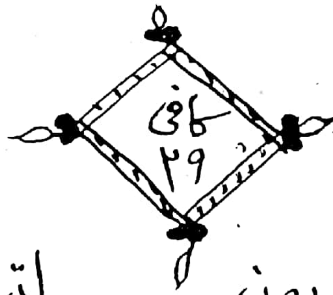
آئین ھت تانگھ کھین

پکی ھوئین کھن ولڑ جوءِ — راگ کھین دل رکھي

تنئین ویگاڻ وانگ کھین

سو پاکر تون ولیس وچڻ جو — چا کندین ھت ویھي

آئین ھت کانگ کھین

تیون سانوڻ مینگھ ملھارون — لڑیون سارنگ سپ سنیارون

کھن سانگ ساک ورایا — موڙیون محبت مھارون

لکین باغ بھشتی بولیون — گاھن کیون گلزارون

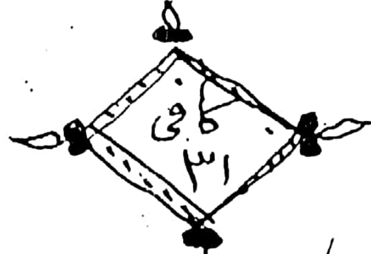
تیا چرکا رجھن ھو — چانڈ چوڙس چوڈارون

کرکے سٹے ولیس بدلیان — وسڻ کاڻ ھزارون

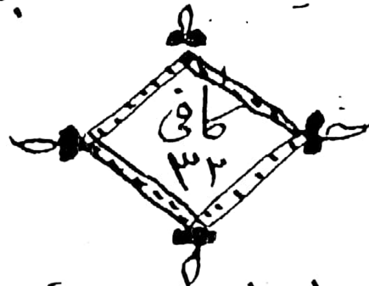
وسدیان ھسدیان کول سوبیچ — نال پیاس پیارون

کافي ۳۰

تنهنجي برهه جون باهيون — من ۾ مچن ٿيون
نيڻ نما ٽا روز روئن ٿا — وهن واهه واهيون
عشق اوهان جي هلان ڪيترون — دست ڪنان ٿي ڪيون
سو پاسوز سنڌيان پڪهن ڪي — دوست ٻنان داهيون

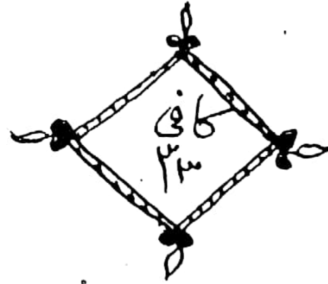
حجن سان جڏهن رخ تون نقاب لاهين — هي ناز نيڻن جي مُني
رک چال چشمان ٿيون چرين — ٻگل ڪان ڪنهن پر ٿيون ڪُٺي
پر ڪي جام ڪي هنيئي هٿ — تنهنجي قرب جي آهيان ڪني
ودوا اوريون ٿي وريون — تنهن بار برهه جا پريون
چڪي چاش چشمان ٿي چريون — تنهنجي ٻگڻ جي آهيان ڪهني
سڀ خاص خادم بي خبر — ڪر ناز نين جي نظر
ٿي عام اسانکي هي خبر — تو ڪي آب عاشق کي لهني
سو پي اسندي سڀ آهه جو — پڙ ڪو برهه جي باهه جو
تو ري ڪنڊ ٿي ڪا واهه جو — بلڪل آهيان تنهنجي قٿي

جهلو اوهان جو ليون — چا ڪندس اليو اليون
هون وجهي وليم ٻگل ۾ — سورن جو سر بون

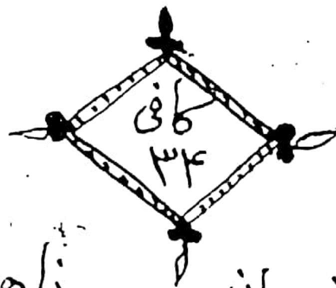
چمي چا تم سر نئي
ڪند س پند پهاڙ جا
سويا آس الله جي

برهه جون پريون
ڦٽن توڙي تريون
ڌرڙس توڙي بريون

جهليو نه سگهان جهليون
ديدان دلبر جون مستن ڪري ٿيون
حال اُنهيءَ جي خبر نه ڪائي
حاجت حجبت ناهي اِنَ ڪا
سو پوڇي رمزان ازل جون

ٻڙ ڪن برهه سنديون باهيون
پوءِ وجهن ٿا هيون
ڪٿ هن آهيون ڪٿ هن ناهيون
نام سوين توڙي ٿا هيون
گهو رڪيون وڃن گهايون

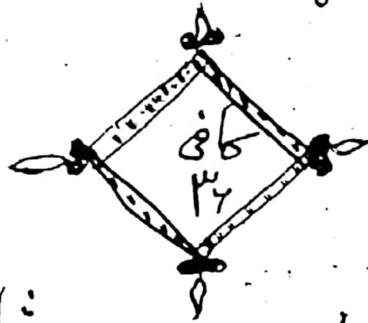

جيڪي ڪيون عشق اسان سان
جهين اجنگان سر اسان جي
گلا غيبت خلق خواري
جا هيون جان الله راس لنجي
جيڪي ڳالهيون گجهه ڳراڻي
جيڪي ڪيو رور ازل جو

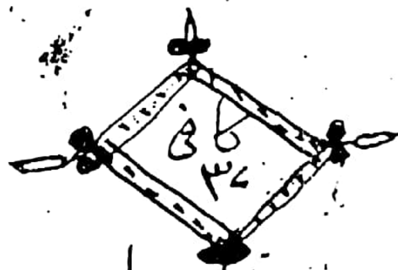
ناهن ڪنهنجي سڻاوڻ جون
پليل ٻڙهه بجاوڻ جون
ٿلان لوڪ ڪلاوڻ جون
ناهن سيني سماوڻ جون
ناهن قلم لکاوڻ جون
سر لسوڀي تيون سماوڻ جون

ڪافي ٣٥

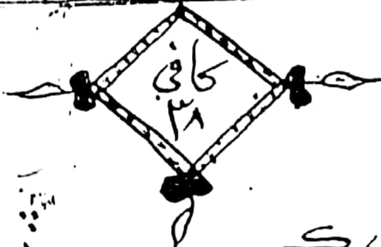
جا ھو وڻي سا ھوي ھي — ڪنھن تي ڏيان ڏوھ
سڀ سڌ وڃي ڳھجي ڳھوري — سُتي ھيڙس جو
ڏي ڏن ڏاڍھون منٿي ماڻھون — ساٿون نہ وڇڙي ڪو
ھي ھي حال وڃام ايُين — چولا پيچايم رو
چوڪي سو پوسٽ ڙاسٽي ڪر — ڪين چيٺ ڀيندم ٻو

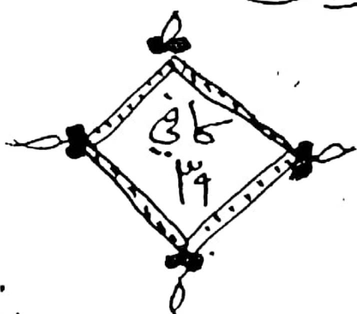
جيئڙي جا ل جدائي جي — شال نہ اچي ڪنھن پيش ڙي جيڏيون
قنع فراق جو سيني الله — رڳ رڳ آھي رليش ڙي جيڏيون
ٻاز برھ جي چنبا ڪو ڙيا — لُون لُون منجھ اُھي نيش ڙي جيڏيون
ھينئڙي ۾ ھڻي دم دم داڻھان — ڏي ڏن ڪيو درويش ڙي جيڏيون
سو پيا ساڻل منھن ڏسڻ جو — ڏي ڏاڍي جي ھميش ڙي جيڏيون

حب ھن عشق ڪيئي آساسا برھ باھ ٻجھاوڻ جي - محبت ميم مچاوڻ جي
ھوش عقل جي اصلون سنگت — ڪين ڪيا لوئن موڪلائڻ جي
سوان سُکن جا لکيا ڏنو سي — ڏکن ڪيئي لاڏاوڻ جي
علم عمل جو ڪيا لوئن وسارو — ڪنھن نہ ڪيئي ولاوڻ جي
دلڙي سو پي ڏي پيوس ڦاٽي — نھين ھٽ نہ چوڙاون جي

چيو لواهيان چيو تي ڪر — ڏنم ديدار دلبر جو
فهم فڪر ڏنو ڦير ــ — آيا ڪنهن گهور جي گهير ــ
جلايائون جي جگر جيرــ — آتش اسرار دلبر جو
عقل عشق ڏنو ڦر ــ — وجهي درياء ڇڏيائون لوڙهه
ڏڙيون درد ڪنيون دوڙ ــ — ڏاڍو وتڪ تار دلبر جو
جاتي درد دکي دونهين — پڇي نه ذات ڪا موهين
سوين عاشق وڌائون کهين — لکون لوڙوارئي دلبر جو
سوليو لنهو زون سڙپ سڙيو — اڙانگي عشق جي اڙيو
پتنگن جان پڇي چڙهيو — ڏسي رخسار دلبر جو

جيا جي ڏمر لي ڏمــ — منهنجو ڪم ميهر سان
مرجان ڪائن ميڙيون — ساهه سوڌو هڻ چم
هي سر ص في ساهڙ تون — ساهه سوڌو هي ڊم
سوليو چو لي سرڪ ساهڙ جي — شاه نه پولي حنم

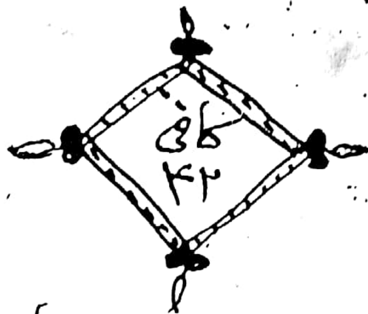
ڪافي ٤٠

چون وڃي چون وڃي دوستن جي ١ سرسر واهه گر بن صدقي ، مال متيون سڀ گهر
٢ سر ڏئي ته سر ليئي ، نيزا ڏسي نه ڏر ٣ انا الحق دا مارين نعرا ، سر سولي تي سوپا ڏر ٢

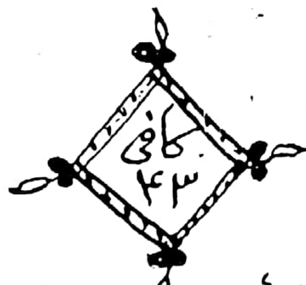

ڏيئي ڏونگر ڏاتيون ويو ڪيچي ڪوهيارو

ڏيل منهنجو ڏکن ۾ · آهن روهن ۾ راتيون
جيئڻ نه آهي جت رهي · آهن مئي کي ماتيون
جتڻ هن کون ڄڻ منهنجي کي · آهن ڪنهنجون پراتيون
سورن جون سوپو چوڙي · مونکي چوطرف چواتيون

ڇا منجهه دنيا ڇا منجهه قدام · ڇا ڀڙهڪ تون عشق امام
حب حبيب عين عبادت · تن جا سجده نت سلام
فاذڪروني اذڪرڪم · پلبل جا پيغام
پي ڪر شوق شراب موالي · پيا خيال سڀئي هن خام
سو يا اويسي تون سر صدق · معراتي سڀ مام

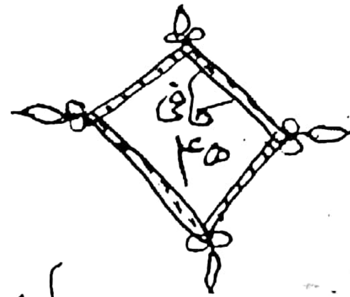

حسن دا سردار سدا جي آئين · صورت جا سردار سدا جي آئين
تون آن گل تون آن گلشن · تون آن باغ بهار
تون آن حاڪم حڪم اوهانجو · تون ملڪن آن مختيار

مڙئي ملائڪن پابوسي ... گھوڙيون حورون هزار
سو پُو صدقي سُوسُواري ... تنهن سو احمد يار

خوشي اچي تي خوشبوءِ ... پارن مينهن وٺا
جنت تجري من تحتها الانهار ... جاري ٿيون هن جوءِ
باغ بهاريون ٿيون گلن اريون ... هر پاسي هر سوءِ
مون جنيون مليو ... خوش ٿين خوشروءِ
سو پو چوڪ ڪوٽ عمرجا ... دوزخ قلعا سپاڪوءِ

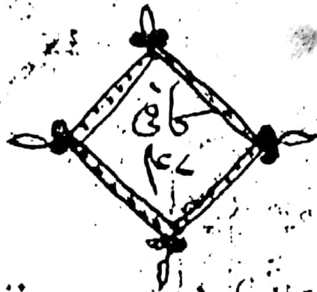
درد ن لايا تم دس ... يار پنهل آءُ وس
ڏکي ڪي ڏونگر ... ڪونه ڏٺي ڪو ڏس
سورن سان سينگاريان ... هار هنجهون گل هس
چوڙي ڪي چلاڻ ... گونڌ ڪيا ها گس
سو پي ڪي اوڪئي ... احم اچي تون رس

ڪافي ٤٦

راڻل موٽ گهلو ماندي آهيان

ڏيئي جانگل کي چوٽ ... پريم پلئه پوت
اصل ڪيچ ڪمايم

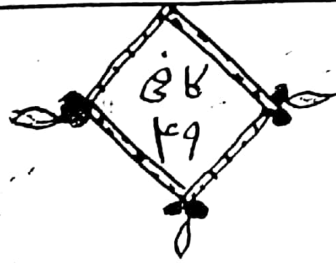
ڪيچ ٿو وارث ولهي ڄاڻ / ڪلها قلعا ڪوٽ
تون آن ڇپر ڇوڙي ڇو / ورتم تنهنجي اوٽ
پرچ پرين سو پوچو ڪ / لاهج گلا گهوٽ

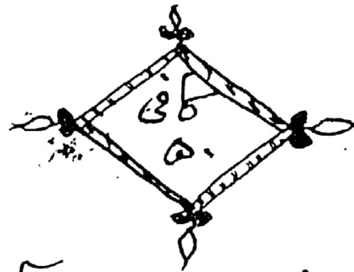
ڏکن جو حال ڪيئن ڪريان / نيڻ ني حال ٿين چريان
نمس جي وار هي جاني / درد جو هنٽ جهليو مائي
ڦوڙا ون م وڏو مائي / سورن جون گل وجهي سريان
پون ٿا پوڙ ٻهه ٻهه / ڪريان هيهات هئي هئي
در دکون پوان دهه دهه / ڪنيجوڙ موت جي وڙي مريان
شهنشاه شوق جو شعلو / وجهان هون اگ جي جي جو لو
مرڻ جيوڻ ڪهڙو پولو / ڪي جون پون ڪي جون پريان
سويا تيو ڪوئي وسيلو / ملڻ جا لگ ڪيان حيلو
وسارايم خويش قبيلو / زهر وانگون زيور زريا

ڪافي ٤٨

ڏاڍي ڪي آ ڏيرڻ / مارئون مونکي وهين
ٻني ي داهئون دهرن جون / رات رلون روهن
هلان ٿي هينئر وڪري / مان پيچان هوتن
ڏک ڏولا واڏو نگر جا / لکيا ڪاف ڪرمن
سوپا سوز سلان ٿنهنجي / مان هوت سٽن

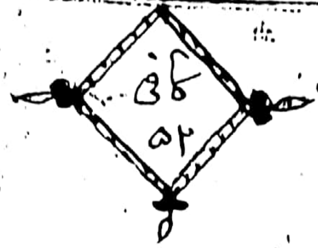
ڏکي ڏلاسو دل کي دلبر — ورئي جي ونڌ نوان دام سجڻ
اڱڻ آسرو ننڍي جي — پيرڙي آئو گام سجڻ
اڱڻ آئي سڀ وڃايان — خيال خودي جا ڀون خام سجڻ
مهڻا ملامت سڀ لاٿائون — جيڪي ڏنا مون کي عام سجڻ
سانڻ سوڀ ڏي جي لعل پيندا — حوض ڪوثر جا جام سجڻ

ڏيئي ميهار موت اديون — آهي حيف حياتي
جيئڻ جانب ڏي جڻ جو — پلي پاڻيان تي قوت اديون
ڪاهي پونس ڪُسڻ ۾ — ڪنڌ ڪاهڻ ڪوهه ته اديون
هن نماڻي جيا سير ۾ — داهه ڪند وسوته اديون
سو پو چوڙي ترڪ موئن — توڏڙ پاند پلوته اديون

ڪافي ٥١

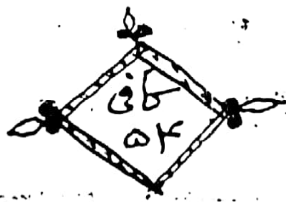
ڏس نه ڏاڙهان ڏاڻ — ڏکي سان ڏمر جا ڪجي
محل ماڙيون ميڙيندڙا — اڏيم تنهنجي ڪاڻ
ڏيکيج عيب ڏي ندي جا — پسيم پنهنجو پاڻ
بلبل سپرين پور تنهنجا — هيڏي ڪيون هاڻ
پرچ پرين سو پو چوڙي — آهي تنهنجو هاڻ

سک سنيا ٿون منجھ شورن جي
دلون دزد قبولن عاشق
کسڻ قبول قابو ٿين کمران
گھائل ٿيا منجھ گھورن جي
عشرت عيش آرام نه ڪوئي
پرين پسڻ منجھ پورن جي
ماتم مست مدام محبت
عاشق منجھ ماشورن جي
سو پا سوز ملايم ماهي
دم دم منجھون دستورن جي

سڻ جاني ڙاڙي يار جاني
تنهنجي حسن ڏني حيراني
هارهيلان بولان نه پاون
پان پيڙيا لوباني
باغ بهاران خار ڏسيجن
ٿون بن بوستاني
ڪانگ ڪوڪ قريبن جي
وڃي ڪيچ ڪالات لساني
ڪيئي مٺين منهن ماڙي ماهي
نڪو پيغام نشاني
جي اچين تون مانون جاني
پاڻ ڪريان قرباني
هي سرصن قو تو ٿئون گهوريان
محب مٺا مهماني
گليان وچ وتان سڏ يندي
لوڪ چوي ديواني
نال سوڙي دي برچ پيارا
ڪر پري پريشاني

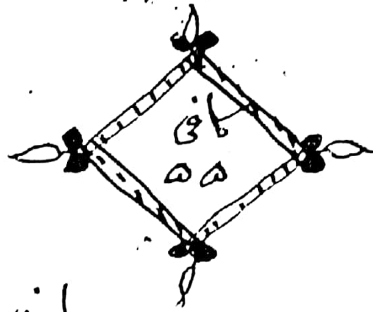

سوهي لال سالون سڀئي سر سوهڻيئن، موتي مستڪ ماڻڪ مرڪيون موهن تا
ڏيون ذوق زربان سي زيور ضروري :: چڱ زلف ڪالي سي قاتل ڪلوري
آون ڳل ول ول سي ٿا هليون تا

موهيو مانگهه موڪي چيڙ ڪي لال قيصر :: برهه جا بچائي پلي پول ٻنسر
زخم چاه چنچل سي عاشق پٽن تا

ڪنان وچ والي سوهڻ واه واليون :: ڪري جنگ جهيڙ ڪي سي ڪيفي ڪلاليون
آون هل هلڪي سي پاڻهان هٽن تا

سو پاسڀ صورت سڀئي جي سبحاني :: پهريو خوب خرقو تجلو نوراني
محب ناز نيڻان سي ملڪ ٻيلن ٿا

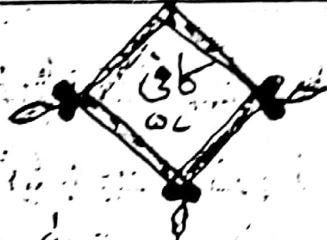

سو الهه سنيارون — مانديءَ آهيان مينڌ را
ٻر پاڻيان ٿي ٻنگلا — توڏي هنڌ هزارون
ڏس نه منهنجي عيبن ڏکي — مانڌ ڪي لک ميارون
ڪرم ڪميني تي ڪرڪو — لاهه خلق جو خوارون
سو پوڇو ڪي سائل تي — ڪري صاحب ستارون

ڪافي ۵۶

ساعت سورن هِه آئي — اڄ منهنجي هوتن بنا

سڪ نه پاڻيان اصلون، جهڙ لاڳون جائي :: ٻي بندي سورن سنڌ رو، ڪوڻ ڏسن مائي
۳ دوزخ ڪري پاڻيان، دوستن ڪون جدائي :: ٻي ملڻ شال سو پوڇو ڪي، مران ته نه سڪائي

سکيا سانگيئڙا الله ملائيندم :: الله ملائيندم، مولا ميلائيندم

ڪوٽ عمر جي قيد ڪشالي ‌ ڏيءِ مارن جي ڪير سنڀالي

ڏکي تان نه ڏکائيندم

محبت مارن جي لڳي ٿم لوڙي ‌ وڙهه وڃو ڙي جهوري لوڻ جهوري

جُڪان ته نه جهڪائيندم

ڪوٽ عمر جي ڏيل ڏڙڪي ٿو ‌ شر عمر جي ربا ڙڪي ٿو

ڏران تان نه ڏرائيندم

سو پو چوڪي سر ملڪ جي ‌ سانگين جي وڙهي وسرط جي

ورڍي وڃي ڪي وسائيندم

ڪافي ٥٨

شالا ڏينهن ٿيندم ڇگيرو ‌ ماڙي محب ڪري آئي ڦيرو

اپرپو شمس ڪنهه روشنائي ‌ وينو دور اندهيرو

کول نقاب کڻي گل لائيندس ‌ ڏيئي سهاڳ سويرو

قدم مبارڪ شهنشاه ‌ آڳڻ پائيندم پيرو

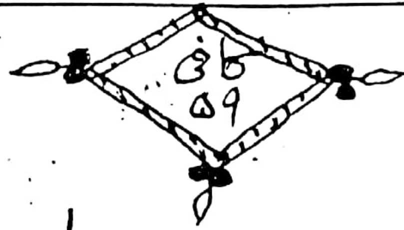
تڪين لوڪ ڏينه اوارايون ‌ ڪنهو وهڻ وڏيرو

دم دم دل منهنجي ‌ ڏهر دن ڪيڙو ديرو

باهن جا پڙڪا پڙ پڙ ‌ جل جل جالڻ جيرو

پير اسانجو حضرت سيري ‌ سون منجهه سهيرو

سوپي ته آهي رحم مولا جو ‌ ڪنهو پال پليرو

شالا ماندي مارن کي — ملي سهڻون سنگهارن کي

هٿ کهاڙيون ڪنن ڳاڙيون — ڪن نعرا تارن کي

ڪوڪ ڪيو تا ڪامل ڪوڪارن — پٽ پولي پڪارن کي

ڪيئون خرما ڳل تا ميان ٽن — پٽ پٽ اهو پنوهارن کي

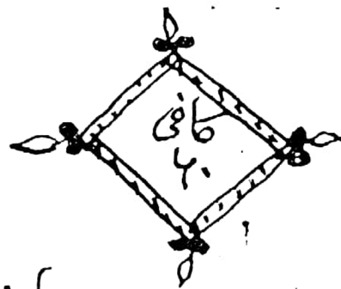
واڙي ڪي وهڻ هيٺ وڇايون — ڪن پاسي پلنگ پٿارن کي

چانور جوڙيون چلم نه جاٽن — ڪاج ڪنيون نه جمارن کي

شربت شيشا شان اوهانجو — ڏنا ڦون ڏنارن کي

سويا سانگ سڌ اسان ليئڙن — وسرن نه وطن ويچارن کي

نبج بڪ آهي ڏاج مارن جو — ڏک ڏٽ ڏاج ڏکارن کي

شالا مولا موٽي مهارون — پسان پاڪ پڪا پنوهارون

هٿ کهاڙيون ڪنن ڳاڙهيون — ڪن ڪوڪون منجهه ڪوڪارون

پڪر پاٽن جا ڪن — برن منجهه پڪارون

مشڪ عطر محل ماڙيون — دوزخ باغ بهارون

ڏک ڏم ڏوٿن ڪي ڏجن — سانگي سانگ سارون

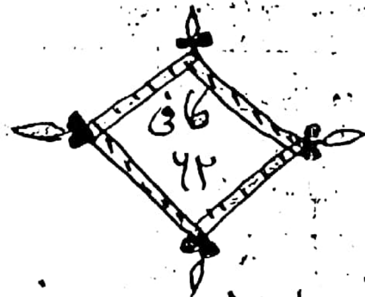
گهور ڪيون ٿيون ڳائن گهوران — ڪريا نه پليل پول پچارون

منهن ڪنهن ڪٿي هن وينس — مون ڪي مارينديون نه ميارون

کیون یار فراق فریادون | هینئڑ کے منجھ ھزارون
سو لوچ کے کڻهن ورن وطن تی | ونسان سان سنگهارون

شالا قادر کنڻ ویڙو | ڏسان ویڙهیچن جو ویڙهو
کر نہ زور ضعیفن سسان | هائی کم کیوئی کهڙو
کیو هتهین منجهون ٿی فیض عمر | پتا پیرون سیڙو
بکر اٺیون سائین ولڙو ریون | کن ساجهر سا میڙو
پهین کیر ماٺون مارون | لائق لائین چیڙو
منجهُ اُماڻی ماھن ڏکی | جتهه جهانگیڙن سا جهیڙو
خوش وسان وچی سائین تن سان | لهی جهانگیڙن سا جهیڙو
عمر ماندی درماندی آهیان | مولا کهرکی ستل میڙو
سو پا منجهو ملک ملیر | پسان ڏاڏا لوٹ ڏیرو

ظالم برھ کرهیا توکاریون | خوش وسین تون مسکین ماریوہ
مجنون کی چوتکی لائیوئی | کهڙا کهڙا کم کرایوئی
رنگ روپ سارا وڃایوئی | کس هوش عقل بیکارون
انالحق چیوئی پاٹهین | ایها گالهہ مولا پاک جاٹی

پوءِ پڇين ٿو ملا ملا ٿي ... سر سوريءَ تي سينگاريون
جئين ڪين پائين ٿو جن کي ... خوب هٿ لائين ٿو تن کي
مُلهه چڪائين ٿو يوسفا جهڙن کي ... بر وڪري بازاريون
واهه برهه منهنجا جهڙڪا ... سوپي سان ڪيئن لائي لٿا
شب روز ڪرين ٿو پٽڪا ... عاشق نت وساريون

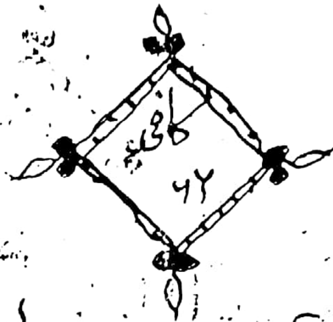
ڪاف ڪشالا ڪاهيون شالا ... منهنجا ساب پون ٿل محب مين
تڃي کي ٿرن مڪن الٿو دو ... موڙي مهارون مين
واٽان وند رجون سوين هزارين ... ڪامل ڏسي ڪنين
سوز مهارون منهنجا سڏ ڙا ... مان پروچ ٻڌن
سوپوچڙي سڪ مون ... اگٽ منهنجي شال اچن

ڪافي ٦٤

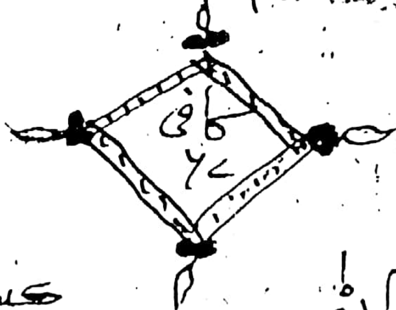
ڪهڙو وڏ ء هاڻي وير ... سڄڻ اسانجي دل سان
وڏ ء ڳاهه فراق جو جانب ... برهه جا پيچ پير
نوجانا حسن جون آونجاون ... گهوڙ ڪيون گهڻ گهير
ڪش ڪش ڪان هڻنٿا قهري ... سورن جا سل سير
پروچ سوپي سان لاهه مونجهاري ... نه ڪر دلبر دير

ڪيئن ڪيئي حيران سمجھ اسانجي دل کي
ابراهيم وار ويچ مچائي جلڻ آ جيئران
روح اسانجي کوه هجر جي يوسف جئين ڪنعان
مثل منصور مارڪي دل نوڪي سوري تي سلطان
الڳ سوڻي جي ڪڏهن جو اسان شيدو مولا مهربان

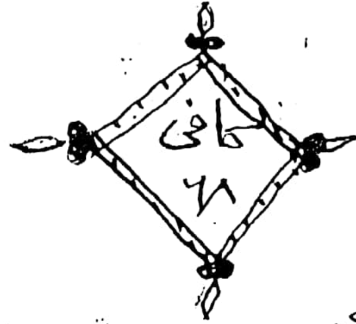

ڪڏهن تون اسان جي جانب ٻلبل تنهنجي آهه پڪار
اصلون آهيان تنهنجي بانهي ماهب ملڻ جي ڪر مهرباني
موهيو تنهنجي مٺي گفتار
اصلون آهيان آءٌ ته اسان جي سوڙن مارڪي ڪيئي نماڻا
جيءُ الله تنهنجي تار
سولو چوڪ سڪ گهڻي آ وڙڪ الله وآس ڏٺي آ
وڙ آيم سار وسار

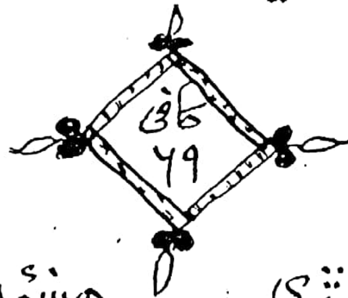

ڪيهي گالهون ري نجالو ڪيون هوت پلالو
باغ بهار ون پهل دي اهنه وتيو ڪمالو
دردن دلڙي منهنجي کي وڙو گونه لڳالو

ڏنو ماءُ ٻلوڙ ۾ ٻنڌڻ ۾ ٻلا لڌا
سو ٻلوچ ڪي ملڙ جو اٿم جي ۾ جهور لڌا

ڪيڏين ۾ منهنجو ڪم ڏيڙ نه ڪو ڏم ماڙ نه موت مُئي ڪي
من مون منٿ مڙئي وچ تنهنجا آهن ڪرم
هيڪڙ ملڻ محبوب کي پوءِ ڪيمان ءِ ربت رسم
ڪر نه زور ضعيفن سان توکي رب جو قسم
سو ٻلوچ کي نيڻن لهوڙيا گوندر آهي غم

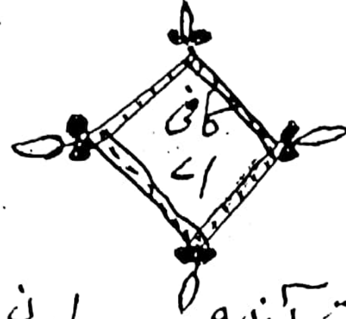

کنڊا هي ڏسو شڪل کنڊي هينئون وچ ٿو هنيون هنيون
ملڪ وطن منهنجو طرح طبيعت سمجهڻ مشڪل پيون پيون
هوش عقل جو قلعو ڪوٽ روز اڏاري ريون ريون
غم غماز سر مشتاقان نين وهن ٿا نيون نيون
سر سوڙي ج سنجهه صبح کي زور اچن ٿا ڪنيون ڪنيون

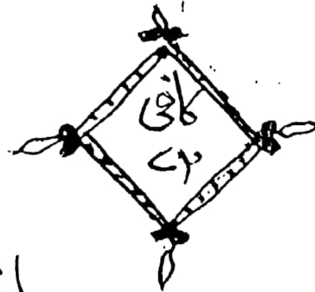
ڪافي ٧٠

ڪوئي سانگ پيو وچ سانگ ڪنهين ڳيون ڏکي ڏکيا ڪون ڏکه ڏوڙي ڏوڙي
روز بيٺي ڪانگ اڏاريان روز وويني رين گذاريان
نديان نين وهن ڳل ڳوڙهي ڳوڙهي

برھ ماھی دا سینے سماڻا ہیوس اڙیا جيءَ نماڻا
پلپل پوا یون سک سوڙے سوڙے
ونیجڻ کے کمین پردیس پیا سویا نال سولا نکے سال گیا
بیٹھی فالان پاوان واگان تنوڙے موڙے

کوتہ عمر مونکي قسمت آندو مارڻ سان منجھون نہ ہتڙیون
روز اجن تان نوان نیاپا گالھیونءُ اُنہن جون جيءَ جا جيئا پا
نت نہاریان تي واتڙیون
راتین سٽے سٹا سانگیئڙ اسانہم سانڍ سهیلین گالھیون تي گاریم
چپاتي سان لائے چاتڙیون
مونکي وڻن تیون وایون وبچاریون کین پائین تیون پلنگ پتاریون
انهن کاڻ کان پلیون کاتڙیون
سک سوپي کي سینے مرساھے رب بنا پے کی معلوم ناھے
ھت گه اریان تي راتڙیون

کریو ونج واپارون لڏ کے ویا پردیسي
جانے سٹیا سیہل هکا مان تاتے تند نہ تنوارون

ويا نينگر منجھ نيھي

ھجر نہ چونہ يا ماڻھو موٽي ۔ ھجر اھڙائي ويا ھزارون

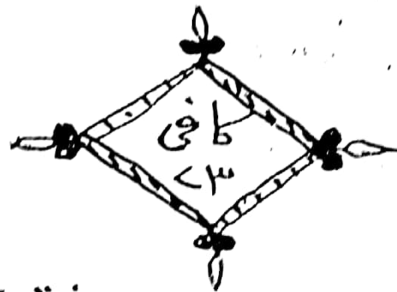
ويا گونہ منجھ پيھي

اھڙا وحڙا جي ڪل نہ لاتو ائون ۔ رھيا منجھ خواب خمارون

ڳالھ ڪيان ھاڻي ڪيھي

تنھنجو آھن سرط سوال سائين ۔ پلپل جون سنيارون

ڇا ڪنديون ھنن ويھي

نختهن قسمت آڻي قيد ڪيو ۔ نہ ترڪير عمرڪوٽ ۾ اچي

اڻين تہ ڪيو ھو قلم قضا جي ۔ ڪٿا چارو ھٿ مان آئي

فجر فراقن جي نيو

پلپل جا ڪني پور پون ٿا ۔ ڳوڙھا ڳاڙيون نت ڳرن ٿا

پور ھوش عقل گم ٿيو

ھئي ھي کيون منجھ پون ھا ھاڻ ۔ ملڪ مليرڪي ڪيئن وسارھان

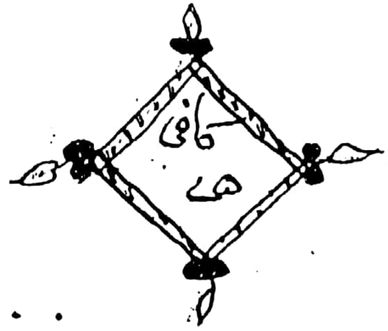
پور ڪرم تتي جي اڻين لکيو

ورق وصال جو ڪن ھن وراندو ۔ ورھ ويڙھو ڪن ھن ترندو

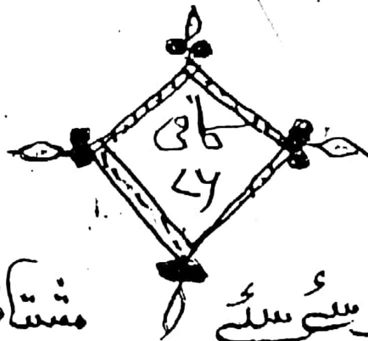
پور ساھ سوڪي جو پلڪن پيو ھو

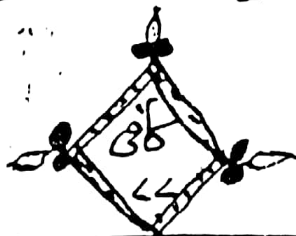
گھڻو آهيان حيران — هاڻي ڪرها اچڻ جي
مت اوهانجي ڪونه پانيان — منجھ زمين آسمان
عشق اوهانجي هلائي ڪيڙي — سوين درد سمان
اسم اوهانجو ورد سوڀي جو — ڪلمون تي قرآن

لڪي پاند اڙايو — منهنجو تن هوتن ساڻ
درد فراق پڪي منهنجي — جهليم جهولي پايو
پنهل رئي پنيو ٿيم — مون روئي حال وڃايو
اٺم سڪ سوئي چوڪ — ونيدس ڪين ورايو

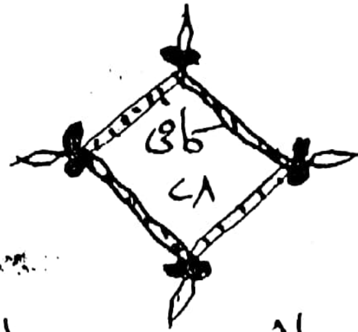

هار سينگار ڪريان تو سئي سئي — مشتاقن جي مارڻ ڪاڻ
آتش عين اوهانجي لائي — سڙيان دلي ول ساڙڻ ڪاڻ
کول نقاب حجاب نه رکنا — سر سولي تي چاڙهڻ ڪاڻ
ڏوهين جهان ڪريان قرباني — پؤن پؤن دلي ول پاورڻ ڪاڻ
سو پيا عشق جو هون چٽڪيا — سر سري توئن وارڻ ڪاڻ

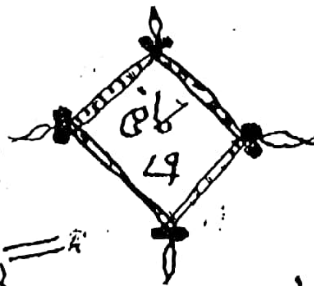

منھنجو دلبر دلبند ڙي، آن تہ دم نہ رھندس اُن ري

ويندس رھندس ڪينڪي ۔ جيڏي ھندرو ھند ڙي
ڪُٺندس پرين پنھل جو ۔ پرين آليو پنڌ ڙي
اٿم سڪ سوليو چوي ۔ سورن ڪيڙم سند ڙي

منھنجي شالا ڏکن جي مولا ۔ پونري ڪلڪا پنھل ڳي
محب مونج ماندي ڪي تي ۔ آھيان ھوت ھيڪل
سور سنجھي ڪي سارھا لاڪون ۔ ڪرم تنھنجي ڪيل
ھڪ نہ سُونھيں سورن سند ڙي ۔ بيو نہ ھوش عقل
سوليو چوي بيوس لڳيان ۔ رمزان روز ازل

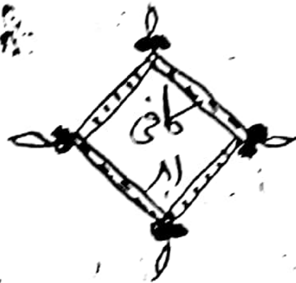

گھورليو وڃو ڙو
مولا ڪر ميلاپ جا ڏينھن ۔ نہ ليون نار سو نينھن
روئي روئي راتيون ۔ تن من تاران سونين
موت مارسن وھڪ ڏينھن ۔ جڳ جلائي سوجيئن
ھڪ ڦڙالو فراق جو ۔ توري حال اسانجو ھيئن
سوپي سند سڏ ھي سند ترا

ڪافي ٨٠

ماڙي آءِ لاچار مياءُ :: وڃي ڏيهن ڳڻ ڳوهان

وِرهه وچوٽ وِيا بنيان :: پل سوڙ ئي پنوهان
ڪيئون منهن ملين ڏاک :: ماريان هنجون هزار
ڦوڳين مت نه پائيان :: تنهنجا ڳل ڳلڻار
سو پو چوڻ نت سانگن جا :: پلپل پوڙ پچار

مِرڻ وڙڪي ماڙيون :: ڪاهي ڪيچ وِيا
ڏک ڏيئي ويا ڏاڃ هوتڪي :: سورن سان سينگاريون
ڪاڇا هئين هوتن سان :: دل ٿي ويا ڏتاريون
سنگ نه هيس هوتن منجهه :: تنهنجي ويا وساريون
سو پو چوڻ سڪ مئون :: لهنه اشال سنياوڻ

مارو ياد پون ٿا :: جن سان ڏينهن گذاريون

باب منهنجي آئين اڪيلو هو :: قيد قضا جون ڪاريون
ڪوٽ عمر ۾ هئيس مانديءَ :: ڪاٿي وسرن واريون
سو پاسنگ سنگهارن جو :: دلون ڪين وساريون

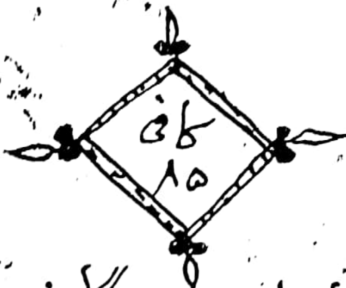
ڪافي ٨٣

ماهن جو خيال :: دم نه اُترڪي دل تون

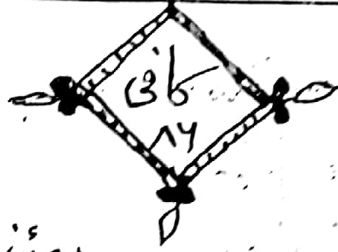
ساعت ساعت ۾ سوز سانگن جو — گهڙي گهڙي هُٽ سال
هن قضا جي ڪوٽ ۾ — اهڙا ٿيڙم حال
ڏکي موڪل تان ملڪ وڃان — ڪريلا ٿي پيال
سوين ڏس تون ملڪ پرايو — ڪنهن سان ڪريان ڳالهه

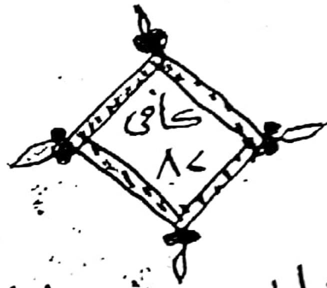
ماڪي ڪين ڄهل — پيو جو پوليڙين جو
ڏهاڙيون ڏوتيا ڀي آهيان — پاڻي پارو جهل
اصل ڏک ڏکي ڪسي — لکيا روز ازل
ٿي ي داهون دردن جون — جبل وجي تون جل
الم سڪ سويو چوڪي — ڪيبي لهندم ڪل

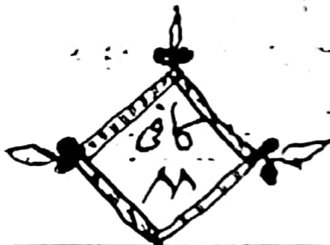
منهنجا يار پيارا :: واڳان موڙ وطن تي
سينو پڃيم سوز مان — هڻي هٿ هٿن تي
صفت تنهنجي سهڻا — مونکي معنيٰ متن تي
سنبح داهون دردمون ١ — منهنجا خط خطن تي
جاڳيس نه سويو چوڪي — ڪهڙو ڏوهه جتن تي

ٿوڙيون ناز نيڻن جي — روئن ٿيون نت منٺيون اکيون
نيڻن جي ناز نهوڙيون — مڙن نه کهين جي موڙيون
عقل نه هوش کي بوڙيون — جڙيون ٿيون حياش وچ چکيون
نهوڙيا ناز نيڻن جي — سدا سڪ سوز سيڻن جي
وڍ وڍ ورهه ويڻن جي — رهن ڪين الله ري ڪيون
الستي آواز جون ڪنڙيون — مڙن نه ميم جون منڙيون
حياء شرم کون رنڙيون — پسڻ لئي هن هند انکيون
سويا سڪ سوز ۾ راهليون — ملڻ جي ڪارڻ درمانديون
ورهه کون نه ڪڏهن واندڻيون — تکينديون نه ڪڏهن تکيون

نت نت نيڻن جا ناز نزار — نت نئي سانگ سنگهار
مارن ٿا ماڻهن سان — خوني نيڻ خمار
شمس قمر شرمايا — چشمن جي چمڪار
خون خاطر خون سي — ملڪن ۾ مختيار
سوڀي کي سڪ جا — سوين برهه جا بار

ڏيون هوش عقل جون باتيون ڍهيون عشق وارن کي ڏاتيون
عاشق مرڻ کون اڳي مرڊي پيچ خوف قيام قبر ڊي
پاڄان جگر م جهاتيون

خوش خواب وسارڻيم جنهن ڏهين دوست ديدار ڏيکاريو تڏهين
منجهه رُج رهن ڏينهان راتيون

جاتي جاءِ نه هوش عقل جي وڃ محبوبن ڪار قتل جي
لا سنڌيون ڪنڌ ڪاتيون

سوپا ڏس تون عشق جي چالي جو آيو سو ويو نه خالي
اڳيون محب بيچي نه ذاتيون

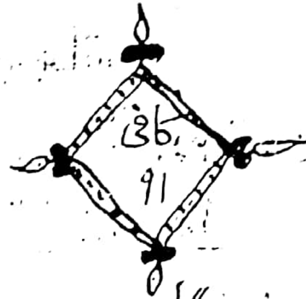

وڃي ملڪ اُنهيءَ م پياسي جاتي جاءِ عقل جي ناهي
علم عقل جون پتان پن ڪي وهم وسار ڪي وياسي
گلا غيبت رهم گئي اور ڪي شرم حياءُ ب لنگهياسي
ڪشف ڪرامت جي بولي نه بڄب ملڪ امن منجهه پياسي
سوپا مشڪل لهيڻ اُتان ڪامل نينهن نياسي

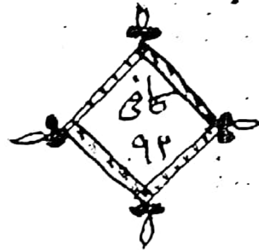
ڪافي ۹۰

وهي ڪيئن ڪيان پنهل ريءَ پنيور م
محب ريءَ محلات م ڏکي ڏيلون ڏران
موٽن اتم مهلو جيڪر واتون وران

دوڙ منهن کي ولڙا کي ونڊ منجهه مسران
سوپي سان کر توني تار تنهنجي تران

هليون وڃن ٿيون ڪيون سينگار رهڙيون اکيون تنهنجون يار
مست وٺيون منهنجو ڪوت جي باقي جاڏي ڏسن ڇڏن نه باقي
چڙهي پون ٿيون چلڪيون چودار
انهيءَ پهر اڻن سڀئيو ڪون بچي تو جو منهن آيو
راتو ڏينهان اڻن ڌرمار
سڏيون سڏ ڪي ڪول پلهائن سانڍ قرب جي گهورن سان گهائن
قتيون وڃن ٿيون ڏئي پيار
خوني خاطر خون جي پليون مارن ملڪ هلو هل هليون
سوپي جهڙا ڪي لک هزار

هادي هوت پنهل جي مارئي درد ڏڪان ڙڙي ڏڪان
ڏک ته ڏکي کي ڏئي ويا ڏيرا اوکا پنڌ پٺيون گهڻ گهيرا
ساڙن ٿيون پُکان لکائُ ڙڙي
پور پنهل جا موتکي پليل پيچارون سور برين جا سوين ته هزارون

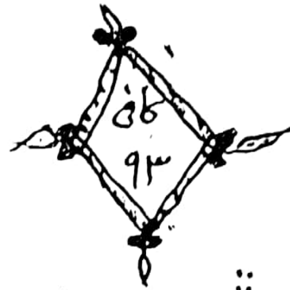
ڪانيون ڪري ويا ڪان ڙي ڪان

سور سمجھڻ جا ڪنهن نه چوڻ جا　　ڏک ايهي ڪنهن نه ڏسڻ جا

جيءَ اندر حجان ڙي حجان

سو پيا اگهڻ اباڻي مون اينده و　　گولي پهنجي نيئي گڏ يسده و

سو نه باتيون سلان ڙي مسلان

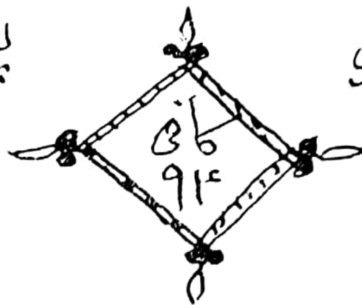
هڪڙ ڏسان پنهنجو ور ؛ ٿو روڪر ؛　　ملڪ الموت منهنجي ڪي

هڪ پولون باندا بر جا　　پنيو آ صبح سفر

قسم توکي الله جو　　ڪڻ مون تان ڏمر

وارث ري ولهي سان　　ڪر نه زور زبر

سو پو چوڪي ڏکن جي　　پوندءِ مان خبر

هيڪڙ ملان ڦير دم ڪو دير　　هاي نه موت مني ڪي

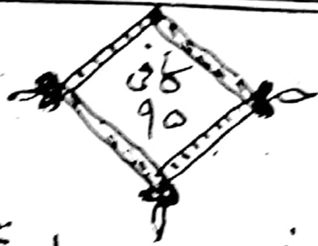
پوريءَ جا پونا ر و و　　گاندي ٿيندم ڪير

نمائي ڪي نڊ م و و　　ڏاڍي ڪري ويا ڏير

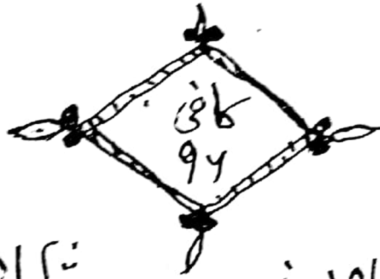
ڏسان ٿال آلين سان و و　　پنهل جو پيار

سو پيا سڪ سيد جي　　بيو آهي ڪير

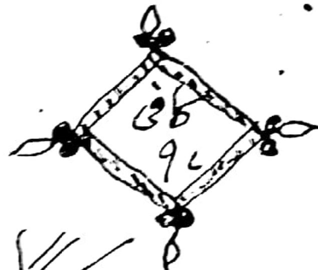
ڪافي ٩٥

هوت هيئڙي سان پيئڙ — اهڙي ڪڏهن نه ڪند ۔
ڏک ڏونگر جو جوش جبل جو — پيرين آيو پنڌ ۔
آئون اداسن ڪندس ڪاهون — روئيون مٿي رند ۔
پنهل ننڊ ۾ پارڻ ڀان — لوڙي مير مند ۔
سولو پر تو تئين — اٿو سگ سند ۔

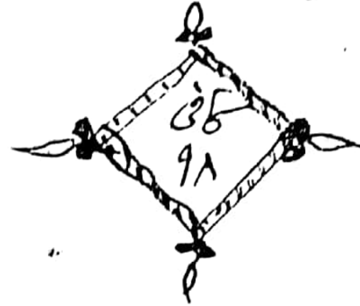

هوت وليو ڏاهي لاليون — شالا ملان محبوب کي
ڏيئي سور سُتئَ کي — وليو گوندر منجهه گهاليون
هڪ فراق وڇوڙے جو — پيون برهه جون باهيون
هئي هوت وليو تم ڪيچ ڏي — روهن منجهه رلايون
پوندي پاڄهه سو پيو جو — بخشيند امون مدايون

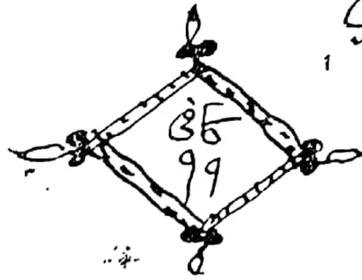

هڪ گهڙيءَ جا مهمان — لڳا متان خوش تئين
ملاح مير مار يندءِ (ايندءِ) — وڃڻ ءِ ڪنين ڏيون ڪان
لوڪار طمع ميچايو — ڪنه ءِ سينگ سامان

وهڻ ۾ ڪات ودين ۾ انگ انگ | ڪن ۾ جوش جوان
سو پاسڪرات سيا تي باري | الله ڪن و احسان

هادي تيو همراه | اچي او ڪئي ۾ ١١
رات اندا رهه منزل باري | رهبر تيو منهجي راهه
شهنشاهه اچي تيو سوهڻو | لولون سڀ سياهه
مست محمود ڪيو منهجو مستي | ذلو فيض فيض الله
سو لوهنگي بخشش الاهي | سرئ سند اپشت پناهه

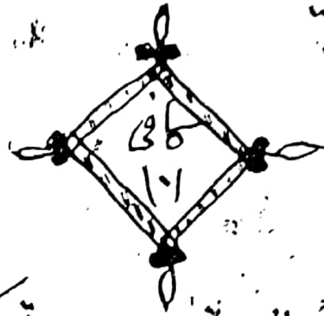

يا روحي پرڪي پردليس | گهڻا ڏينهن لائي ۾
روئنڊ ڪي روئنڊ ڪي عمر گذارهم | تو بنا ميلي وليس
مائي ۾ چوٽ لگي هان لڙهه تيڏي | چوٽ يم داڻا دليس
لڻان چوٽ برا گڻ هوئي هان | گل ڪٽي هان ڪيس
اگڻ سوپي جي ڪيو اچڻ جي | محب مند الون ميلس

ڪافي ١٠٠

يا رسنڀل سرئ سند ميان | چوري هي نه چڻ ميان
بانڊ ربر بلائن ۾ ١١ | رول نه مئي جا هند ميان

بار برهه جو سر تي جايم — ڏکن ٻڌا اتم مڻي ميان
هت جڏهن ڪي ونئن هيڪلي — اهڙي نه گهرجي لڳ ميان
سو پيو سان سي ڏينهن — آ ته گذاريون گهڻا ميان

جوڳي سو وڃي لاءِ جٽ جٽ — ڏکيا ڏينهن گذاريان
جهوڪان جوڳن جون هر هر جا به — لکيه پسان ترٽ
ڏوڏ اوليسي وليو ڏڪاٽ — باهه برهه جي پٽ پٽ
ڳئي شب نه آرام — ويني نينهن نهاري گهڙ گهڙ
سو ڀيو جوڳي سڀ سيني — ساهه لکي ٿو سڙ سڙ

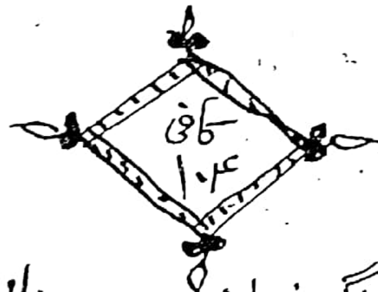
ڏس پکي پرڏيهي ڪيئن وساريءَ ديس وي

جا منجها رون جا تي آئين — سو قرين تو وليسي وي
ڪٿان ٻالڪ ڪٿان پير — ڪٿان ڪالي ڪيسي وي
هڪ پل ڪيتي وطن وساريو — پيار ڪيتو پرديسي وي
اج ڪلهه تياري سڀ سوين جي — متان تيوين موليس وي

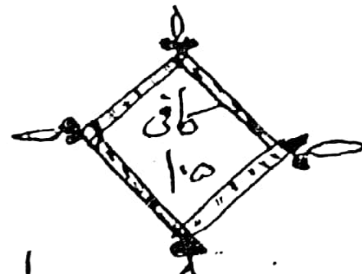
نوٽ: هتي متيان لفظن - وليس - ڪيس - ديس آهن ي ڪانهي

ڪافي ۱۰۳

عشق سان عاشق ڪرين متان جٺ ورنه ڪنهن پي وار تون
موتو قبل الانت موتو ٿيءُ عشق جو اخبار تون
جيئڻ کي مرڻ آهي حڪم جوانن جو پيچ ڏئي سندي ديوار تون
عشق جي مڪتب ۾ وليهي ڪر درد جو ديدار تون
ب ت سندي چيق بات کي پڪر الف کي اظهار تون
عشق جي ميدان ۾ آءُ ڌلي هوشيار تون
سر ڏکي نه سوڀ ٿئين پوءِ مالڪ مختيار تون

هيڪر ڏسان پنهنجو يار نه نار ملڪ الموت مُنيءَ کي
جي پنهنجا ڏينهن ڏٺا ته ڪٽي پاسي تار
توڙ انهنجا ٿڪيءَ ته آهن لک هزار
ڏسان ننال اکين سان دوست سندو ديدار
سولو جو کي ڏکن جي من داهي سٺي دلدار

تنهنجي حسن ڪيو حيران مونکي

تنهنجي هجر ڇڏي نيون چاهه الله مثل ابراهيم ڪر بوستان مونکي
پڙڪو برهه ڪيو ڪو جان جگر يوسف وانگ ڏيوا مان مونکي

مصطفيٰ ڪمن جو حد بيان نه ڪو ... ڏيندي خلق سڀيا جن انسان مونکي
سو پاڇني آسٽو توڙي هڪ هي ... ڪاڻ تنهنجي دردن جا داستان مونکي

تنهنجي مس ڪيو آ مشهور مونکي

پري جا جام ڏلو چشمن چريائي جو ... ڪيو مست منهٔ مخمور مونکي
هڄان ساڙ اوها نبي هميشه ميان ... بيو ته جنهجي آهي منظور مونکي
سوال سو پيو جو املون آهي رهيو ... رکو ساڻ تنهنجي حضور مونکي

ابیات

بیت ۱

دلبر دے در پیش پؤُسان پر من اساڈی زاری
اسان خادم در تیڈے تئوں کیوں کیتی دل باری
آکے سوہا الٹ آوین هک واری مئین بیکاری

بیت ۲

دلبر دے دروازے دی چوئٹ اکین سرچایان سر پایان
قدم انهان دے دی خاک لگاکون لایان سرمہ پایان
آکے سوہا سیری کیتے سھجون سیج وچھایان سر پایان

بیت ۳

دلبر دے دروازے تے لک کوک هزاران آون
هکڑے آون سئے ول جاون کئی مفت ملیندے کاون
هکڑے وچھڑے وسدے هکڑے نال سجن دے جاون
آکے سوہا نار سجن دے هر دم من کون پاون

بیت ۴

دلبر ڈلیان نون پیچھ گھتیوئی نہ یاد کیتو هکواری
مئین هک سکدے عمر گذاریم کڈانہ کیتو دلداری
آکے سوہا دوا نہ لگے توبن توڑے سئے طبیب کماون کاری

بیت ۵

دلبر دے دروازے ڈون مست همیشہ رهندے

کاون بیون واہیا سا موں نہ کرئے جو چاہینے
جھن ویلے ویکن ھک نگاھوں عالم سب زمین تے دھندے
آکے سو یا ھٹ سلطان احمد الدین دے بردے باندے

بیت ۶

دلبر دے مئین راہ اُتے وچ وچ واتین ملسا موں نہ ولسان
ھرکائی ھنکی ھوڑ کے پنت تلاندے چلسان موں نہ ولسان
جے ون بخت پڑایا نال سجن دے رلسان موں نہ ولسان
آکے سو یا نال فضل دے دوست نوں ملسان موں نہ ولسان

بیت ۷

دلبر دے دروازے تے مئین وسیان موں نہ ولسان
منڑیان گالھین یار سجن دیان سن سان موں نہ ولسان
آکے سو یا نال سجن دے وچ تلسان موں نہ ولسان

بیت ۸

دلبر بے پرواھی دا ڈس بار کتوں ھٹ آئی ئے کنھن سکائی ئے
صورت نال موھیو جگ سارا جاہ زنخ وچ ڦسائی ئے کنھن سکائی ئے
بنس بول لبان پر سُھنا شمس قمر شرمائی ئے کنھن سکائی ئے
آکے سو یا درد مندان کون یا ھ برھ دی لائی ئے کنھن سکائی ئے

بیت ۹

دلبر سھنا نال دلاسے چا ڦسائی ئے دل نہ واجھائی ئے
ھک گھڑی دے وچھڑ کیتے پاپ پیی گل پائی ئے دل نہ واجھائی ئے
آکے سو یا ناھ برھ دی بھائی دل نہ واجھائی ئے

بیت ۱۰

اہیں دنیا دے چار ڈھاڑے کوڑا ہے پرو سا
سوڑ ہی سامی رات اندا ری چول نہ سگسین پا سا
ڈینھن قیامت دا اوکا ہوسی متاں سمجھیں ہا سا
ڈے خیر تہ خیر وہاوے کم ایہو ہے خاصا
دنیا بے وج کوسین عم نہ اوسی ماسا
آکے سو یا عملیں باجھوں کیہ کا ساھت آسا

بیت ۱۱

خدا وسارئیے کیویں اے کم کیتوئی مندا
سائیں اھو تو نہ سیجاتو جھن دا ھیں بندا
باغ بہاراں تے گلہ اراں ڈیک نہ سگھیوں اندا
بوں گالاندی یا مول نہ آئی مغز تیڈا ہے گندا
نہ سنڑیو نہ سمجھیو جو فرمان ھا رب سندا
گھڑ گھڑ سیکے صفا کریسن جیویں کانی کون رندا
تی سرخ صفتاں ولیسن ول پیا تیسیں شرمندا
آکے سو یا عملیں باجھوں سر ننگا منجھ چندا

بیت ۱۲

فرمان اللہ دا یاد نہ کیتو ھاوی کنن وچ کُنب
دنیا کیتے ڈکھ ایجدا اللہ پا سون مُنب
رات ڈینھاں پالیو اینا ایہو سوئر سُنب

بیت ۱۳

آدم سر اسرار ہے کیا ہندو کیا مسلمان
جس آدم نوں لاج نہیں وُہ شیطان کا شیطان

بیت ۱۴

داڑھی ذات اللہ دی ہے جھنگل نی بیلا
جس داڑھی نوں لاج نہیں وُہ چیلے کا چیلا

بیت ۱۵

آدم سر الہٰی ہے کیا ساذ کیا چور
جس آدم نوں لاج نہیں وُہ یہ ور کا دور

بیت ۱۶

آدم سر الہٰی ہے کیا مادہ کیا نر
جس آدم نوں لاج نہیں وُہ خر کا خر

بیت ۱۷

آدم سر الہٰی ہے کیا بیٹے کیا سُتے
جس آدم نوں لاج نہیں وُہ کُتے کے کُتے

بیت ۱۸

آدم سر الہٰی ہے کیا بالک کیا جھور
جس آدم نوں لاج نہیں وہ سُور کا سُور

بیت ۱۹

ماں پیڑ دے مارتا سان نوں جان کنوں بے حال کیتا
جے وت پالے جاذک تالے مست ایہیں جا چال کیتا
جے وت ویکھ شوخ نگاہین درداہین پئمال کیتا

ماڻ پرئي دي محبت مسايو سڀ ڪجھ ساڈا جيت نيتا
خوش گفتار بھار دا ٹوڈ يا هوش عقل اهين گيت نيتا
ڪڏان رسڻ ڪڏان پرچڻ عيش آرام اهين نت نيتا
سو يا نيهن بيا مشڪل قول قرار دي نيت نيتا

بيت ۲۰

هڪ سهڻا پيا ماڻ ڪريندا ايوين مار گھتيندا
لوڪين نال ڪلدا هسدا اسان تون منهن لڪيندا
جهڙي گهڻي اسان وينده اُتون قدم نه ڈيندا
آکي سو يا سڪ نه چوڙکي توڑکي دلبر ظلم وسيندا

بيت ۲۱

سڪ دي عمر گذاريم گل نه آلايو ڪڏان
جنهن جوين دا ماڻ ڪرينديں رهسي نه وچ هڏان
اچي وال وليس شيندي خبر پؤسي ستڈان
آکي سو يا هڻ صبر ڪريجي جو مُلھ ڪِھيُس ولبج تڈان

بيت ۲۲

جوين ڪڙ نه مُڪلايا بُڊ پيپي ڈتا يور اکين ڪرگان ڪتيان گوڑين چوڑيا زور
لم ناموس نان ڪڑکي ڪنگھ پيلا ئي گھور
هڏ هڏ پيا چيڪدا اتي مرضا ڈيون جھور
پو ليا ڪنهين تون نه پاوکي جيون حدان وچ چور
زال تي پال ڪلڻ والي ويکھو سهڻا مور
بُڊ ايولون مردا ناهين تڪي بيتا لو ر

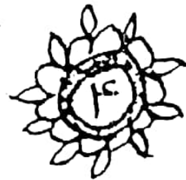
ڪنگڻ پاهن پيسان   سڙديان ڪون سڙيسان
سوڀل سان سُهيسان   حياتي دا ڏينهڙا
ڪنگڻ سون دا ڙي

ڪنگڻ شان والا   وڏڙے مان والا
ڏتا حق تعالا   ڪنهن ڪون نه ڏيسان

ڪنگڻ هے سونهري   بخشا هے بخاري
اے جند ڙي پياري   گهول گهميسان

ڪنگڻ هے ملتاني   وڏي مهرباني
مدد شاه جيلاني   مئين ادم سڏيسان

٥

ڪنگڻ هس هس دا   ساڙا ميڏي سس دا
سوڀل سائين وي رسدا   مئين سهجون سُهيسان

کنگڻ هي عالماڻي   سڙن پيان ٺاڻي
مد شاه سيراڻي   مئين ڏاڏا سڏ ليسان

کنگڻ پاڻهن بيلي   ويکي سڀ سهيلي
سوپل سال اکيلي   مين ڳالهين کريان

کنگڻ نال ولنگان   توڙي هوون جنگان
بيني خير منگان   سوپل دي هميشان

کنگڻ نال چوڙي   مري زوتي کوڙي
ماهي نال موڙي   مئين قابو بڌ ليسان

کنگڻ ساوا پيلا   سڙي پيا قبيلا
علي شاه وسيلا   مئين لاڏوون لڌ ليسان

کنگڻ پاڻي گهتان — توڙي ڏيون متان
سوپل نال وتان — مئين کهڻ ڏي نال ملیسان

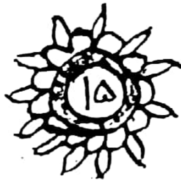
کنگڻ سون چاندي — کهڻي دل ماندي
سوپل نال هيکاندي — مئين ڳالهين کريسان

کنگڻ هڻ ستاسي — کرڻ انت اُداسي
پيءُ دا پياسي — مئين اصلون ملیسان

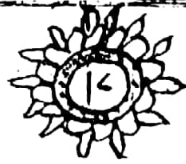
کنگڻ موتي داڻا — مولا پاڪ جاڻا
سوپل سائين داماڻا — مئين موجان مٽيسان

کنگڻ ڏيک ملسن — کرڻ ڪي خر ڪلسن
ڳلا گوءَ ڳلسن — مئين ڳليان هون ڳليسان

کنگڻ لاڪو لاکي — نت کرڻ ي ٻج باکي
کرڻ ي نيڪ پاڪي — مئين سپ دي گهٽيسان

کنگڻ مٿين نما يا — عجب ڇپ ڇپايا

گانا وڪون ڪيا يا — هنئين ڪيڏيان ڪون ڪيسان

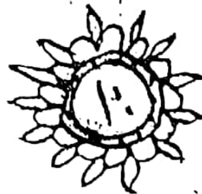
ڪنگڻ برهه بازي — چائن گوءِ غازي

جنهان رب راضي — هئين مٽ سي مٽيسان

ڪنگڻ صوفي سياڻ — جيڪي حال چاڻ

سدا موجان ماڻ — هئين حال جٽو يسان

ڪنگڻ ڳاله ساري — سو ميل چا ڳذاري

ڪلمين نال ياري — مٿين هان تے رکيسان

لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ

صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ

اے تان زنڑم کنھن گالھون — مئین حال کئون بے حالون
مئین نہ سکدیان چالون — اڑي اماں میکون زنڑا دنا ڈي اڑي امان

اے زنڑا نھین مینڈا — کوڑا ایل ھے کمینڑا
ایھو تمر نھین لینڑا — اڑي امان

اے گھر میڑے وسدا — دلدا حال نہ میکون ڈسدا
مینڈے ویکھ کئون ہے نسدا — اڑي امان

اے تان وسدا ھے گھر میڑے — او دور نھین ھے نیڑے
مئین تان حال سنایا ٹھڑے — اڑي امان

۵

مئین تان کرکر دھیان چیلے — پیو تڑیم خویش قبیلے
گھن گھن دھیان وسیلے — اڑي امان

اکين ذار ڪجل پايان
اڙي امان

مئين عطر عنبر ملايان
سهڻون سُرهي سيج وڇايان

وچ راسان ساٿ ملنگان
اڙي امان

مئين سٿيان پوش پلنگان
ٿي تنگ ڪنون بي ٿنگان

گهن ڍول ڍمڪي چيسان
اڙي امان

مئين تان لقب اولي ليسان
بيني وار به وچيسان

رلمل راج گهيليان
اڙي امان

اُني سنو آو رهي سب سهيليان
ڪر ونتان تي ٿي اڪيليان

ايهو رُنڙا ايا رنيوے
اڙي امان

پا بلڙ و ٿي عجز گهنيوے
مئين سان ڪير ڪنب رل پيوے

کائی رنڑ یار مناوے آ سُو سو رپیرے کوں بلھاوے
اوتاں نور امیں نے لاوے اڑی امان

میکوں سک سپچی رسولی میڈا ہے پون کشالی قبولی
شالا تھیوم دور ملولی اڑی امان

ڈیکھاں یار نبی دے چار ہے جنہ دوست نبی دے پیارے
اوتاں شان برئے پیر پیارے اڑی امان

میں خواجہ اولیس دی باہی اوتاں خاصا دوست جانی
ایہو ہے دل وچ نقش نشانی اڑی امان

ھاں میں خواجہ عبد الخالق دی گولی میکوں یاہی منتری بولی
شالا اھو ساں اُس دے لولی اڑی امان

ہے پیر میرا سیرانی جنہں کوں سیر زمین آسمانی
اوتاں واقف حال ربانی اڑی امان

من سلطان احمد سڏائي
بي ڳالهه نه سُجهن ڳالهائي

جنهن ٻاهر ٻرهه پڙڪائي
اٿڙي امان

هي عارف عارف بالله
تو ڏيکو ظاهر نور تجلّي

ڳهن ڳهن نام پڙهسان بسم الله
اٿڙي امان

ڳهن بحر احمد نوراون
هي مهر پيا پير پوراون

جنهن فيض لئه احضوراون
اٿڙي امان

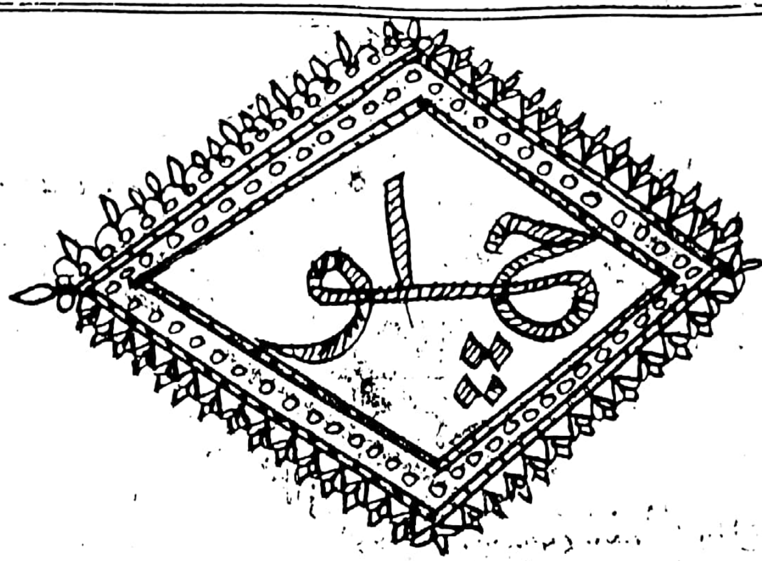

سر سوپي دي سوازي
ڪر ليسان تيکون لک بار راضي

هادي شالا هووي راضي
اٿڙي امان

لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ

صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

سن سنی سیری سلطان سائیاں مئیں در تیڈے تے سوالڻ آئیاں

چلا ولو ولے :: تیڈے سونے محلے :: لوکاں کھڑی گل ::

سنڑ میڈا سائیاں مئیں در تیڈے تے سوالڻ آئیاں ::

هین

چلا ولو ولا :: صدقے تیڈے محلاں :: توں ضامن پلپل دا

سنڑ میڈا سائیاں مئیں در تیڈے تے سوالڻ آئیاں

تیڈے

چلا پیا حجرے :: مئیں پریشان ہجرے :: جیکی ڈیہن گن رے

سنڑ میڈا سائیاں مئیں در تیڈے تے سوالڻ آئیاں

چلا ویرم ویری :: تیںوں پارت میری :: سنڑ توں سڻا سیری

سنڑ میڈا سائیاں مئیں در تیڈے تے سوالڻ آئیاں

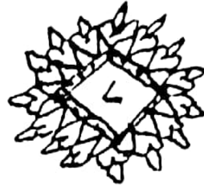
چلا ھے قصوری :: توں میں حضوری :: جھنت ڈکے پوری

سر میں اسائیاں مئیں در تیڈے تے سوالی آئیاں

چلا انگل پاوان :: تیڈے در تے آوان :: مینی صفتاں گاوان

سر میں اسائیاں مئیں در تیڈے تے سوالی آئیاں

چلا ھے آمین دا :: صدقہ محمد الدین دا :: بھرا تڈے یقین دا

سر میں اسائیاں مئیں در تیڈے تے سوالی آئیاں

چلا ھے گجرات دا :: صدقہ اپنی ذات دا :: حامی تی سکراۃ دا

سر میں اسائیاں مئیں در تیڈے تے سوالی آئیاں

چلا بھاولپور دا :: صدقہ احمد نور دا :: سدا ھے حضور دا

سر میں اسائیاں مئیں در تیڈے تے سوالی آئیاں

چلا ھے ملتان دا :: صدقہ احمد سلطان دا :: ضامن تی ایمان دا
سرط میڈ اساثیاں مئیں درتیڈ کے تے سوالرط آئیاں

چلا ھے شہزاد دا :: صدقہ اپنے نام دا :: ضامن تی قیام دا
سرط میڈ اساثیاں مئیں درتیڈ کے تے سوالرط آئیاں

چلا پیا شور کے :: درشن استاد ازور کے :: استاد کے وطن واگاں موڑ کے
سرط میڈ اساثیاں مئیں درتیڈ کے تے سوالرط آئیاں

چلا ھے اللہ آباد دا :: صدقہ اپنی اولاد دا :: سکھا پھنیر فریاد دا
سرط میڈ اساثیاں مئیں درتیڈ کے تے سوالرط آئیاں

چلا سوہل اللہ :: عالماثین وچ بھند ا :: ملرط حافظ ماللہ
سرط میڈ اساثیاں مئیں درتیڈ کے تے سوالرط آئیاں

لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰہِ
صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّمَ

اٺ ڏينهن

ڏينهن پهرا ميڏے بيلي کون بيلي نه ڪرٽ مهلائے
ڏردي ماري آهو نه کيان ماريم مونکھ منجهائے
بانيڻ جوسي پيچ پيچ رهيان ولدي کون سنائے
ويلها ول آوے سويلا ڏک باب کون هٽائے

(٢)

ڏينهن ڏوجها ميڏے بيلي کون ڏک آئے نمائي کون ڏوڙے
گنگا پاڻي بيني هار ڏوڙے وهندن ڳوڙهے
سڄ سوز سڃايا سينا سول پئي ٿئي آ سوڙهے
ويلها ول وے سويلا رب سبب کوئي جوڙے

(٣)

ڏينهن تيجها ميڏے بيلي کون ميڏا بيلي الله بيلي
آتڻ کتڻ وسر گيا چرخا چوڙ بيلي
سينگيان دور ٿيان سو کنين نهين سهيلي
ويلها ول وے سويلا سيڃون خالي ڏے حويلي

(٤)

ڏينهن چوٿا ميڏے بيلي کون مئين چوڙيا آوڻ جاوڻ
خالي سيج ڏسيجے ياد لوے گل لاوڻ
وال کلے گل لٽاں ن هے مونسيري ڏڙي گينداوڻ

ويلها ول وے سويلا سڀئون ويڙها آئو مڪا آوڙ

(۵)

ڏينهن پنجوان مينڌے بيلي ڪون مئين پنجن پاڪ پخاران
ڳنگا پاڻي ڪا پيني هاڙن هنجهون ن وهن هزاران
هجر هجاب هيتي دل ماندي پرهه جوڙ لزاران
ويلها ول وے سويلا مئين تون لکن مياران

(۶)

ڏينهن ڇهوان مينڌے بيلي ڪونه چوتان لاياں نينهن
نينهن ٻيلي هورهني ڏوتے تڙے گئي ڏينهن
اکين ڪون هڙ ساونڻ آيا رم جهم وسدا مينهن
ويلها ول وے سويلا ڏينهن گذاران ڪيئن

(۷)

ڏينهن ستوان مينڌے بيلي ڪون ست دريه لنگهه سڌاڙے
جيٺڙ ادا سي هورهيا نه ولدا ڪنهن نخاڙے
ماءُ تے پيٹن ڪلڍيان بے سونهن ڪيئي نه سجاڙے
ويلها ول وے سويلا مينڌے گل ڏے هار ڪماڙے

(۸)

ڏينهن اٺوان مينڌے بيلي ڪون مئين اٹ ستو سوران پير
سينٹ سرمان هرڪيان لونگي ٻهراڙ پٽ چير
آسان اسيان پنيان ملڻ محمد مير
ويلها ول وے سويلا پيوون رلے ڳنڍ سکير

مدح حضرت پیر خواجہ محکم الدین

رب اویسی رحمۃ اللہ علیہ

نبی صاحب دا نوکر ہے نیا — روز ازل دا منصب پایا

ہر جا تیرا سیر لُھیا — یا خواجہ محکم الدین سیرانی جی

یار نبی دے ھو یارے مدد تیری یاران چارے حرم ڈعا امنجا رسو دھا رہے یا خواجہ محکم الدین سیرانی۔ خواجہ اویسی دے تو ہا جھولی اللہ اللہ تیری بولی میں قربان ڈو نھان نوں گھولی۔ یا خواجہ محکم الدین سیرانی خواجہ عبدالخالق پیر تمارا۔ شوق شریف ۱۱ نفیں شمارا۔ دامن دے وچ ھات پھاڑا یا خواجہ محکم الدین سیرانی۔ سچ نام تیرا میں چلیاں۔ بیان سیتم سپے گلیاں ۔ آساں فقیراں رلیاں ۔ یا خواجہ محکم الدین سیرانی میں سنگیا سیان سنتاں آدر نیندے تے دنیاں بد وقت میرے تے پیاں خواجہ محکم الدین سیرانی فیض تیرے دیاں چیتیاں نا چیلاں ۔ حور ملائک آن دلان یا خواجہ محکم الدین سیرانی کر دے گھلاں ۔ جن انسان آید سچ شادی جیتا گھیرا ۔ لوہا لوں اندر ہر جوہی قبرا نام اللہ دے ہر جوہی قبرا میں در تیرے دی جیتیاں بکیاں زیرا یا خواجہ محکم الدین سیرانی توڑ ہے مار ھر جتیاں ۔ آدامن ہیں میں لکھیاں ۔ یا خواجہ محکم الدین سیرانی ھر ھر جا ہے منبر ھے تیرا ۔ مشرق مغرب سیر ھے تیرا ۔ میں پی پھر یا پیر ھے تیرا ۔ یا خواجہ محکم الدین سیرانی ھن نا و اللہ دے آتھان سچ دین والیاں دا لھان ۔ آپ خود نوں سیریاں باھان ۔ یا خواجہ محکم الدین سیرانی میں چار نہ ہون جیتا جی آگوں قبر اندا جی

• مینڈی عمل پے میہوں تے بار اجی ؛ یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ نفس
شیطان ڈتے دکھ ولنے ؛ اے ڈھاری جیندے چھلے ۔ سایہ ڈیک بیٹی تلے
یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ تسان صاحب علم عمل دے ہو ۔ لجپال اصیل
اصل دے ہو ۔ تسان غریب نوازاول دے ہو یا خواجہ محکم الدین سیرانی
تو سیر جیتا ہر بار ڈھون ؛ جیا جاہل تے قند ار ڈھون ۔ وچ بلغ اتے
بخار ڈھون ؛ یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ دھلی دکن تے ڈمان جنون
جے سیر تیرا جنہ مانا جنون ۔ جیا جیج اتے معران جنون یا خواجہ
محکم الدین ۔ تیکون تے بار اپنگی عملی دا توں سمل جین سملی دا توں
وارث ہو جیہی جملی دا یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ ڈکان درد اتا
ماری ہاں ؛ جتھ لوحان سپ وساری ہا ؛ ڈے دوا بیماری ہاں یا
خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ فیض تیرا لک قلب ہزاران ۔ ہر ہر جاگہ باغ
بہاران ۔ طرف اساڈے موڑ مہاران یا خواجہ محکم الدین سیرانی شہر
بخشے دا شالا وسے ۔ پیر میراحم ہر دم ہسے ۔ نور الٰہی جتان وسے
یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ سدھ تیڈی ہر ہر ویلے ۔ فوج پرہ پلیا
قہلے ۔ مولا شالا سیتوں میلے یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ میں
صدقے تیری لوئی اے دا ؛ لعل جواہر پوئی دا ؛ نور پئے دی ڈوئی دا ؛
یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ تسان ثانی شمس و قمر ہو ؛ تسان
صابر وانگ جبر دے ہو ؛ تسان واقف سب امر دے ہو یا خواجہ
محکم الدین سیرانی ۔ نور نبی پر پور رہیوں ؛ توں وچ ملتان
مشہور رہیوں وچ درگاہ اللہ منظور رہیوں ؛ یا خواجہ محکم الدین سیرانی
ویک گناہ سٹیں ڈردیان ؛ لاچار جیوباں نہ مردیان نت دلاسے دیردی یا
خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ حرم حروا قوال اتے سنجھ صبح ہر حال اتے
سیاقہرے کیا وصال اتے ؛ یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ ہے فریاد
میری نتوئں پیراگے ؛ دن رات کرتی دستگیر اگے تی طلبی منکر نکیر اگے یا خواجہ
محکم الدین سیرانی ؛ سویا پرتا روز قیامت ہادی ہو وپا ؛ ہر جمایت در جھلے نال
ایمان سلامت ؛ یا خواجہ محکم الدین سیرانی ۔ لا الٰہ الا اللہ محمد الرسول اللہ

الداعي الخير :-

ذوالفقار علي لغاري

Mob #: 0321-8649615
0331-3575116

سانگهڙ - (سنڌ) -

غلام درِ سلطان التارڪين، سراج السالڪين، بُرهان الواصلين، صاحبُ السير، خواجه خواجگان حضرت خواجه مُحڪم الدين سيراني رحه -

خانقاه شريف - نزد سمه سٽه
ضلع بهاولپور - پنجاب

(هن رسالي جي ڪاپي محترم فقير آدم حسين لغاري ولد حاجي گلزار فقير لغاري صاحب طوفان مطالعي لاءِ حاصل ٿي - سندس وڏا ٿورا ۽ لورا جو [illegible] قيمتي خزانو اسان ناچيز فقيرن جي حوالي ڪيائون. اِن رسالي کي جيئن جو تيئن PDF فائل ۾ منتقل ڪيو ويو آهي - هن رسالي جي ڪلام جي ڪتابت ۾ ڪافي غلطيون ضرور آهن - صاحبِ ذوق، اهل علم ۽ اهل نظر صاحبان انهي غلطيون درست ڪري سگهن ٿا. اسان اِن رسالي کي پنهنجي اصلي صورت ۾ جيڪا اوهان جي سامهون آهي - ان کي PDF فائل ۾ محفوظ ڪيو آهي - انتهائي اهم ۽ قيمتي عارفانه ڪلام تي مشتمل خزانو آهي - اُميد ته باذوق ۽ عشق وارن صاحبن لاءِ هي ڪتاب لايا لئو ثابت ٿيندو - دعائن جو طالب
فقير ذوالفقار علي لغاري - سانگهڙ (سنڌ) (27-12-2018)

رسالو: ديوان دردِ عشق
ڪلام: حضرت صوفي فقير لغاري اويسي سلسل سرائي رحه
ڪتابت: محمد عثمان سومرو (جهان پور، ضلع گهوٽڪي - سنڌ)

تاريخ: 27-12-2018
مطابق 19-ربيع الثاني-1440 هجري